A KÍNAI DETEKTÍV

Robert van Gulik

A VÖRÖS PAVILON

sorozatkonyvek.hu

Robert van Gulik

A kínai detektív

A vörös pavilon

Sorozat Könyvek Kiadó
Budapest, 2013

A fordítás alapjául szolgáló kiadás
Robert van Gulik: *The Red Pavilion*

Borítóterv My Way
Fordította Tokaji Zsolt

Copyright © 1965 by Robert van Gulik
Hungarian translation © Tokaji Zsolt, 2013

ISBN 978-61-5527-616-3

elektronikus verzió:
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

SZEREPLŐK

Állandó szereplők

Di Dzsen-csie – a Csiangszu tartományban található Pu-jang körzet járásfőnöke. Ebben a regényben a Mennyei-szigeten utazik át, amely a szomszédos körzet, Csinhua egyik szórakoztatóközpontja

Ma Dzsung – Di bíró segéde, aki utazása során vele tart

Lo Kuan-csung – Csinhua körzet járásfőnöke

A szívtelen kurtizán történetében érintett személyek

Őszi Hold – híres kurtizán, a Mennyei-sziget virágkirálynője

Ezüst Tündér – másodosztálybeli kurtizán

Csia Jü-po – költő, tudósjelölt

A szoknyabolond akadémikus történetében érintett személyek

Li Lien – fiatal tudós-hivatalnok, akit nemrégen neveztek ki a Császári Akadémia tagjává

Li Vei-csing – Lien apja, visszavonult császári cenzor

Feng Dai – a Mennyei-sziget felügyelője, a szerencsejátéktermek és a bordélyházak tulajdonosa

Jádegyűrű – a lánya

A balszerencsés szerelmesek történetében érintett személyek

Tao Pan-te – a Mennyei-sziget vendéglőinek és csapszékeinek tulajdonosa

Tao Kuang – az apja, aki a történet idején már harminc éve halott

Ven Jüan – a Mennyei-sziget régiségboltjainak és ajándéküzleteinek tulajdonosa

Ling kisasszony – egykori kurtizán, aki énektanításból él

Továbbiak

Rák – Feng felügyelő csendbiztosa

Garnéla – Feng felügyelő csendbiztosa

TÉRKÉP

1. Örök Boldogság szálló 2. Vörös Pavilon 3. A virágkirálynő pavilonja 4. Parkétterem 5. Fürdőház 6. Taoista templom 7. Csia Jü-po fogadója 8. A legnagyobb játékterem 9. Daru Lugas 10. Lélekváltó híd 11. A Gazdagság istenének temploma 12. Feng felügyelő palotája 13. Ven régiségboltja 14. Szálláshelyek 15. Ling kisasszony viskója 16. Rák háza 17. Kikötő 18. Lakatlan vidék

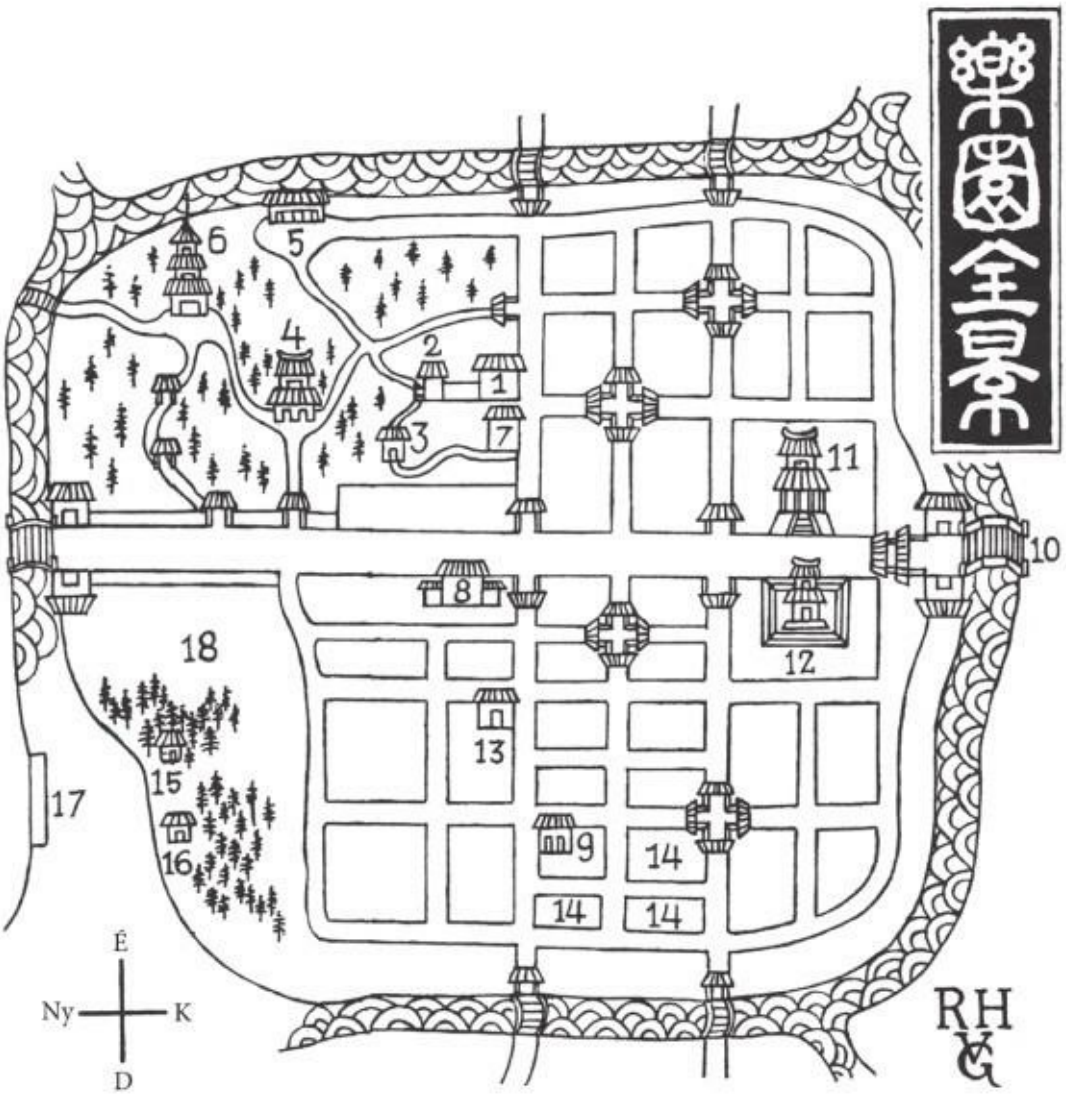

ELSŐ FEJEZET

– A holtak ünnepe miatt ez a legzsúfoltabb időszak, uram – mondta a pocakos igazgató, majd újra mentegetőzni kezdett: – Sajnálom, uram.

Őszinte sajnálattal nézett a pultja előtt álló magas, szakállas úriemberre. Jóllehet az utazó csak egyszerű barna köpenyt és fekete fejfedőt viselt, és semmiféle jelzés nem utalt a rangjára, méltóságteljes kisugárzása mégis azt sejtette, hogy magas rangú hivatalnok lehet, aki pénzt nem sajnálva venne ki szobát éjjelre.

A szakállas férfi arcára a bosszúság árnya telepedett. Letörölte a homlokán gyöngyöző verejtéket, majd így szólt a társaságában lévő jól megtermett fickóhoz:

– Egészen megfeledkeztem a holtak ünnepéről! Pedig az út mentén megrakott oltárokról is eszembe juthatott volna. Ez a harmadik szálló, ahol hiába kopogtatunk, talán fel kellene hagynunk a további keresgéléssel, és tovább kellene mennünk, hogy éjjelre Csinhua városába érjünk. Mennyi az út még odáig?

Társa megvonta széles vállát.

– Hát ezt nehéz megmondani, uram. Nem ismerem túl jól Csinhua járás északi vidékét, és az éjszaka sem fogja megkönnyíteni a dolgunkat. Kétszer vagy háromszor folyón is át kell majd kelnünk. Éjfél körül a városban lehetünk, ha szerencsénk van a kompokkal.

Az öreg gondnok, aki addig a lámpást rendezgette a pulton, végre elkapta a tulajdonos tekintetét, és sipító hangon így szólt:

– Miért nem adjuk ki az uraságnak a Vörös Pavilont?

Az igazgató megdörzsölte az állát, majd bizonytalankodva így szólt:

– Takaros lakrész, való igaz. Nyugati fekvésű, egész nyáron kellemesen hűvös. Csak hát nincs megfelelően kiszellőztetve…

– Mivel üres, kiveszem – szakította félbe a szakállas férfi. – Kora reggel óta úton vagyunk. – Majd a kísérőjéhez fordulva így szólt: – Hozd a nyeregtáskákat, a lovakat meg bízd a lovászra.

– Hát akkor, legyenek üdvözölve a szállónkban, uram – mondta az igazgató –, de kötelességem tájékoztatni önöket, hogy…

– Azt sem bánom, ha a szokásosnál többet kell fizetnem – szakította félbe újra a szakállas. – Csak adja már ide a vendégkönyvet!

Az igazgató kinyitotta a vaskos könyvet a hetedik hónap huszonnyolcadik napja jelzetű oldalon, és a vendég elé tolta. A férfi a tustartóba mártotta az íróecsetet és határozott vonalvezetéssel a következőket írta: „Di Dzsen-csie, Pu-jang járás járásfőnöke, a fővárosból visszaúton az állomáshelyére. Ma Dzsung nevezetű segédének kíséretében.” Amikor visszaadta a vendégkönyvet, a hátsó borítóján megpillantotta a szálló nevét is, amely két nagyobb írásjegyből állt: „Örök Boldogság”.

– Ó, hatalmas megtiszteltetés, hogy a szomszéd körzet járásfőnökét üdvözölhetjük itt nálunk – mondta az igazgató nyájasan. De amikor a már távozó alak után pillantott, ekként dörmögött: – Milyen kínos! Közismert fürkész szerzet, remélem, nem kezd vizsgálódni – ingatta aggodalmaskodva a fejét.

Az öreg gondnok kikísérte Di bírót az előcsarnokból, és átvezette a nagy, kétszintes épületek szegélyezte főudvaron. A kivilágított papírablakok mögül hangos beszéd és nevetés szűrődött ki.

– Telt ház van – motyogta az öregember, és a vendéget tovább terelgette, át az udvar végében lévő, magas díszes kapun.

Egy fallal övezett szép kis kertbe jutottak. A holdfény beragyogta a gondosan elrendezett virágzó bokrokat és a művészien kialakított aranyhalas tavacska víztükrét. Di bíró megtörölte arcát köntöse

hosszú ujjával, mert annak ellenére, hogy a szabadban voltak, nagyon fülledt volt a levegő. Ének, nevetés és húros hangszerek hangja hallatszott a jobb oldali épületből.

– Korán kezdték – jegyezte meg az öreg. – A reggel az egyetlen időszak, amikor nem szól a zene a Mennyei-szigeten, uram – mondta büszkén. – Mindegyik házban kevéssel délidő előtt elkezdődik az élet. A kései ebédet általában összevonják a korai vacsorával, de lehetőség van késői vacsorára is, és valamennyi ház kínál reggelit is a vendégeknek másnap. Mozgalmas helynek fogja találni a Mennyei-szigetet, uraságod. Mozgalmas helynek!

– Remélem, az én lakrészemben ez nem lesz zavaró. Megerőltető út van mögöttem, holnap reggel pedig indulnom kell tovább. Szeretnék hát korán lefeküdni. Bízom benne, hogy csendes a szobám.

– Ó, hogyne, uram, szerfelett csendes! – motyogta az öregember. Gyors léptekkel vezette a bírót egy hosszú, félig sötét folyosón, egészen a végében álló magas ajtóig.

Az öreg portás felemelte a lámpást, amelynek fénye a falat burkoló arany lakkozással gazdagon díszített, bonyolult mintázatú fafaragásra esett. Miközben kinyitotta a súlyos ajtót, így szólt:

– A lakosztálya a szálló jobb hátsó részében van, uram. Gyönyörű kilátás nyílik a parkra, és tökéletesen csendes.

Egy kis előszobát mutatott a bírónak, amelynek mindkét oldalán egy-egy ajtó volt. Amikor elhúzta a jobb oldali ajtófüggönyt, tágas szoba tárult fel előttük. Az öreg egyenesen a középső asztalhoz ment, meggyújtotta a gyertyát a két ezüst gyertyatartóban, majd kinyitotta a hátsó ajtót és ablakot.

Di bíró megállapította magában, hogy dohos ugyan a levegő, de a szoba csakugyan elég kényelmesnek tűnik. Az asztalt és a négy magas támlájú széket szantálfából faragták, és meghagyva a fa természetes színét, kifényesítették. A jobb oldali falnál álló heverő ugyancsak szantálfából készült, akárcsak a vele szemben lévő elegáns tálaló – mindegyik szép antik darab. A falakat díszítő, madarakat és virágokat ábrázoló tekercsképek igényes alkotások voltak. Di bíró észrevette, hogy a szoba hátsó ajtaja széles teraszra nyílt, ahol körben lilaakác lógott tömött fürtökben a bambuszlugasról. A terasz alatt és előtt sűrűn bokrok sorakoztak; mögöttük hatalmas park, amelyet a magas fák között kifeszített színes selyemfüzérekre akasztott lampionok világítottak be. Távolabb egy kétszintes épület állt megbújva a lombok között. Az innen kiszűrődő halk zenét leszámítva csakugyan csönd volt.

– Ez itt a nappali, uram – mondta alázatosan az öregember. – A hálószoba a másik oldalon található.

Visszavezette a bírót az előtérbe, és a bal oldali masszív ajtót is kinyitotta egy bonyolult mintázatú kulccsal.

– Miért ilyen bonyolult a zár? – kérdezte Di bíró. – Ritkán látni ilyesmit belső ajtókon. Csak nem tolvajoktól félnek?

Az öregember ravaszkásan elmosolyodott.

– Itt a vendégeknek fontos… nos, mondjuk azt, hogy a magánélet, uram! – kuncogott, majd rögvest folytatta: – A zár eltört a minap, de kicseréltettük egy ugyanolyanra, és most kívülről és belülről egyaránt nyitható.

A hálószoba berendezése is fényűzőnek bizonyult. A hatalmas baldachinos ágy a bal oldalon állt, előtte az asztal székekkel, a mosakodó- és az öltözőasztalka pedig a szemközti sarokban. A faragott fából finoman megmunkált bútorok vörösre voltak lakkozva. Az ágy függönye súlyos vörös brokátból készült, a padlót pedig vastag vörös szőnyeg borította. Amikor az öreg gondnok kinyitotta az egyetlen ablakot a hátsó falon, a bíró a súlyos vasrácson keresztül ismét megpillantotta a szálló mögött elterülő parkot.

– Feltételezem, hogy a lakosztály a hálószoba színei után kapta a Vörös Pavilon nevet.

– Úgy van, uram. Már nyolcvan éve. Amikor a szálló épült. Küldök egy szobalányt a teával. Kívánod odakint elfogyasztani, uram?

– Nem. Csak szolgálják fel itt az esti rizsadagomat.

Amikor visszamentek a nappaliba, Ma Dzsung is előkerült a két nagy nyeregtáskával. Az öregember nesztelen léptekkel eltűnt. Ma Dzsung kinyitotta a táskákat és elkezdte kipakolni a bíró köntöseit az ágyra. A bíró segéde széles arcú, markáns állú férfi volt, simára borotvált arcát csak rövidke bajusz díszítette. Eredetileg útonálló bandita volt, de néhány éve jó útra tért, és Di bíró szolgálatába szegődött. Kiváló ökölvívó és birkózó volt, és ezen képességei rendkívül hasznossá tették, amikor a bíró erőszakos bűnözőket tartóztatott le, vagy más veszélyes feladatot kellett végrehajtani.

– Alhatsz itt a heverőn – mondta neki a bíró. – Csak egyetlen éjszakát maradunk, így megóvod magad attól, hogy valami galibába keveredj odakint.

– Ó, a magam részéről egészen rendben lévőnek találom ezt a helyet – mondta hanyagul a segéd.

– Amíg el nem vered az összes pénzedet borra és nőkre – jegyezte meg szárazon Di bíró. – A Mennyei-sziget messze földön híres a szerencsejátékosokról és a kurtizánjairól, akik jól értenek ahhoz, hogyan kell megkopasztani a népeket!

– De nem engem! – mondta vigyorogva Ma Dzsung. – Egyébként meg miért hívják szigetnek?

– Természetesen azért, mert folyó veszi körül. De maradjunk a tárgynál! Emlékezz csak annak a kőből rakott főhídnak a nevére, amelyen ideérkeztünk, Ma Dzsung! Úgy hívják, Lélekváltó híd. Azért kapta ezt a nevet, mert a Mennyei-sziget szenvedélyes, fülledt hangulata mindenkit meggondolatlan pazarlóvá változtat, aki csak beteszi ide a lábát. Te is úgy éreznéd, hogy két kézzel kell szórnod a pénzt. Hát nem most kaptad meg a fővárosban azt a két aranyrudat, az örökséget a bácsikád után?

– De bizony! Csakhogy hozzá sem nyúlok ahhoz az aranyhoz. Öregségemre abból fogok venni egy kis házikót meg egy hajót a szülőfalumban. Csakhogy ezen felül is van még két ezüstöm, azzal igazán szerencsét próbálhatok.

– Úgy intézd, hogy holnap még reggeli előtt itt legyél. Ha korán el tudunk indulni, és négy óra alatt keresztülvágunk Csinhua járás északi részén, akkor délre már Csinhua városában lehetünk. Ott még udvariassági látogatást kell tennem öreg barátomnál, Lo járásfőnöknél. Ha már erre járok, nem mehetek el anélkül, hogy ne találkozzam vele. Aztán mehetünk haza, Pu-jangba.

A rendíthetetlen segéd meghajolt és jó éjszakát kívánt a bírónak, majd távoztában jelentőségteljesen rákacsintott a teát felszolgáló szemrevaló fiatal szolgálólányra.

– A teraszon fogyasztom el a teámat – mondta Di bíró a lánynak. – És az esti rizsadagomat is ott kérem felszolgálni, mihelyt elkészült.

Amikor a lány eltűnt, a bíró kilépett a teraszra. A kis kerek asztalka mellett álló bambuszszék keretét alacsonyabbra állította, majd elhelyezkedett rajta, és kinyújtóztatta elgémberedett lábát. Forró teáját kortyolgatva elégedetten gondolt arra, hogy a fővárosban töltött két hét alatt minden rendben volt. Azért idézték be a fővárosi bíróságra, hogy további részletekkel szolgáljon a járásában lévő buddhista templom ügyéről, amelyet még az előző évben oldott meg. Most viszont már alig várta, hogy megint elfoglalhassa állomáshelyét. Balszerencséjére az árvíz kerülőútra kényszerítette, Csinhua járáson keresztül, ami azonban mindössze egyetlen napnyi késlekedést jelentett. Jóllehet, a Mennyei-sziget frivol hangulatát visszataszítónak találta, szerencsésnek érezte magát, hogy kibérelhette ezt a csendes lakrészt az elegáns szállóban. Mindenekelőtt egy gyors fürdőre vágyott, hogy aztán elfogyassza egyszerű vacsoráját, majd nyugovóra térve békés álomba szenderüljön.

Már éppen hátradőlt volna a székében, amikor hirtelen megmerevedett. Úgy érezte, mintha valaki figyelné. A székben ülve megfordult és gyorsan szemügyre vette a mögötte lévő nappali szobát. Senkit sem látott. Felkelt és átsétált a vörös szoba ablakához. Benézett, de azt a helyiséget is üresen találta. Ezután átvizsgálta a terasz alját övező sűrű bokrokat is. Ám amilyen messze csak ellátott a sötét árnyak között, sehol nem látott semmi feltűnőt. Ezzel együtt azonban felfigyelt valamilyen kellemetlen szagra, mintha nedves falevelek rothadtak volna a közelben. Újból visszaült. Biztosan csak a képzelete játszott vele. Közelebb húzta a székét a terasz mellvédjéhez és a parkban gyönyörködött, ahol a lombok között a lampionok színes fényei kináltak üdítő látványt. Iménti békés,

nyugodt hangulata azonban már nem tért vissza. A még mindig forró levegő egyre nyomasztóbbá vált; az üres park fenyegetőnek és ellenségesnek tűnt.

Amikor a jobbján susogás hallatszott a lilaakác közül, odakapta a tekintetét. Halványan egy lány árnyát vélte látni a terasz végében, a fürtökben lógó lilaakác takarásában. Megkönnyebbülten fordította vissza tekintetét a parkra, és így szólt:

– Csak tegye le a tálcát a kisasztalra!

Válaszként azonban csak halk kuncogás érkezett. A bíró csodálkozva pillantott fel, de legnagyobb meglepetésére nem a szolgáló érkezett meg, hanem egy magas lány, aki hosszú vékony fehér muszlinköntöst viselt. Fényes haja kibontva omlott alá. A bíró bűnbánón mondta:

– Bocsáss meg, azt hittem, a szolgálólány.

– Nem túl hízelgő tévedés – jegyezte meg a lány kellemes, kifinomult hangon, majd átbújt a lilaakác alatt. A bíró észrevett mögötte egy kiskaput a mellvéden. Alighanem a kivilágított lépcsősorra nyílt, amely a szálló oldalán húzódó ösvényhez vezetett. Amikor a lány közelebb ért, feltűnő szépsége még nyilvánvalóbbá vált. Ovális arca, finom metszésű orra és nagy, kifejező szeme rendkívül vonzóvá tette, a meztelen testére tapadó nedves muszlin pedig zavarba ejtően látni engedte bőre sima fehérségét és érzéki idomait. A kezében lévő piperedobozt lóbálva megállt a bíró mögött a mellvédnél és kacéran rápillantott.

– Te is tévedtél – mondta bosszúsan Di bíró. – Ez ugyanis egy magánlakrész.

– Magánlakrész? Kedves uram, olyan számomra nem létezik ezen a szigeten!

– Ki vagy te?

– A Mennyei-sziget virágkirálynője.

– Értem – mondta lassan a bíró. Ahogy a szakállát simogatta, látszott, mennyire kínos számára ez a helyzet. Tudta, hogy a híres üdülőhely befolyásos előkelőségeinek bizottsága minden évben megválasztja a legszebb és legműveltebb kurtizánt virágkirálynőnek. Ez a kiválasztott nő azután igen magas helyet foglal el az előkelő közösségben, ő diktálja a divatot és ő a hangadója a „virágok és füzek” világának. Úgy kell hát megszabadulnia ettől a hiányos öltözetű nőszemélytől, hogy lehetőleg meg ne sértse. Így aztán udvariasan megkérdezte:

– Minek köszönhetem, hogy személyes látogatásoddal tisztelsz meg?

– Puszta véletlen! A fürdőházból jövök, amely ott van a park másik oldalán. Azért indultam erre, mert a teraszkapunál le lehet vágni az utat, amely a saját pavilonomhoz vezet, ott balra, túl a fenyők mögött. Azt hittem, hogy ez a lakrész üres.

A bíró szigorú pillantást vetett rá.

– Az volt az érzésem, hogy már egy jó ideje figyeltél – mondta.

– Nem szokásom meglesni az embereket. Ők szoktak engem – mondta a lány fennhéjázón, de aztán úgy tűnt, mintha hirtelen nyugtalanság fogta volna el. Gyors pillantással felmérte a nappali szobát a nyitott ajtón keresztül, majd összevont szemöldökkel azt kérdezte:

Di bíró találkozik a virágkirálynővel

– Honnan vetted azt a képtelen ötletet, hogy kémkedem utánad?

– Csak egy megmagyarázhatatlan érzés volt, mintha figyelne valaki.

A nő szorosabbra vonta a köntösét puha testén; az átlátszó muszlin alatt anyaszült meztelen volt.

– Ez különös! Nekem is pont ez volt az érzésem, ahogy errefelé jöttem. – Rövid szünetet tartott, majd összeszedve magát tréfálkozva folytatta: – No, de nem számít, hozzászoktam már, hogy a nyomomban járnak!

Tiszta, csengő hangon felnevetett. Hirtelen abbahagyta, és elsápadt. A bíró gyorsan elfordította a fejét. Ő is hallotta azt a sejtelmes kuncogást, amely az imént a lány nevetésének hangjába keveredett. Úgy tűnt, mintha a rácsos ablakú hálószobából jött volna. A lány nagyot nyelt és feszülten azt kérdezte:

– Ki van a vörös szobában?

– Senki.

A kurtizán gyorsan körülnézett, majd megpördült, és a kétszintes épületet fürkészte a parkban. A

zene már elhallgatott, és most éppen tapsolás zaja, majd nevetgélés hallatszott. Di bíró, hogy megtörje a kínos csendet, megjegyezte:

– Úgy tűnik, jól mulatnak odaát.

– Az ott a parkétterem. A földszinten pompás ételeket szolgálnak fel, az emelet pedig… intimebb élvezetekre van fenntartva.

– Elég is! Nos, örömömre szolgált, hogy a jó szerencse lehetővé tette számomra, hogy a Mennyei-sziget legelragadóbb hölgyével találkozzam. De legnagyobb sajnálatomra, ma este igen elfoglalt vagyok, holnap korán reggel pedig folytatom az utamat, így aligha lesz alkalmam újból látni téged.

A lány nem akart távozni. Letette a piperedobozt a padlóra, majd kezét a tarkóján összefonva kinyújtózott, felfedve feszes mellét, kemény mellbimbóját, karcsú derekát és kerekded combját. A bíró önkéntelenül is észrevette, hogy egész teste gondosan szőrtelenített, ahogy az a kurtizánokra jellemző. Amikor pedig gyorsan elkapta tekintetét, a lány nyugodt hangon így szólt:

– Hát aligha fogsz többet látni belőlem annál, mint amennyit most láttál. Igaz? – Élvezte a bíró zavarát, majd leengedte a karját, és továbbra is kacérkodva, folytatta: – Nos, nekem nem kell sietnem. Ma este vacsorát rendeznek a tisztelemre és egy odaadó szeretőm kísér majd el. Ő igazán várhat. Mesélj inkább valamit magadról. Ezzel a hosszú szakálladdal olyan ünnepélyesnek tűnsz. Csak nem valami nagyvárosi hivatalnokféle vagy?

– Ó, nem, csak egy helyi tisztviselő. Igazán nem vagyok méltó arra, hogy nagyszerű rajongóid táborát gyarapítsam. Most azonban készülődnöm kell. Téged sem szeretnélek feltartóztatni, bizonyára alig várod, hogy hazaérj és kicsinosítsd magad.

A lány szép ívű vörös ajka gúnyos mosolyra húzódott.

– Ne próbáld eljátszani a szemérmes úriembert. Láttam ám a tekintetedben, hogy nagyon is kedvedre való lenne, ha megszerezhetnéd azt, amit látsz.

– Ilyen vágyat tulajdonítani egy olyan jelentéktelen személynek, mint én – jegyezte meg a bíró közömbösen –, merő feltételezés.

A lány összeráncolta a homlokát. A bíró észrevette, hogy összeszorított ajka kegyetlenségről árulkodik.

– Csak feltételezés, hát csakugyan! – mondta élesen. – Először vonzónak találtalak, de most, hogy jobban megismertelek, már egyáltalán nem érdekelsz!

– Szomorúan hallom.

A lány arca kipirult a dühtől. Felkapta a piperedobozt és elindult a mellvéd felé.

– Vissza mersz utasítani engem, te jelentéktelen hivatalnokocska? – csattant fel a lány. – Hadd áruljam el neked, hogy három napja egy híres fiatal tudós végzett itt magával miattam.

– Nem úgy tűnik, mintha nagyon bánkódnál.

– Ha minden bolondot meggyászolnék, aki bajba sodorja magát miattam – csattant fel a lány mérgesen –, egy életen át csak zokoghatnék.

– Jobb, ha nem emlegetjük többet feleslegesen a halált és a gyászt – figyelmeztette a bíró –, a holtak ünnepe még nem ért véget. A túlvilág kapui még nyitva vannak, és az elhunytak lelkei még köztünk járnak.

A parkban álló házban elhallgatott a zene. Ismét felhangzott a halk kuncogás. A hang mintha a terasz alatti bokrok közül jött volna. A virágkirálynő arca idegesen megrándult, majd dühösen kifakadt:

– Elegem van ebből a siralomvölgyből. Hála az égnek, hamarosan itt hagyom, örökre. Egy befolyásos hivatalnok, egy gazdag költő megvált. Így aztán egy elöljáró felesége leszek. Nos, mit mondasz erre?

– Ehhez csak gratulálni tudok neked. És a szerencsés jövendőbelidnek is.

A lány kicsit meghajolt, szemmel láthatóan valamelyest megenyhült. Amikor megfordult, hogy

távozzon, még így szólt:

– A fickó csakugyan szerencsés! Azonban nem mondhatom el ugyanezt a feleségeiről. Szólok is neki, hogy zavarja el őket a háztól. Nem vagyok hozzászokva, hogy osztozzam egy férfi érzésein.

Ringó csípővel a terasz másik végébe sétált. Szétnyitotta a lilaakácfürtök függönyét, majd eltűnt. Nyilvánvalóan a másik lépcsősoron távozhatott. Drága parfüm illatfelhőjét hagyta maga után.

Az illat hirtelen rothadó, émelyítő, kellemetlen szagba fulladt, amely mintha a terasz alatti bokrok sűrűjéből szállt volna fel. A bíró áthajolt a mellvéden, majd döbbenten hőkölt vissza.

A cserjék között egy borzalmas bélpoklos koldus rejtőzött. A lesoványodott testet mocskos rongyok takarták. Felpüffedt arcának bal felét annyira elborították a sebek, hogy a szeme nem is látszott. A másik szemével vádlón meredt a bíróra. A rongyok alól eltorzult kéz lógott ki. Az ujjak helyén csupán néhány csonk fityegett.

Di bíró a köntöse ujjából sietve néhány garast húzott elő. Gyakorta adott alamizsnát az ilyen szerencsétleneknek, akik nyomorúságos életüket koldulással tartották fenn. A leprás kék szája torz vigyorba rándult. Motyogott még valamit, majd megfordult, és eltűnt a fák között.

MÁSODIK FEJEZET

Di bíró akaratlanul is megborzongott, majd megmaradt pénzét visszadugta a köntöse ujjába. A kurtizán tökéletes szépsége után a nyomorult, visszataszító emberi roncs látványa túl hirtelen érte.

– Jó hírem van, uram – hallatszott egy erőteljes hang mögötte.

A bíró elégedett mosollyal fordult meg, Ma Dzsung pedig folytatta:

– Lo járásfőnök a szigeten tartózkodik. Háromutcányira egy csapat poroszlót láttam felsorakozni egy nagyobb hivatali gyaloghintó körül. Kérdésemre pedig, hogy kinek a szolgálatában állnak, azt a választ kaptam, hogy a járásfőnököt kísérik. Már néhány napja itt időzik, és ma este készül vissza a városba. Rohantam hát, hogy tájékoztassalak, uram.

– Nagyszerű. Megyek is, hogy üdvözöljem. Így megspórolom magunknak az utat Csinhuába, és egy teljes nappal korábban otthon lehetünk. Siessünk hát, hogy elérjük, mielőtt elmenne!

Gyorsan kimentek a Vörös Pavilonból, és a szálló első kapujához siettek.

A zsúfolt utca mindkét oldalán rikító színekkel kivilágított éttermek és szerencsejáték-barlangok sorakoztak. Menet közben Ma Dzsung mohó tekintettel vizslatta az erkélyeket. Itt-ott gazdagon öltözött fiatal hölgyek álldogáltak a korlátnál, cseverésztek vagy csak ráérősen legyezték magukat színes selyemlegyezőikkel. Párás, fullasztó hőség volt.

A következő utca már kevésbé volt zajos. Nemsokára egy sötét házhoz értek, amelynek kapuja felett csak egyetlen lampion világított. A kapura diszkrét, apró írásjegyekkel az volt felírva: „Örömök mezeje” és „Illatos báj hajléka”. Még további nevek utaltak arra, hogy miféle szolgáltatásokat kínál a ház.

Di bíró gyorsan befordult a sarkon. Az impozáns szálló épülete előtt egy tucatnyi izmos hordszékvivő éppen a vállára emelte a gyaloghintót, amelyet egy szakasz poroszló kísért. Ma Dzsung hamarjában így szólt a parancsnokukhoz:

– Pu-jang járásfőnöke, Di bíró van itt! Jelentsétek őméltóságának!

A parancsnok elrendelte, hogy tegyék le a gyaloghintót, majd elhúzta a függönyt és valamit súgott a bent ülő utasnak.

Kisvártatva a pocakos Lo járásfőnök bukkant elő a gyaloghintóból. Pufók testén elegáns kék selyemköpeny feszült, fekete bársonykalpagja hetykén állt a fején. Kapkodva szállt ki a gyaloghintóból, majd Di bíró elé sietve meghajolt és ekként kiáltott fel:

Di bíró és Lo járásfőnök

– Hát téged mi szél fújt ide a Mennyei-szigetre, fivérem? Éppen rád van szükségem! Milyen nagyszerű, hogy ismét találkoztunk!

– Részemről a szerencse. A fővárosból jövök, megyek vissza Pu-jangba. Úgy terveztem, hogy holnap Csinhuában tiszteletemet teszem nálad, és kifejezem köszönetemet tavalyi kedves vendéglátásodért.

– Szót se róla! – kiáltotta Lo. Kerek arcát, amely ráncba húzódott, amikor mosolygott. hegyes bajusz és ritkás, rövid szakáll díszítette. – Megtiszteltetés volt járásomnak, hogy segítséget nyújthattam annak a két fiatal lánynak az ügyében. Ó, egek, azok a hitvány szerzetesek! Di barátom, az egész tartományban erről a buddhista templomról beszéltek.

– Egy kicsit többet is a kelleténél – jegyezte meg Di bíró fanyar mosollyal. – A buddhista érdekszövetség elérte, hogy beidézzenek a fővárosi bíróságra az ügy felülvizsgálatával kapcsolatban. Megannyi kérdést szegeztek nekem, de a végén sikerült lezártnak tekinteni az ügyet. De inkább menjünk be, és egy csésze tea mellett mindent elmesélek.

Lo sietve közelebb lépett hozzá. Kövérkés kezét Di bíró karjára helyezte, majd halkan, bizalmasan hangon odasúgta:

– Nem lehet, fivérem! A lehető leggyorsabban vissza kell térnem a városba. Ez nagyon fontos ügy. Figyelj, Di, segítened kell! Már két napja itt vagyok, hogy kivizsgáljak egy öngyilkosságot. Nagyon sima ügy, csakhogy a fickó a palotabéli vizsgáiról érkezett, mert beválasztották a Császári Akadémia tagjainak sorába. Útban hazafelé tévedt ide hozzánk, aztán összegabalyodott valami nőcskével – a régi történet. A fickót Linek hívták, a híres Li cenzor fia. Nem tudtam még végezni az összes hivatalos papírral. Tégy meg nekem egy szívességet, maradj még néhány napot, és göngyölítsd fel az ügyet. Rutineljárás. Nekem most azonnal indulnom kell.

Di bíró nem örült annak, hogy a kollégája körzetében ténykedjen, ahol teljesen járatlan volt, de nem tudta visszautasítani a kérését.

– Természetesen – mondta. – Megteszek minden tőlem telhetőt, amivel segíteni tudok neked, Lo.

– Nagyszerű! Akkor hát isten veled, barátom!

– Csak még egy pillanatra! – mondta sietve Di bíró. – Itt nincs semmiféle hatásköröm. Ki kellene nevezned a Csinhua járási bíróság törvényszéki szakértőjének.

– Vedd úgy, hogy kineveztelek – válaszolta Lo, majd visszaszállt a gyaloghintójába.

– Írásba kellene foglalnod, barátom – figyelmeztette Di bíró elnéző mosollyal. – Tudod, ez a szabály.

– Te jó ég, késésben vagyok! – kiáltott fel ingerülten Lo. Körbenézett, majd sietve magával vitte Di bírót a szálló előcsarnokába. Egyenesen a pulthoz ment, ahol kerített egy darab papírt és megragadta az íróecsetet. Majd megtorpant és bosszúsan motyogott maga elé:

– Szentséges ég, miféle hivatalos formulát kell ilyenkor használni?

Di bíró elvette tőle az ecsetet, és gyorsan megfogalmazta a felhatalmazás szövegét. Egy másik papírra elkészítette az átiratot is.

– Nos, ellátjuk a pecsétünkkel és a hüvelykujjlenyomatunkkal, és már készen is vagyunk – mondta. – Te magaddal viszed az eredetit, és amikor érkezésed van rá, eljuttatod feljebbvalónkhoz, a megyefőnökhöz. A másolatot pedig én tartom meg.

– Ijesztő, mennyire jártas vagy az efféle dolgokban – mondta Lo bíró hálás mosollyal. – Nyilván a *Hivatalos levelezés kézikönyve* egy példányával a párnád alatt alszol.

Miközben Lo bíró a pecsétlenyomaton ügyködött, Di megkérdezte:

– Ki a felügyelő itt a szigeten?

– Ó – mondta Lo bíró könnyedén –, a fickót Peng Dainak vagy Tainak hívják. Ő az üdülőhely felügyelője. Nagyszerű ember, mindenről tud, ami itt történik. Övé valamennyi szerencsejáték-terem meg a bordélyok is. Mindenben a segítségedre lesz. Ha végeztél, csak küldd el bármikor a jelentésedet nekem. – Miközben kisietett az épületből, így folytatta: – Hálás köszönetem, Di, nagyra értékelem a segítségedet.

Már éppen beszállt a gyaloghintóba, amikor észrevette, hogy egyik embere meggyújtott egy nagy lampiont, amelyen vörös írásjegyek hirdették, hogy „Csinhua járásfőnöke”.

– Azonnal oltsd el, te idióta! – förmedt Lo az emberére, majd Di bíróhoz fordulva így szólt: – Nem szeretek kérkedni a hatalmammal. „Kormányozz szerénységgel!” – ahogy Konfucius mester is mondta volt. Nos, hát, isten veled!

Lo beült a gyaloghintóba. Hordozói, a vastag rudakat megmarkolva, kérges vállukra emelték a hintót. Egyszer csak félrelibbent a függöny, és az ablakban a bíró pufók arca jelent meg.

– Eszembe jutott a tulajdonos neve, Di! Feng Dainak hívják. Remek fickó, vacsoránál találkozni fogsz vele.

– Miféle vacsoránál? – kérdezte zavartan Di bíró.

– Ó, hát nem mondtam? Ma este a Mennyei-sziget előkelőségei vacsorát rendeznek a tiszteletemre

a Daru Lugas étteremben, amelyen természetesen te helyettesítesz. Ne okozz nekik csalódást! Élvezni fogod, kiváló ételeket szolgálnak föl, különösen a kacsasült fenséges. Közölnéd velük, hogy rendkívüli módon sajnálom? Mondd azt, hogy halaszthatatlan államügyek szólítottak el. De te amúgy is jobb értesz hozzá, hogyan kell tálalni az ilyesmit. Ja, és el ne felejtsd édes szószba mártani a sült kacsát!

A függöny bezárult, és a gyaloghintó a kísérettel együtt eltűnt a sötétben. Az elöl haladó poroszlók a szokástól eltérően se a gongot nem verték, se nem kiabáltak, hogy utat csináljanak.

– Vajon mire fel ez a nagy sietség? – kérdezte zavartan Ma Dzsung.

– Nyilvánvaló, hogy a távollétében valami kellemetlenség történhetett Csinhuában – válaszolta a bíró, majd lassú mozdulatokkal feltekerte a meghatalmazást és a köntöse ujjába rejtette. Ma Dzsung sokat sejtető vigyorral a képén így szólt:

– Hát, akkor van még egy pár napunk ezen a derűs helyen.

– Csak egyetlen nap – felelte határozottan a bíró. – Egy napot szenteltem volna a Lo bíróval való találkozásra, így egy napot áldozok az ügy felgöngyölítésére, nem többet. Gyerünk vissza a szállásra, hivatalos köntösbe kell bújnom arra az átkozott vacsorára!

Visszamentek az Örök Boldogság szállóba, ahol Di bíró közölte az igazgatóval, hogy a Daru Lugasban fog vacsorázni, és kibérelne egy gyaloghintót is, amely a kapu előtt várakozzon rá.

Ezt követően visszamentek a vörös szobába, ahol Ma Dzsung segédkezett a bírónak magára ölteni ünnepi zöld brokátköntösét és a szárnyas fekete bírói bársonyföveget. Di bíró látta, hogy a szolgálólány már széthúzta az ágykereten a vörös függönyt, és egy bélelt kosárban a teáskanna is oda volt készítve az asztalra. Eloltotta a gyertyákat és kiment, Ma Dzsung pedig követte.

A bíró bezárta az ajtót, és éppen azon volt, hogy köntöse ujjába rejtse a hatalmas kulcsot, amikor megállt és így szólt:

– Jobb, ha itt hagyom az ajtóban ezt a nehéz kulcsot. Úgysincs semmi rejtegetnivalóm!

A zárban hagyta hát a kulcsot, és kisétáltak az udvarra. Nyolc hordozó várt már egy hatalmas gyaloghintóval. Di bíró beszállt, és intett Ma Dzsungnak, hogy csatlakozzon hozzá.

Miközben a zajos utcákon haladtak, a bíró így szólt:

– Miután megérkeztünk az étterembe, és bejelentettél, nézz körül a szerencsejáték-barlangokban és a csapszékekben. Ne túl feltűnően, de érdeklődj az akadémikus öngyilkosságáról, mióta volt itt, kivel állt kapcsolatban, egyszóval figyelj mindenre, ami érdekes lehet. Lo barátom szerint egyszerű ügy, de egy öngyilkosságnál sohasem lehet tudni. Amilyen gyorsan csak lehet, én is ott hagyom a vacsorát. Ha tehát már nem találnál ott, várj rám az Örök Boldogság szállóban, a szobáinkban.

A gyaloghintót leeresztették a földre. Amikor kiléptek az utcára, Di bíró lenyűgözve pillantott fel az előttük álló toronymagas épületre. Tizenkét fokú fehér márványlépcső vezetett fel – kétoldalt egy-egy életnagyságú bronzoroszlánnal – egy duplaszárnyú ajtóhoz, amely ragyogó vörösre volt lakkozva és gazdagon rakott bronzdíszítmények ékesítették. Az ajtó fölött hatalmas aranyozott tábla lógott, amelyen két óriási fekete írásjegy hirdette: „Daru Lugas”. A második és a harmadik szinten is fából faragott, aranyozott, bonyolult rácsmintázatú, fedett erkélyek futottak körbe. Az ereszeken végig finoman festett selyemborítású hatalmas lámpások lógtak. A bíró sokat hallott már a Mennyei-sziget gazdag pompájáról, de ilyen káprázatos fényűzésre nem volt felkészülve.

Ma Dzsung felment a lépcsőn, és erőteljes mozdulattal bezörgetett a sárgaréz kopogtatóval. Miután bejelentette az ajtónállónak Di törvényszéki szakértő érkezését, még megvárta, míg a bírót beljebb tessékelik, aztán már rohant is lefelé a márványlépcsőn, hogy mihamarább elvegyüljön a zsúfolt utca tarka forgatagában.

HARMADIK FEJEZET

Di bíró közölte a köszöntésére érkező igazgatóval, hogy meghívást kapott a Lo járásfőnök tiszteletére rendezett vacsorára. Az igazgató erre mélyen meghajolt előtte, és felkísérte a vastag kék szőnyeggel borított lépcsőn a második emeleti hatalmas terembe.

A bírót kellemes levegő fogadta. A terem mesterséges hűtéséről két, jégtömbökkel teli sárgaréz medence gondoskodott. Középen egy kör alakú, ragyogó paliszander étkezőasztal állt, rajta porcelántálakon tálalt hideg sültek és ezüst boroskupák. Az asztal körül hat magas háttámlás, ébenfából faragott, hűvös márvány ülőlapos szék sorakozott. Az ablaknál, egy széles, vörös márvány asztal körül, négy úr ült, teát szürcsöltek és dinnyemagot rágcsáltak. Csodálkozva pillantottak a terembe lépő Di bíróra. Az egyikük, egy sovány, ősz oldalszakállú férfi, felállt, és üdvözlésére sietett, majd udvariasan azt kérdezte:

– Kit keres uraságod?

– Te vagy Feng Dai úr? – kérdezte a bíró, majd amikor a másik igenlőn bólintott, elővette köntöse ujjából Lo járásfőnök meghatalmazását. Átnyújtotta a vendéglátónak, és elmondta, hogy Lo arra kérte, vegyen részt helyette az ünnepi vacsorán.

Feng Dai visszaadta a dokumentumot, majd mélyen meghajolva így szólt:

– Nos, én vagyok itt a felügyelő, és mindenben a segítségedre állok, uram. Engedd meg, hogy bemutassam a többi vendéget!

A sovány, fejebúbján föveget viselő idős úr Ven Jüan volt, a gazdag műgyűjtő, a Mennyei-sziget régiség- és díszműboltjainak tulajdonosa. Hosszúkás, jellegtelen arca és ősz, borzas szemöldöke takarásában éberen figyelt apró szemével. Rövid ősz bajuszt és gondosan nyírt hegyes szakállt viselt. A mellette ülő elegáns fiatal úriember szögletes pamutkalpagban a borkereskedők céhének feje volt, Tao Pan-te. Háttal az ablaknak pedig egy jóképű fiatalember ült, aki Csia Jü-po néven mutatkozott be, mint a fővárosba, a hivatalnoki vizsgáira igyekvő diákember. Feng azonban büszkén hozzátette, hogy költőként már nevet szerzett magának az ifjú vendég.

Di bíró megállapította magában, hogy várakozásait felülmúlóan ígéretes társaság gyűlt össze. Néhány udvarias mondatban tolmácsolta Lo járásfőnök bocsánatkérését a négy férfinak.

– És, mert történetesen éppen erre tartottam hazafelé – magyarázta –, a járásfőnök úr megbízott, hogy zárjam le az akadémikus három nappal ezelőtt történt öngyilkossági ügyét. Természetesen járatlan vagyok errefelé, ezért igen hálás lennék, ha segítenétek tisztán látni ebben az ügyben.

Feszült csend támadt, amelyet aztán Feng tört meg komoly szavakkal:

– Li Lien akadémikus öngyilkossága rendkívül sajnálatos esemény, uram. Csakhogy az ilyen esetek egyáltalán nem ritkák errefelé. Némely vendégek, akik sokat veszítenek a játékasztaloknál, így vetnek véget a gondjaiknak.

– Úgy értesültem, hogy ebben az esetben az indíték sokkal inkább a viszonzatlan szerelem volt – jegyezte meg Di bíró.

Feng röpke pillantást vetett három társára. Tao Pante és a fiatal költő feltűnően a teáscsészéjébe meredt. A régiségkereskedő Ven lebiggyesztette keskeny ajkát, megvakargatta kecskeszakállát, majd bizonytalanul azt kérdezte:

– Ezt Lo járásfőnök úr mondta, ugye?

– Nem sokat mondott – ismerte el Di bíró. – Sürgette az idő, így csak körvonalakban vázolta az ügyet.

Ven jelentőségteljes pillantást vetett Fengre. Tao Pan-te fáradt, mélabús tekintettel a bíróra nézett, majd vontatott hangon így szólt:

– A Mennyei-sziget sajnálatos módon az érzelmi válságok melegágya, uram. Mi, akik itt nőttünk

fel, már hozzászoktunk a szerelem könnyed, alkalmi jellegéhez. Egyfajta elegáns időtöltésnek tekintjük, és csekély tétekkel játszva élvezzük a mulandó örömök néhány órácskáját. Akik sikerrel járnak, kellemes emlékekkel gazdagodnak, akik pedig nem, azok jókedvűen újabb játszótársat keresnek maguknak. A kívülállók azonban nehezen tudnak ekként tekinteni a kapcsolataikra. Mivel táncoslányaink és kurtizánjaink igen magas szinten képzettek a szerelem művészetében, a kívülállókat túl mélyen érintheti érzelmileg egy-egy viszony, amely aztán tragikus végkifejlethez vezethet.

Di bíró nem számított ilyen jól megválasztott szavakra egy borkereskedőtől. Tovább kérdezősködött:

– Tao uram, te itt születtél a szigeten?

– Ó, nem, uram! A családom délről származik. Apám vagy negyven évvel ezelőtt telepedett le itt a szigeten, és felvásárolta az összes csapszéket. Sajnálatos módon túl korán távozott az élők sorából, amikor még kicsiny gyermek voltam.

Mielőtt a bíró újra megszólalhatott volna, Feng gyorsan felpattant és színlelt vidámsággal így kiáltott:

– Ideje valami jobbat is kóstolni a teánál, uraim! Üljünk hát át vacsorázni!

Ünnepélyesen a bejárattal szemközti asztalfőhöz vezette a bírót. Ő maga a vendéggel szemben foglalt helyet, míg Pan Tao-te a balján, a régiségkereskedő Ven Jüan a jobbján helyezkedett el. Intett az ifjú költőnek is, hogy telepedjen át Di bíró jobb oldalára, és köszöntővel üdvözölte a bírót a szigeten.

Di bíró ivott néhány kortyot az erős borból, majd a balján maradt üres székre mutatva azt kérdezte:

– Várunk még valakit?

– Úgy van, uram! Egy nagyon különleges vendég érkezésére számítunk – válaszolta Feng. A bírót újfent meglepte a házigazda erőltetett derűje. – Az este folyamán, valamikor később, a szépséges kurtizán, a híres Őszi Hold csatlakozik majd hozzánk.

A bíró felvonta a szemöldökét. A kurtizánoknak ilyen alkalmakkor vagy állniuk kell, vagy a vendégektől távolabb, zsámolyokon foglalhatnak helyet. De semmiképpen nem ülhetnek az asztalnál, mintha maguk is vendégek lennének.

Tao Pan-te elkapta Di bíró értetlen pillantását, és gyorsan sietett is a válasszal:

– A híres kurtizánok igen értékes vagyontárgyaink, uram, éppen ezért kissé rendhagyó bánásmódban részesítjük őket. Az idelátogató vendégeink zömét a kurtizánok vonzzák, ők biztosítják a Mennyei-sziget nyereségének mintegy a felét. A szerencsejáték csak ezután következik.

– Negyven százalék pedig ebből a nyereségből a kormányzaté – jegyezte meg szárazon a régiségkereskedő.

Di bíró szótlanul felcsippentett pálcikájával egy darabka sózott halat. Tisztában volt vele, hogy az efféle lenyűgöző szórakoztatóközpontok által befizetett adó a tartományi bevételek nem elhanyagolható részét biztosítja. Odafordult Fenghez, és így szólt:

– Gyanítom, ahol ennyi pénz cserél gazdát, ott nem könnyű békét tartani.

– Magán a szigeten nem olyan nehéz, uram. Mintegy hatvan helybéli emberem van, akit a járásfőnök engedélyével különleges státusú csendbiztosnak neveztünk ki. Mivel nem viselnek egyenruhát, könnyen el tudnak vegyülni a vendégek között a szerencsejáték-barlangokban, az éttermekben és a bordélyházakban. Különösebb feltűnés nélkül minden itt zajló dolgot ők tartanak szemmel. A környék azonban már jóval problémásabb. Gyakorta gyűlik meg a bajunk útonállókkal, akiket az ideérkező vagy az innen távozó vendégek kifosztásának lehetősége vonz. Két hete is volt egy ilyen kellemetlen esetünk. Öt rabló megpróbálta feltartóztatni a futáraimat, akik egy aranyrudakkal teli ládát szállítottak. Szerencsére a kíséretükben lévő két derék emberem meghiúsította a támadást, és végzett három haramiával. A másik kettő elszelelt. – Kiürítette kupáját, és azt kérdezte: – Egyébiránt kényelmesnek találod a szállásodat, uram?

– Igen, az Örök Boldogság szállóban kaptam helyet. Elragadó lakosztályaik vannak, én a Vörös Pavilonban lakom.

A négy férfi a bíróra meredt. Feng Dai lerakta a pálcikáit, és szinte bűnbánó hangon mondta:

– Az igazgatónak nem lett volna szabad azokat a szobákat ajánlania neked, uram. Három napja az akadémikus éppen ott vetett véget az életének. Gondoskodni fogok róla, hogy a lehető legkényelmesebb lakosztály…

– Nem számít! – szakította gyorsan félbe a bíró. – Ez lehetővé teszi számomra, hogy minél behatóbban tanulmányozzam a szerencsétlen esemény körülményeit. És ne hibáztasd az igazgatót, mivel most jutott az eszembe, hogy próbált figyelmeztetni, de leintettem. Inkább azt mondd el, melyik szobában történt!

Feng továbbra is feszült maradt. Tao Pan-te kimért hangon válaszolt a kérdésre:

– A vörös hálószobában. Az ajtó belülről volt zárva, Lo járásfőnök törette fel.

– Magam is felfigyeltem az új zárra. Nos, mivel a kulcs belül volt, az ablakon rács van, más bejárata pedig nincs a szobának, szinte biztosak lehetünk benne, hogy nem történt idegenkezűség. Hogyan végzett magával az akadémikus?

– Saját tőrével torkon döfte magát – válaszolta Feng Dai. – A következőképpen történt. A pincér elmondása szerint az akadémikus egyedül ebédelt a teraszon, majd ezt követően bement és a papírjait rendezgette. Meghagyta, hogy ne zavarják. Néhány órával később azonban a pincérnek eszébe jutott, hogy elfelejtette bevinni a teát. Amikor bekopogott a vörös szobába, nem érkezett válasz. Kiment a teraszra, hogy az ablakon át megnézze, az akadémikus lefeküdt-e már. Akkor pillantotta meg az ágy mellett heverő férfit, akinek a mellkasát vér borította.

A pincér azonnal riasztotta az igazgatót, aki rohant és értesített engem. Együtt a fogadóba siettünk, ahol Lo járásfőnök szállt meg, majd vele és az embereivel átmentünk az Örök Boldogság szállóba. A járásfőnök feltörette az ajtót, a holttestet pedig átvitette a sziget túlfelén lévő taoista templomba, ahol még aznap éjjel elvégezték a boncolást.

– Ennek során fény derült bármi említésre méltó dologra? – kérdezte Di bíró.

– Nem, uram. Vagyis hogy igen! Most jutott csak eszembe, hogy volt néhány meghatározhatatlan eredetű vékony karcolás az akadémikus arcán és alkarján. Nos, Lo járásfőnök azonnal rendkívüli futárt menesztett az akadémikus apjához, a híres császári cenzorhoz, Li Vei-csinghez, aki tíz kilométernyire innen északra visszavonultan él egy hegyi birtokon. A futár az elhunyt nagybátyjával tért vissza, mert Li doktor maga is hónapok óta súlyos beteg. A nagybátyja koporsóban szállíttatta el az unokaöccse tetemét a családi temetőbe, hogy eltemessék.

– Ki volt az a kurtizán, aki iránt az akadémikus oly mély érzelmeket táplált? – kérdezte Di bíró.

Ismét kínos csend telepedett a társaságra, majd Feng megköszörülte a torkát és kelletlenül így válaszolt:

– Őszi Hold, uram. Az idei virágkirálynő.

Di bíró felsóhajtott. Beigazolódtak a félelmei!

– Az akadémikus azonban nem hagyott hátra a lány számára semmilyen üzenetet, ahogy azt a legtöbb csalódott szerelmes tette volna – folytatta sietve Feng. – De az asztalán lévő papírdarabra két kört rajzolt, amely alá Őszi Hold nevét írta fel, háromszor egymás után. Ezért a járásfőnök be is idézte a lányt, aki készségesen beismerte, hogy az akadémikus szerelmes volt belé. Olyannyira, hogy ki akarta váltani innen, de a lány visszautasította.

– Ma este már volt szerencsém találkozni vele – mondta rezzenéstelen arccal a bíró. – Úgy tűnt, büszke arra, hogy az emberek eldobják az életüket miatta. Öntelt, érzéketlen nőszemélynek találtam. Ezért a jelenléte itt ma este, úgy tűnik…

– Mégis remélem, uram – szólt közbe sietve Tao Pante –, hogy a sajnálatos előzmények ellenére is örömmel fogod viszontlátni. Egy kurtizán értékét jelentős mértékben növeli, ha valaki öngyilkosságot

követ el miatta, különösképpen, ha híresség az illető. Egy ilyen ügy híre az egész tartományt bejárja, és a beteges kíváncsiságtól hajtva sok új pénzes vendég érkezik a szigetre…

– Mindenképpen sajnálatos, akárhonnan nézi is az ember – zárta le röviden Di bíró.

A pincérek nagy tál kacsasültet tálaltak fel. A bíró megkóstolta, és el kellett ismernie, hogy csakugyan kiváló. Legalább ezzel kapcsolatban helyesen tájékoztatta kollégája, Lo járásfőnök.

Három fiatal lány érkezett, és meghajolva köszöntötte a társaságot. Az egyikük egy gitárt, a másik egy kis kézi dobot hozott magával. Elhelyezkedtek a fal mellett lévő zsámolyokon, harmadik társuk pedig, egy vonzó külsejű, szép arcú lány az asztalhoz lépett és bort töltött a serlegekbe. Feng Ezüst Tündér néven mutatta be a kurtizánt, aki Őszi Hold tanítványa volt.

A költő Csia Jü-po, aki mindeddig feltűnően hallgatott, most felkapta a fejét. Tett néhány pajzán megjegyzést Ezüst Tündérnek, majd beszédbe elegyedett a bíróval az ősi balladákról. Az egyik lány gitárjának húrjain lágy hangok csendültek fel, a társa pedig dobon adta hozzá a ritmust. Éppen, amikor összeállt a dallam, a bíró a régiségkereskedő indulattal teli kérdésére lett figyelmes:

– Miért vagy olyan szégyenlős, leányom?

Látta, hogy a kipirult Ezüst Tündér éppen megpróbálja eltolni magától az öregembert, aki a kezét mélyen a lány széles ruhaujjába dugta.

– Még hosszú az éjszaka, Ven úr – jegyezte meg éles hangon a fiatal költő.

Amikor Ven gyorsan visszakapta a kezét, Feng Dai így szólt:

– Szegény Csia úr! Ezüst Tündér, légy hozzá kedves, mert hamarosan véget ér a kényelmes agglegényélete. – Majd Di bíróhoz fordulva megjegyezte: – Örömmel tájékoztatlak, uram, hogy néhány napon belül Tao Pante úr mint közvetítő nyilvánosan is bejelenti Csia Jü-po úr és egyetlen lányom, Jádegyűrű eljegyzését.

– Hát akkor erre igyunk! – kurjantotta vidáman Tao Pan-te.

Di bíró már éppen gratulált volna a fiatal költőnek, de hirtelen elakadt. Elkomorult, ahogy meglátta az ajtóban álló magas termetű, tekintélyt parancsoló kinézetű nőt.

A nő gyönyörű, hosszú ujjú, magas galléros lila brokátruhát viselt, amelyet arannyal hímzett madarak és virágok díszítettek. A széles, szorosan megkötött bíbor színű selyemöv kihangsúlyozta keskeny derekát és kiemelte szemet gyönyörködtetően formás keblét. A haja drágakövekkel díszített arany hajtűkkel volt magas kontyba feltűzve. Sima, ovális arcát gondosan bepúderezte és kipirosította, apró fülében zöld jádéből csiszolt hosszú függőt viselt.

Feng nagy cécóval üdvözölte. A nő tessék-lássék meghajolt, majd gyorsan felmérte az asztaltársaságot, és összevonva szemöldökét azt kérdezte:

– Lo járásfőnök nem jött el?

Feng elmagyarázta neki, hogy a járásfőnök sietve elhagyta a szigetet, azonban Di bíró, a szomszéd járás járásfőnöke helyettesíti. Megkérte, hogy foglaljon helyet a bíró mellett. Di bíró arra gondolt, hogy kedves lesz vele, hiszen ez remek alkalom, hogy a halott akadémikusról újabb információkat gyűjtsön. Ezért kedélyesen így szólt:

– Nos, most már hivatalosan is be vagyunk mutatva egymásnak! Igazán szerencsés nap ez a számomra.

Őszi Hold hűvös pillantást vetetett rá.

– Töltsd meg a serlegem! – parancsolt rá Ezüst Tündérre. A lány engedelmesen teljesítette a kérést, a virágkirálynő pedig egy szuszra kiürítette, majd újból telitöltette a serleget. Ezt követően foghegyről odaszólt a bírónak:

– Lo járásfőnök nem bízott rád egy nekem szóló üzenetet?

– Őszinte bocsánatkérését továbbíttatta velem e nagyszerű társaságnak – mondta a bíró némiképpen meglepetten –, amibe nyilván téged is beleértett.

A lány nem válaszolt. Egy darabig némán bámulta a borosserlegét, szépséges szemöldökét

összeráncolva. A bíró észrevette, hogy a másik négy férfi aggodalmasan figyeli a kurtizánt. A lány egyszer csak felkapta a fejét, és így kiáltott a két zenésznek:

– Ne üljetek már ott, olyan ostobán! Gyerünk, játsszatok valamit, ha már itt vagytok!

A két rémült lány sietve játszani kezdett, a virágkirálynő pedig ismét egy húzásra kiürítette a serlegét. Di bíró megfigyelte, hogy gyönyörű szomszédjának különösen kegyetlen kifejezésűvé keskenyedik az ajka; nyilvánvalóan gyilkos hangulatban volt. A lány felkapta a tekintetét, és Fengre pillantott. A férfi nem nézett rá és gyorsan Tao Pan-tével elegyedett beszélgetésbe.

A bíró előtt megvilágosodott a helyzet. A lány a teraszon már közölte vele, hogy egy járásfőnök felesége lesz, aki maga is költő és jómódú. Lo pedig költő volt, akinek megfelelő tőkéje is volt. A bíró arra gondolt, hogy szerelemtől mámoros kollégája talán az öngyilkossági ügy kivizsgálása során gabalyodhatott össze a virágkirálynővel, és egy felelőtlen pillanatában azt ígérhette neki, hogy kiváltja és feleségül veszi. Ez lehetett az oka, hogy szinte lopva hagyta el a szigetet. Még hogy halasztást nem tűrő hivatali teendők! Az elgyengült járásfőnök bizonyára hamar ráébredt, hogy egy meglehetősen ambiciózus és könyörtelen nőt választott játszótársul, aki habozás nélkül képes megzsarolni azzal, hogy egy bírósági ügyben intim viszonyba keveredett az egyik fontos tanúval. Nem csoda hát, hogy mihelyt lehetősége nyílt, elhagyta a szigetet! Csakhogy az átkozott bolond őt, a kollégáját hagyta itt, ebben a kínos helyzetben. Persze Feng és a többiek mind tisztában voltak Lo vonzalmával, azért is hívták meg Őszi Holdat. Alighanem a vacsora is arra szolgált, hogy megünnepeljék, hogy Lo járásfőnök kivásárolja a lányt. Ezért is lepődtek meg oly nagyon, hogy Lo kereket oldott. Biztosan rájöttek, hogy csak a bolondját járatta velük, őt meg, a helyettesét, nyilván ostobának tartják. Nos, valahogy tisztára kell mosnia a kollégáját.

Szívélyesen a kurtizánra mosolygott és így szólt:

– Csak most értesültem arról, hogy Li Lien volt az a híres akadémikus, aki miattad végzett magával. Milyen igazuk volt az ősöknek, akik megfigyelték, hogy a tehetséges és fess fiatalurak mindig tehetséges és gyönyörű hölgyekbe szeretnek bele.

Őszi Hold sanda pillantást vetett rá, majd barátságosabban válaszolt:

– Köszönöm a bókot. Igen, Li csakugyan kedves ember volt, a maga módján. Bájos költemény kíséretében egy üvegcse parfümöt ajándékozott nekem búcsúajándék gyanánt, egy lezárt borítékban. Meglátogatott a pavilonomban, hogy személyesen adja át az ajándékát, majd aznap késő éjjel végzett magával. Tudta, hogy imádom a drága illatokat! – Felsóhajtott, majd eltűnődve folytatta: – Talán kicsit bátorítanom kellett volna. Rendkívül figyelmes és gavallér volt. Nem volt még érkezésem kinyitni az ajándékát, pedig roppant kíváncsi vagyok, milyen illat lehet. Tudta rólam, hogy imádom a pézsma- és az indiaiszantál-eszenciát. Mikor távozni készült, meg is kérdeztem tőle, de csak annyit mondott: „Ügyelj rá, hogy elérjen a rendeltetési helyére.” Szerinted melyik parfüm illik leginkább az egyéniségemhez, a szantál vagy a pézsma? – fordult a bíróhoz.

Di bíró éppen egy körmönfont bókot próbált megfogalmazni, amikor az asztal túlsó végéről dulakodás zaja szakította félbe a társalgást. Ezüst Tündér, aki az öreg régiségkereskedő serlegét töltötte teli, a férfi kezét igyekezett lefejteni a kebléről. A bor a vénember köntösére ömlött.

– Te kétbalkezes ostoba! – kiáltott rá Őszi Hold. – Nem tudsz jobban vigyázni? A hajad is milyen csálén áll! Eredj az öltözőbe, és tedd rendbe magad!

A virágkirálynő mindvégig a lányon tartotta a tekintetét, aki megalázva iszkolt az ajtó felé. Majd a bíróhoz fordult, és szemérmesen azt kérte:

– Nem töltenél nekem egy keveset a borból?

Miközben töltött neki, a bíró észrevette, hogy a lány egészen kipirult. Az erős bor végül megtette a hatását. A lány megnedvesítette az ajkát, és lágyan elmosolyodott. A gondolatai nyilvánvalóan egészen máshol jártak. Pár korty után felállt, és így szólt:

– Ha megbocsátotok, urak! Rögtön visszajövök.

Miután távozott, a bíró megpróbálta folytatni a beszélgetést Csia Jü-póval, ám a fiatal költő ismét visszazuhant tompa, mogorva hangulatába. Új ételeket tálaltak fel, és mindenki nagy élvezettel evett. A két zenész divatos dallamokat játszott. Di bírónak ugyan nem volt kedvére a modern zene, de el kellett ismernie, hogy az étel rendkívül ízletes.

Már az utolsó fogást, a halat tálalták, amikor Őszi Hold – láthatóan derűs hangulatban – visszatért. Ahogy elhaladt a régiségkereskedő mögött, súgott valamit a férfinak, majd pajkosan megérintette a vállát a legyezőjével. Leült a helyére és azt mondta a bírónak:

– Mindenek ellenére, nagyon kellemes este lett ez. – A kezét a bíró karjára helyezte, a fejét pedig oly mélyen lehajtotta, hogy jól érződjék a hajából áradó pézsmaparfüm illata. – Eláruljam, miért voltam olyan udvariatlan veled a tornácon? Mert magamnak sem akartam bevallani, mennyire tetszel. Első látásra! – Hosszú pillantást vetett a bíróra, majd megkérdezte: – És én is tetszem neked, ugye, ahogy láttál engem?

Miközben Di bíró a megfelelő szavakat kereste, a lány megszorította a karját, és sietve folytatta:

– Annyira boldog vagyok, hogy egy olyan bölcs és tapasztalt férfiúval találkoztam, mint te. Nem tudhatod, hogy mennyire untatnak azok az úgynevezett modern, szoknyabolond ifjak! Valóságos megkönnyebbülés a számomra egy olyan érett férfival találkozni, mint te, aki… – Szégyenlősen rápillantott, majd lesütött szemmel, halkan hozzátette: – Aki ismeri… a dolgokat.

A bíró megkönnyebbülten látta, hogy Ven Jüan felállt a székéről és távozni készül. Elmondta, hogy egy igen fontos ügyfele látogatja meg vacsora után, majd udvariasan elnézést kért mindenkitől.

Feng és Tao közben vicceket meséltek a virágkirálynőnek. Annak ellenére, hogy milyen sok serleget ürített ki gyors egymásutánban, Őszi Hold beszédén ez egyáltalán nem érződött, válaszai gyorsak és frappánsak voltak. Ám egyszer csak, amikor Feng befejezett egy mókás történetet, a homokára tette a kezét, és panaszos hangon azt mondta:

– Ó, túl sokat ittam! Nagy gorombaság lenne a részemről, uraim, ha most visszavonulnék? Ez a búcsúpoharam.

Felemelte Di bíró borosserlegét, és lassú kortyokkal kiürítette. Ezt követően meghajolt és távozott.

Ahogy a bíró undorodva nézte a vörös rúzsnyomot a serlege szélén, Tao Pan-te gúnyos mosollyal megjegyezte:

– Igen nagy hatással voltál a virágkirálynőnkre, uram!

– Csak udvarias próbált lenni a vendéggel – mondta rosszallón Di bíró.

Csia Jü-po felállt az asztaltól, és elnézést kért, mondván, hogy nem érzi jól magát. A bíró rádöbbent, hogy nem hagyhatja itt a vacsorát, mert a többiek azt hinnék, hogy a kurtizán után igyekszik. Az, hogy a poharából ivott, egyértelmű meghívásnak számított. Milyen helyzetbe sodorta ez a csirkefogó Lo! Egy nagy sóhaj kíséretében fogott hozzá az édes leveshez, amely a vacsora közelgő végét jelezte.

NEGYEDIK FEJEZET

Miután Ma Dzsung elvált Di bírótól a Daru Lugas kapujában, vidám dallamot fütyörészve sétált az utcán. Kisvártatva rábukkant a sziget főutcájára. Emberek nyüzsögtek mindenfelé, a játéktermek színes faragásokkal díszített íves kapuin egymást lökdösve igyekeztek befelé és kifelé. A süteményés tésztaárusok túlkiabálták a lármát, hogy minél jobban hallassák hangjukat a zajos tömegben. Amikor a lárma valamelyest alábbhagyott, rézpénz csendülése hallatszott, amelyet megtermett fickók rázogattak hatalmas fateknőkben a játéktermek bejáratánál egész éjjel; állítólag a pénzcsörgés hangja szerencsét hozott és a játékosokat is odacsalogatta.

Ma Dzsung egy roppant emelvényre lett figyelmes, amit a legnagyobb játékterem kapujának szomszédságában állítottak fel. Megannyi táltól roskadozott, melyen édesség és cukrozott gyümölcs állt hegyekben. Az emelvény fölött, ácsolt állványzatról különféle, lakóházat, szekeret, csónakot, mindenféle bútort és ruhákat mintázó papírkivágások lógtak. A hetedik holdhónap elején állított oltárt a holtak ünnepe idején az élők között kóborló, eltávozott lelkek üdvére emelték. A szellemek megkóstolhatják az ételt, és a papírmodellek közül kiválogathatják azokat, amelyekre a túlvilágon szükségük van. A hetedik holdhónap harmincadik napján az ételeket szétosztják a szegények között, az oltárt a papírkivágásokkal együtt elégetik, és a füst a kiválasztott tárgyakat túlvilági helyükre juttatja. Az ünnep arra emlékezteti az embereket, hogy a halál nem jelent végső búcsút, hiszen az eltávozott minden évben egyszer visszatér, és néhány hetet szerettei és a hozzá közelállók körében tölt.

Miután Ma Dzsung megcsodálta a kirakodást, vigyorogva azt mondta magában: „Hát, Peng bácsikám lelke biztosan nem itt kódorog! Nem volt különösebben édesszájú, de a szerencsejátékot annál jobban szerette. És hát a szerencse is szerethette őt, ha ezt a két tömör aranyrudat hagyta rám. Lefogadom, hogy a lelke most is odabent lebeg a játékasztalok között. Jobb lesz, ha inkább én is bekukkantok, hátha szolgál néhány hasznos tippel az unokaöccse számára.”

Leszurkolt tíz garast, és belépett a terembe. Egy darabig csak nézte a játékasztalok köré gyűlt tömeget. Itt a legegyszerűbb és egyben legnépszerűbb játék zajlott: csak meg kellett tippelni a rézgarasok számát, amelyeket a játékmester egy rizsescsésze alá rejtett. Ma Dzsung átfurakodott a tömegen, hátra, a lépcsőházba.

A hatalmas emeleti szobában a játékosok hatos csoportokban ülték körbe a tucatnyi kis asztalt, amelyeken különböző kártya-, illetve kockajáték zajlott. Az itteni vendégek igen jól öltözöttek voltak, Ma Dzsung az egyik asztalnál két, hivatali kalpagot viselő férfira is felfigyelt. A hátsó falon kifüggesztett vörös táblán fekete írásjegyek hirdették: „Valamennyi játék azonnal és készpénzben rendezendő!”

Mialatt Ma Dzsung magában vívódott, melyik asztalhoz is csatlakozzon, egy alacsony, púpos fickó oldalgott mellé. Rendezett kék ruhát viselt, és hatalmas fején égnek álló borzas haját nem fedte sapka. Felpillantott Ma Dzsung toronymagas termetére, majd sipító hangon így szólította meg:

– Ha játszani szeretnél, mutasd, mennyi készpénz van nálad!

– Mégis, mi közöd van hozzá? – kérdezte dühösen Ma Dzsung.

– Nagyon is sok! – dörrent egy mély hang mögötte.

Ma Dzsung megfordult, és egy ugyanolyan szálfatermetű fickóval találta magát szemben, mint ő maga, csakhogy ennek akkora mellkasa volt, akár egy hordó. Nagy busa feje, mintha közvetlenül a vállából nőtt volna ki, a mellkasa meg úgy domborodott, mint a rák páncélja. Kerek, kissé kidülledő szemével Ma Dzsung tekintetét kereste.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte Ma Dzsung csodálkozva.

– Én Rák vagyok – válaszolt a magas fickó fáradt hangon. – Ő meg itt a kollégám, Garnéla.

Szolgálatodra.

– Nem kellene nektek egy Só nevű cimbora is? – kérdezte Ma Dzsung.

– Nem. Miért?

– Mert akkor mindhármótokat péppé törhetnélek forró vízben, és remek ételt készíthetnék magamnak – válaszolta Ma Dzsung hetykén.

– Nagyon mókás, ugye? – kérdezte szomorkásan Rák a púpos fickótól. – Azt hiszem, nevetnünk kellene a vendégek viccein.

Garnéla azonban ügyet sem vetett rá. Felpillantott Ma Dzsungra, majd sipító hangján ismét megszólalt:

– Nem tudsz olvasni? Ott áll a táblán, hogy a vendégeknek megfelelő mennyiségű készpénzzel kell rendelkezniük. A későbbi félreértések és esetleges csalódások elkerülése végett minden újonnan érkezőnek meg kell mutatnia, hogy van elegendő készpénze a tétekre.

– Ebben van ráció – ismerte el vonakodva Ma Dzsung. – Szóval ti ketten itt dolgoztok?

– Garnéla és jómagam megfigyelők vagyunk – mondta Rák halkabban –, Feng Dai felügyelő alkalmazásában.

Ma Dzsung egy darabig tanakodva nézte a furcsa párost, majd lehajolt és csizmaszárából előhúzta hivatali igazolványát. E szavakkal nyújtotta át Ráknak:

– Én pedig Pu-jang járás járásfőnökének, Di bírónak dolgozom, aki jelenleg itt a törvényszéki szakértő. Szeretnék veletek néhány szót váltani, bizalmasan.

A páros megvizsgálta az igazolványát. Rák visszaadta, majd egy sóhaj kíséretében így szólt:

– Amúgy is száraz már a torkom. Telepedjünk le az erkélyen, és együnk-igyunk valamit. Ma úr, a ház vendége vagy.

A három férfi helyet foglalt az egyik sarokban, ahonnan Rák szemmel tarthatta a teremben lévő játékosokat. Egy pincér rögvest egy nagy tál púpozott sült rizst és mellé három ónkorsóban bort rakott az asztalukra.

A szokásos kötelező udvarias társalgás során Ma számára kiderült, hogy Rák és Garnéla egész életében a Mennyei-szigeten élt. Mivel Rák nyolcadik fokozatú ökölvívó volt, hamarosan mély eszmecsere bontakozott ki közte és Ma Dzsung között a különböző ütésekről és fogásokról. Az apró emberke kivonta magát a gyakorlatias beszélgetésből, inkább a tálra púpozott rizsre összpontosított, amit elképesztő gyorsasággal habzsolt be. Amikor már semmi nem maradt a tálban, Ma Dzsung nagyot húzott a boroskupájából, majd hátradőlt a székében, és elégedetten paskolva a hasát azt mondta:

– Most, hogy így túlestünk a bevezetésen, elég erősnek érzem magam a hivatalos ügyek lebonyolítására. Nos, cimborák, mit tudtok Li akadémikusról?

Rák gyors pillantást váltott Garnélával, aki így szólt:

– Szóval miatta van itt a főnököd? Nos, hogy összefoglaljam a lényeget, az akadémikus úr megérkezése és – hát, hogy is mondjam – távozása nem éppen szerencsésen alakult, de közte igen sok mókában volt része.

Ekkor veszekedés támadt a teremben, mire Rák hatalmas termetét meghazudtolva fürgén felpattant és a helyszínen termett. Garnéla kiürítette a serlegét, majd így folytatta:

– Tíz nappal ezelőtt, egészen pontosan tizennyolcadikán, az akadémikus egy nagyobb bárkán érkezett a szigetre a fővárosból a barátai kíséretében. Két teljes napot a folyón időztek, ahol reggeltől estig csak ittak és mulatoztak. A hajósok kötelességtudóan gondoskodtak a maradékok elfogyasztásáról, így mindenki holtrészeg volt. Aztán a nagy ködben a bárkájuk felöklelt egy kisebb dzsunkát, amin a főnökünk, Feng úr lánya érkezett vissza a vidéki rokonaiknál tett látogatásból. A dzsunka jelentős kárt szenvedett, a kikötőbe is csak hajnalra futott be, az akadémikus meg ígéretet tett rá, hogy az okozott sérülés árát egy összegben meg fogja téríteni. Erre céloztam, amikor azt mondtam,

hogy az itt-tartózkodása rosszul kezdődött. Aztán a barátaival együtt beköltöztek az Örök Boldogság szállóba, ahol az akadémikus kibérelte a Vörös Pavilont.

– De hiszen ez az a lakrész, ahol a főnököm megszállt! – kiáltott fel Ma Dzsung. – Persze ő nem fél a kísértetektől. Ha jól sejtem, az akadémikus ott követte el az öngyilkosságot?

– Én nem beszéltem öngyilkosságról, sőt kísérteteket sem említettem – jegyezte meg csípősen a púpos.

Ekkor csatlakozott hozzájuk ismét Rák, aki hallotta a legutolsó megjegyzést.

– Nem szívesen emlegetünk kísérteteket – mondta, miközben helyet foglalt. – Az akadémikus pedig nem lett öngyilkos.

– Hogyhogy nem? – kérdezte csodálkozva Ma Dzsung.

– Nos, azért nem – folytatta Garnéla –, mert megfigyelőként én tartottam szemmel. Itt a játékasztaloknál. Akár nyert, akár veszített, mindvégig hűvös, rezzenéstelen maradt, megőrizte a hidegvérét. Nem volt öngyilkos típus.

– Tudod, mi már tíz éve figyeljük itt az embereket – vette át a szót Rák. – Jól ismerünk mindenfajta embert. Vegyük példának okáért az ifjú költőt, Csia Jü-pót, aki egy ültő helyében elveszítette az összes pénzét az utolsó garasig. Ideges, ingerlékeny típus. Ő előbb követne el öngyilkosságot, mint ahogy pislantanál egyet. Az akadémikus azonban nem. Soha nem lett volna öngyilkos. Soha.

– Csakhogy valami nőcskével is viszonya volt – jegyezte meg Ma Dzsung. – A nők miatt pedig a férfiak gyakran bolond módján viselkednek. Ha eszembe jut, hogy én miket csináltam miattuk…

– Nem lett öngyilkos – erősködött konokul Rák. – Hideg, számító kurafi volt. Ha a lány elhagyta volna, megpróbálta volna kijátszani valami piszkos trükkel, de nem dobta volna el magától az életét.

– Akkor csak a gyilkosság marad – mondta szárazon Ma Dzsung.

Rák rémülten pillantott fel, majd Garnélához fordulva azt kérdezte:

– Említettem azt a szót, hogy gyilkosság? Ugye, nem?

– Nem, egyáltalán nem – felelte Garnéla határozottan.

Ma Dzsung megvonta a vállát.

– Ki volt az a leányzó, akivel viszonya volt? – kérdezte.

– A hét folyamán sokszor láttuk a virágkirálynő körül legyeskedni – vette át a szót Garnéla –, de többször találkozott Szegfűvel is a másik utcában, meg Jádevirággal és Bazsarózsával. Velük alighanem olyasféle viszonyban volt, amit ti, törvényszolgák, testi kapcsolatnak neveznétek, de az is lehet, hogy csak megcsiklandozta őket imitt-amott. A lányokat kérdezd, ne engem. Nem tartottam gyertyát nekik.

– Érdekes vizsgálatnak ígérkezik – jegyezte meg vigyorogva Ma Dzsung. – Mindenesetre jól érezték magukat, csiklandozás ide vagy oda. Aztán mi történt?

– Három nappal ezelőtt, huszonötödike reggelén – folytatta Garnéla – , az akadémikus hajót bérel, amin visszaküldi a barátait a fővárosba. Ő maga pedig a Vörös Pavilonban egyedül fogyasztja el az ebédjét. A délutánt is bezárkózva, egyedül tölti, ez az első alkalom, hogy nem keresi fel a játéktermet. Először vacsorázik egyedül. Ezt követően magára zárja a szobája ajtaját, és néhány órával később elvágott torokkal találnak rá.

– Béke poraira – mondta Rák.

Garnéla elmélázva megvakargatta hosszú orrát, majd ekként folytatta:

– Nagyjából az egész leginkább pletykán alapul. Használd tehát a legjobb belátásod szerint. Azt azonban a saját szemünkkel láttuk, hogy a régiségkereskedő aznap éjjel, valamivel vacsora után bement a szállóba.

– Az akadémikusnál járt! – mondta lelkesülten Ma Dzsung.

– Ezek a bírósági fickók mindenféle szavakat adnak a tanúk szájába, ugye? – kérdezte panaszos hangon Garnéla a társától.

– Ez a szokásuk – válaszolta egy vállrándítás kíséretében Rák.

– Barátom – magyarázta türelmesen Garnéla –, én csak azt mondtam, hogy láttuk, amint Ven bemegy a szállódba. Ennyit, és nem többet.

– Szentséges ég! – kiáltotta Ma Dzsung. – Ha ti ketten csakugyan szemmel tartjátok az ideérkező látogatókat, sőt a helyi kiváltságos polgárokat is megfigyelitek, igen mozgalmas életetek lehet.

– Nem figyeljük meg valamennyi helyi kiváltságos polgárt – magyarázta Rák. – Csak Vent. – Garnéla helyeslőn bólogatott, majd Rák így folytatta, miközben dülledt szemével, komoly arcot vágva figyelte Ma Dzsungot: – Három tevékenységből folyik be nagy pénz a szigetre. Az első a szerencsejáték és a kurtizánok, ami a főnökünk, Feng úr üzlete. A második az evés-ivás, ami Tao úr üzlete. A harmadik pedig a régiségek adásvétele, ami Ven úr érdekeltségébe tartozik. Ez az oka annak, hogy e három tevékenység képviselői szoros kapcsolatban vannak egymással. Ha egy fickó sokat nyer, mi azonnal továbbítjuk az információt Tao és Ven embereinek. Mert hát könnyen elképzelhető, hogy az illető nagy lakomát szeretne csapni örömében, vagy egy szakszerűen hamisított régiségbe fektetné a pénzét. Vagy, ha egy fickó sokat veszít, akkor körbeszimatoljuk, nem akarja-e esetleg eladni egyik-másik szemrevalóbb ágyasát vagy szolgálólányát. Ven úr esetleg egy-két értékes antik tárgyáért cserébe szívesen nyújt segítő kezet neki. És így tovább. A lehetséges variációkat a képzeletedre bízom.

– Micsoda üzletszervezés! – jegyezte meg Ma Dzsung.

– Tökéletes – helyeselt Garnéla. – Tehát, itt van nekünk Feng, Tao és Ven. A főnökünk, Feng egyenes, becsületes ember, éppen ezért nevezte ki a kormány a sziget felügyelőjévé. Minden üzletben benne van a keze, ezért ő a leggazdagabb mindhármójuk közül. De ne feledd, mindezért meg is kell dolgoznia! Ha a felügyelő becsületes, mindenki szép haszonra tehet szert, a vendégek pedig elégedettek. Csak az ostobákat csapják be. Ha viszont a felügyelő tisztességtelen, akkor mindenki hússzoros haszonnal számolhat, beleértve őt is. Csakhogy az ilyen hely rövid idő alatt tönkremegy. Éppen ezért nagy szerencse, hogy Feng tisztességes. De nincs fia, csak egy lánya. Vagyis, ha meghal, vagy egyéb csapás éri, a munkaköre másvalakire száll. Tao Pan-te tudóslelkű úriember, akinek nem fűlik a foga az efféle munkához. Soha nem akarna felügyelő lenni. Nos, most már tudsz minden lényeges dolgot Fengről és Taóról, a két kiváltságos polgárról. De még nem beszéltem Ven Jüanról, ugye, Rák?

– Nem bizony – mondta Rák komolyan.

– Miért mondod ezt mind el nekem? – kérdezte gyanakodva Ma Dzsung.

– Csak ecseteli a körülményeket – válaszolta Rák.

– Nos, rendben – mondta Garnéla. – Tehát a saját szemszögemből írtam le a helyzetet. De mivel te derék embernek tűnsz, Ma úr, hozzáteszek még valamit, ami hallomásból származik. Úgy harminc évvel ezelőtt Tao apja, egy bizonyos Tao Kuang öngyilkosságot követett el a Vörös Pavilonban. Az ablakon rács, az ajtó belülről bezárva. És harminc évvel ezelőtt, ugyanazon az éjjelen a régiségkereskedő ott járt a szálló közelében. Ezt nevezem véletlen egybeesésnek.

– Nos – mondta derűsebben Ma Dzsung –, akkor majd beszámolok a főnökömnek, hogy két kísértettel is számolhat a hálószobájában. Most pedig, hogy befejeztük a hivatalos ügyeinket, egy merőben személyes problémával kapcsolatban szeretném a tanácsotokat kérni.

Rák felsóhajtott. Fáradt hangon azt mondta Garnélának:

– Egy szajhát akar. – Ma Dzsunghoz fordulva így folytatta: – Ember, a következő utcában fordulj be akármelyik házba. Mindenféle-fajta lányt, a legkülönbféle képességekkel és adottságokkal találhatsz. Szolgáld ki magad!

– Éppen azért, mert ilyen változatos a kínálat – magyarázta Ma Dzsung –, valami igazán különlegeset szeretnék. Fuling tartományból származom, és egy odavalósi leány lenne ma este a kedvemre.

Rák a szemét forgatta.

– Fogd meg a kezem, Garnéla – mondta. – Mindjárt sírva fakadok. A szülőfalujából akar egy lányt!

– Nos – mondta zavartan Ma Dzsung –, ennek az az oka, hogy már jó néhány éve nem szerelmeskedtem a saját nyelvjárásomat használva.

– A saját nyelvjárásában akar beszélni! Rendkívül rossz szokás – jegyezte meg Rák a társának, majd Ma Dzsunghoz fordulva így folytatta: – Menj a Kék Toronyba, a déli negyedbe. Közöld a főnök asszonnyal, hogy mi kérjük, tartsa fenn a számodra Ezüst Tündért. A lány Fulingból származik, köldök alatt és felett egyaránt kiváló adottságokkal, ráadásul barátságos teremtés. Egy bizonyos Ling kisasszonytól, aki korábban híres kurtizánként működött, még énekelni is tanul. Bár gyanítom, nem a zenei képességeire vagy kíváncsi. Éjfél körül menj a Kék Toronyba, most még túl korán van, a lány biztosan valahol vacsorázik. Vele aztán kedvedre gyakorolhatod a nyelvjárásodat. Vagy ehhez is szolgáljunk némi tanáccsal?

– Nem szükséges! Köszönöm a segítséget. Ti viszont úgy beszéltek, mintha egyáltalán nem érdekelnének benneteket a nők.

– Nem is – mondta Garnéla. – Láttál már olyan péket, aki felzabálja a saját süteményeit?

– Hát nyilvánvaló, hogy nem mindennap tenne ilyet – ismerte el Ma Dzsung. – De néhanapján egy-két falatot biztos bekapna. Csak hogy lássa, nem romlott-e meg. Szoknyák nélkül unalmas lenne az élet.

– Ott vannak a sütőtökök – mondta Rák nagy komolyan.

– Sütőtökök? – értetlenkedett Ma Dzsung.

Rák lomhán bólintott. A köntöse hajtókájából egy fogpiszkálót húzott elő, és a fogát kezdte turkálni.

– Mi termesztjük őket – magyarázta Garnéla. – A sziget nyugati végében, a folyóparton nekem és Ráknak van egy kis házunk. Van hozzá egy kis föld is, ott teremnek a sütőtökök. Amikor hajnalban hazaérünk, megöntözzük a sütőtököket, aztán aludni térünk. Késő délután ébredünk, kigyomláljuk a veteményt, megint öntözünk, majd jövünk dolgozni.

– Hát, mindenki a saját ízlése szerint él. Bár nekem ez kissé egyhangúnak tűnik.

– Tévedsz, barátom – mondta Rák komolyan. – Látnod kellene, ahogy fejlődnek, növekednek. Nincs két egyforma sütőtök!

– Meséld csak el neki – vágott közbe Garnéla –, hogy tíz nappal ezelőtt, a reggeli öntözéskor hernyókat találtunk a leveleken.

Rák bólintott. Megvizsgálta a fogpiszkálóját, és komoly hangon így szólt:

– Ugyanaznap reggel történt, amikor az akadémikus bárkája kikötött. A móló pontosan a tökveteményessel szemben van. Ven, a régiségkereskedő hosszan diskurált az akadémikussal. Félrevonulva, mintha bujkáltak volna a fák mögött. Az akadémikus apja gyakorta vásárolt Ventől, így a fia is bizonyára ismerte. De nem hiszem, hogy régiségekről beszélgettek volna, legalábbis nem úgy néztek ki. Mint láthatod, sohasem hagyjuk abba a megfigyelést. Még szabadidőnkben sem, amikor hernyók fenyegetik a termésünket.

– Feng úr leghűségesebb szolgái vagyunk – tette hozzá hasonló komolysággal Garnéla. – Már tíz éve az ő rizsét esszük.

Rák elhajította a fogpiszkálóját, és felállt.

– Tehát Ma úr játszani akar? – kérdezte. – Térjünk vissza oda, ahol a beszélgetés elkezdődött. Mennyi készpénze is van, Ma úr?

ÖTÖDIK FEJEZET

Ma Dzsung több partit is játszott három kimért rizskereskedővel. Annak dacára, hogy egészen jó lapjai voltak, mégsem szórakozott igazán jól. Azt szerette, ha szenvedélyes a játék, indulatos kiabálással és vastag káromkodásokkal tarkítva. Először nyert egy keveset, majd veszített. Úgy ítélte, ez a legjobb pillanat arra, hogy abbahagyja a játékot. Felállt az asztaltól, elbúcsúzott Ráktól és Garnélától, majd visszaballagott a Daru Lugasba.

Az igazgatótól Ma megtudta, hogy Feng úr vacsorája már a végéhez közeledik, két vendég és a kurtizánok már távoztak. Az igazgató meghívta, hogy foglaljon helyet a pult melletti lócán, és egy csésze teával is megkínálta, amíg várakozott.

Kisvártatva megjelent Di bíró a széles lépcsőn, Feng Dao és Tao Pan-te társaságában. Miközben a két férfi a gyaloghintóhoz kísérte, a bíró így szólt Fenghez:

– Holnap reggel, közvetlenül reggeli után felkeresnélek a bírósági ülés miatt. Készítsék elő számomra az akadémikus öngyilkosságával kapcsolatos valamennyi dokumentumot. Legyen jelen a halottkém is.

Ma Dzsung besegítette a bírót a gyaloghintóba.

Útközben Di bíró beszámolt a segédének arról, hogy mit derített ki az öngyilkosságról. Bár diszkréten hallgatott Lo járásfőnök érzelmi megingásáról, megjegyezte, hogy a kollégájának igaza volt, amikor azt állította, hogy ez az öngyilkosság rutinügy.

– Feng emberei nem ezen a véleményen vannak – jegyezte meg Ma Dzsung. Részletesen beszámolt mindarról, amit Ráktól és Garnélától hallott. Amikor befejezte, Di bíró türelmetlenül mondta:

– A barátaid tévednek. Hát nem mondtam neked, hogy az ajtó belülről zárva volt? Az ablak pedig rácsos. Senki nem juthatott be.

– De hát nem gyanús, hogy amikor Tao apja harminc évvel ezelőtt ugyanabban a szobában öngyilkos lett, az öreg régiségkereskedő akkor is arrafelé mászkált?

– A két cimborád alighanem amiatt táplál ellenszenvet Ven iránt, mert a főnökük, Feng vetélytársa. Nyilvánvalóan csak kellemetlenséget akarnak okozni a régiségkereskedőnek. Egyébiránt találkoztam vele ma este, csakugyan utálatos vénember. Nem tartom kizártnak, hogy szívesen félreállítaná Fenget, hogy ő igazgathassa a Mennyei-szigetet. A gyilkosság azonban már egészen más! Miért akarta volna Ven megölni az akadémikust, pont azt, aki a segítségére lehetett volna abban, hogy kiszorítsa Fenget? Nem, barátom, a két informátorod önmagának mond ellent. Mi pedig jobb, ha nem bolygatjuk ezeket a helyi viszályokat. – Egy darabig csak némán húzogatta a bajuszát, majd így folytatta: – Az viszont, amit Feng emberei meséltek az akadémikus itteni ténykedéséről, tökéletesen kiegészíti a képet. Találkoztam azzal a nővel, aki miatt végzett magával. Balszerencsémre kétszer is!

Miután elmesélte Ma Dzsungnak a Vörös Pavilon teraszán történt találkozás részleteit, ezzel zárta:

– Az akadémikus bármilyen kiváló tudós volt is, nem valami jól ismerte a nőket. A virágkirálynő szemrevaló ugyan, páratlan szépség, de a szíve mélyén érzéketlen, állhatatlan teremtés. Szerencsére csak a vacsora második felében volt jelen. Az étel kiváló volt, és meg kell mondanom, igen érdekes beszélgetést folytattam Tao Pan-tével és egy ifjú poétával, akit Csia Jü-pónak hívnak.

– Ez az a szerencsétlen, aki minden pénzét elverte a játékasztalnál – jegyezte meg Ma Dzsung. – Ráadásul egy ültő helyében.

Di bíró felvonta a szemöldökét:

– Ez különös! Feng azt mondta, hogy Csia hamarosan feleségül veszi a lányát.

– Nos, ez az egyik módja annak, hogy az ember visszaszerezze az elveszített pénzét – vigyorgott Ma Dzsung.

A gyaloghintó megállt az Örök Boldogság szálló előtt. Ma Dzsung felmarkolt egy gyertyát a

pultról. Átsétáltak az udvaron, majd a kerten keresztül, a Vörös Pavilonhoz vezető sötét folyosóhoz.

Di bíró kinyitotta az előtér faragott ajtaját. Egy pillanatra megdermedt. A bal oldalon lévő vörös szoba ajtaja alatti résen előtörő fényre mutatott, és halkan így szólt:

– Igazán furcsa! Határozottan emlékszem, hogy induláskor eloltottam a gyertyákat. – Rövid szünetet tartott, majd hozzátette: – A kulcs pedig, amit a zárban hagytam, eltűnt.

Ma Dzsung az ajtóra tapasztotta a fülét.

– Nem hallok semmit sem. Bekopogjak?

– Előbb nézzünk be az ablakon!

Gyorsan átmentek a nappalin, egyenesen a teraszra, ahol aztán lábujjhegyen állva bekukucskáltak a rácsos ablakon. Ma Dzsung nagyot sóhajtott.

A vörös szőnyegen, közvetlenül az ágy előtt, egy meztelen nő feküdt. A hátán hevert, keze és lába kinyújtva, a feje félrefordulva.

– Halott? – kérdezte Ma Dzsung suttogva. – Nem látom, hogy lélegezne.

A bíró az arcát egészen a vasrácsnak nyomta.

– Nézd, a kulcs a zárban van!

– Ez már a harmadik öngyilkosság ebben az átkozott szobában – kiáltotta aggodalmas hangon Ma Dzsung.

– Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ez öngyilkosság – morogta Di bíró. – Mintha kék véraláfutást látnék oldalt a nyakán. Eredj az irodába és szólj az igazgatónak, hogy azonnal hívja ide Feng Dait! De ne szólj a felfedezésünkről!

Amikor Ma Dzsung elviharzott, a bíró ismét bekukucskált. Az ágy vörös függönye éppen úgy szét volt nyitva, mint amikor elment. A párna mellett azonban egy összehajtogatott fehér alsóruhát pillantott meg. A legközelebbi széken még több gondosan összehajtogatott női ruhadarab volt. Az ágy előtt pedig egy pár aprócska selyemcipő állt.

– Szegény, gőgös szajha! Nagyon biztos volt magában. És most halott!

Elfordult az ablaktól és leült a korlát mellé. Éneklés és nevetés hangja szűrődött át a park túlsó felében álló épületből, ahol a bál még javában tartott. Csak néhány órája, hogy a lány itt állt a mellvédnél, és kéjesen kacérkodott vele. Hiú és öntelt nőszemély volt, mégsem szabad túl szigorúan megítélni, gondolta. A hiba nem csak benne volt. A testi szépség iránti eltúlzott rajongás, a testi örömök kultusza, az arany utáni sóvárgás – amely egy efféle szórakoztató központot jellemez – rontotta meg menthetetlenül a lányt, és torzította el az értékrendjét. A sziget virágainak királynője valójában szerencsétlen teremtés volt.

Elmélkedéséből Feng Dai megérkezése riasztotta fel, aki Ma Dzsung, az igazgató és két jól megtermett férfi kíséretében lépett a teraszra.

– Mi történt, uram? – kérdezte izgatottan Feng.

Di bíró a rácsos ablakra mutatott. Feng Dai és az igazgató lábujjhegyre állt, bepillantott, majd hátrahőkölt. Di bíró felállt.

– Szólj az embereidnek, hogy törjék be az ajtót! – parancsolta Fengnek.

Az előtérben Feng két embere nekifeszült a szoba ajtajának. Amikor az meg sem moccant, Ma Dzsung is csatlakozott hozzájuk. A zár körül a fa kiszakadt, az ajtó pedig kinyílt.

– Mindenki maradjon ott, ahol van! – rendelkezett Di bíró. Átlépett a küszöbön, és az ajtó mellől vizsgálgatta a földön fekvő tetemet. Semmiféle sérülést vagy vérnyomot nem látott Őszi Hold sima fehér testén. De nyilvánvalóan borzalmas halált halhatott, mivel az arca szörnyen el volt torzulva, a szeme pedig úgy kidülledt, hogy szinte kiesett az üregéből.

Di bíró bement a szobába, és közvetlenül a halott nő mellé guggolt. A bal melle alatt megérintette. A bőre még meleg volt, a szíve csak nemrég szűnt meg dobogni. A bíró lecsukta a szemét, majd megvizsgálta a torkát. A nyak két oldalán véraláfutás nyomait találta. Vagyis valaki megfojtotta a

lányt, de körömnyomot nem látott. Majd a kurtizán tökéletes testét vette szemügyre. Erőszaknak nem találta nyomát, csak néhány hosszabb, vékony karcolást fedezett a karján. Frissnek tűntek, és akkor még biztosan nem voltak ott, amikor a lányt majdhogynem teljesen meztelenül látta a teraszon. A hasára fordította a holttestet, de formás hátán sem talált semmi nyomot. Végül a kezét ellenőrizte. A hosszú, gondosan ápolt köröm ép volt, és csak a vörös szőnyeg bolyhai lapultak alatta.

A bíró felállt és szemügyre vette a szobát is. Dulakodásnak nyoma sem volt. Intett a többieknek, hogy bejöhetnek, majd így szólt Feng Daihoz:

– Nyilvánvaló, hogy miért jött ide a vacsorát követően. Azt remélte, hogy velem töltheti az éjszakát, ami egy új kapcsolat kezdete lett volna a számára. Mindvégig hiú ábrándokat kergetett azzal kapcsolatban, hogy Lo járásfőnök kivásárolja, ezért, amikor rájött, hogy tévedett, úgy gondolta, hogy talán én is jó leszek. Miközben rám várakozott, történt valami. Egyelőre azonban a halál okaként a véletlen balesetet fogjuk megnevezni, mert ahogy jelenleg látom, senki más nem léphetett be a szobába. Mondd meg az embereidnek, hogy vigyék a holttestet az irodádba, hogy el lehessen végezni a boncolást. Holnap reggel a bíróságon ezt az ügyet is napirendre veszem. Ven Jüan, Tao Pan-te és Csia Jü-po is jelenjenek meg!

Amikor Feng távozott, Di bíró azt kérdezte az igazgatótól:

– A lányon kívül láttál bárki mást a szállóban, aki átjöhetett ide?

– Nem, uram. De vezet egy rövidebb út is a lány szomszéd telken álló pavilonjától, ide a teraszhoz.

A bíró az ágyhoz lépett, a baldachint vizsgálgatta. A szokásosnál magasabban volt. Majd a hátsó fal deszkázatát kopogtatta végig, de nem volt üreget jelző kongás. Odafordult az igazgatóhoz, aki nem bírta levenni a szemét a fehér holttestről, és ráripakodott:

– Ne ácsorogj már ott, ne bámuld! Azt mondd meg, van-e titkos kémlelőablak, vagy bármi más különös szerkezet ebben az ágyban?

– Természetesen nincs, bíró uram! – Az igazgató ismét a halott lányra pillantott, majd dadogva így folytatta: – Először az akadémikus… most meg a virágkirálynő… Én… egyszerűen nem értem, hogy mi…

– Én sem – szakította félbe a bíró. – Mi van a szoba túloldalán?

– Semmi, uram! Vagyis nincs másik szoba. Csak a külső fal, azon túl meg a kert hozzánk tartozó része.

– Történt valaha bármi furcsa dolog ebben a szobában? Az igazat mondd!

– Soha sem volt semmi ilyesmi, uram – sopánkodott az igazgató. – Én már több mint tizenöt éve igazgatom ezt a szállót, több száz vendég megfordult itt, de soha, egy sem panaszkodott. El sem tudom képzelni, hogy…

– Hozd a vendégkönyvet!

Az igazgató eliszkolt. Feng emberei megérkeztek egy hordággyal. Takaróba csavarták a lány holttestét és elvitték.

Eközben a bíró átkutatta a lány bíbor köntösének az ujját, de a szokásos brokáttáskán kívül semmit nem talált. A kis erszényben csak fésű, fogpiszkáló, Őszi Hold névkártyái és két zsebkendő volt. Az igazgató kisvártatva visszatért, a vendégkönyvvel a hóna alatt.

– Tedd csak le az asztalra! – dörrent rá Di bíró.

Miután magukra maradtak, a bíró egy fáradt sóhajtással telepedett az asztal mellé.

A magas termetű segéd kivett egy teáscsészét a kosárból, és teát töltött a főnökének. A másik csésze peremén vörös rúzsnyomot fedezett fel, mire hanyagul megjegyezte:

– A halála előtt ivott egy csésze teát. És egyedül volt, mert a második csésze, amit az imént töltöttem meg, teljesen száraz volt.

A bíró azonnal letette a kezében lévő teli csészét.

– Öntsd vissza a teát a kannába – mondta kurtán. – Mondd meg az igazgatónak, hogy itassa meg egy

beteg macskával vagy kutyával.

Miután Ma Dzsung távozott, Di bíró maga elé vette a vendégkönyvet és lapozgatni kezdte.

Ma Dzsung a vártnál hamarabb visszajött. Megrázta a fejét.

– A tea rendben volt, uram.

– Hát, ez rossz hír. Arra gondoltam, hogy esetleg valaki elkísérhette, és mérget rakhatott a teájába. És a lány az után itta meg a teát, hogy bezárkózott. Ez lenne az egyetlen ésszerű magyarázat a halálára.

Hátradőlt a székében, tanácstalanul babrálta a szakállát.

– És mi a helyzet azokkal a zúzódásokkal a nyakán, uram? – kérdezte Ma Dzsung.

– Csak felszíni sérülések, nem találtam körömnyomokat a bőrön, csak kék foltokat. Meglehet, hogy valami számomra ismeretlen méreg okozta, de biztosan nem fojtogatás nyoma.

Ma Dzsung aggodalmasan csóválta a fejét, majd nyugtalanul azt kérdezte:

– Mi történhetett vele, uram?

– Ott vannak azok a hosszú, vékony karcolások a karján. Meghatározhatatlan eredetűek, akárcsak az akadémikus karján talált sérülések. Az, hogy ő és a szeretője is ugyanebben a szobában lelték a halálukat, valamiképpen összekapcsolja őket. Furcsa ügy! Egyáltalán nincs ínyemre, Ma Dzsung. – Egy darabig elgondolkozva simogatta az oldalszakállát. Majd kiegyenesedett, és így folytatta: – Amíg elvoltál, alaposan áttanulmányoztam a bejegyzéseket a vendégkönyvben. Az elmúlt két hónapban mintegy harminc ember szállt meg hosszabb-rövidebb időre a Vörös Pavilonban. A legtöbb bejegyzés mellett a lapszélén vörös tintával írva egy-egy nő neve áll, valamint egy pénzösszeg. Tudod, mit jelent ez?

– Ez pofonegyszerű! – válaszolta Ma Dzsung. – Azt jelenti, hogy a vendégek hivatásos lánnyal töltötték együtt az éjszakát. A pénzösszeg pedig a jutalék, amit a lányok fizettek a szálló vezetőségének.

– Értem. Nos, az akadémikus tizenkilencedikén töltötte itt az első éjszakáját, egy bizonyos Bazsarózsa nevű lány társaságában. A következő éjszakán Jádevirág járt nála, huszonkettedikén és huszonharmadikán éjszaka meg egy bizonyos Szegfű. Huszonötödike éjjelén pedig meghalt.

– Az elvesztegetett éjszaka végzett vele – mondta Ma Dzsung kelletlen mosollyal.

A bíró meg sem hallotta a megjegyzést. Morfondírozva ekként folytatta:

– Meglepő, hogy Őszi Hold neve nem szerepel itt.

– Ott van még a délután! Vannak férfiak, akik nagyon különlegesen szeretnek teázni.

Di bíró becsukta a vendégkönyvet. Egy ideig elgondolkozva nézelődött a szobában. Aztán felállt és az ablakhoz lépett. Miután ellenőrizte a vastag vasrácsot és a tömör fakeretet, így szólt:

– Az ablakkal is minden rendben, emberi lény ezen keresztül be nem juthatott a szobába. Vagyis minden más hókuszpókuszt is kizárhatunk az ablakkal együtt, mivel több mint három méterre feküdt tőle, és arccal az ajtó, nem pedig az ablak felé esett hátra. A feje enyhén balra volt fordítva, az ágy felé. – Megrázta a fejét, majd kedvetlenül így szólt: – Menj most, pihenj le, Ma Dzsung. Azt szeretném, ha holnap hajnalban lemennél a kikötőbe. Próbáld megkeresni Feng Dai dzsunkájának a kapitányát, és tudj meg mindent tőle a két hajó ütközéséről. Diszkréten érdeklődj az akadémikus és a régiségkereskedő találkozásáról is, amely, a két sütőtöktermesztő cimborád szerint, ott zajlott le. Én még megvizsgálom az ágyat, aztán magam is nyugovóra térek. Holnap mozgalmas napunk lesz.

– Csak nem ebben a szobában akarsz aludni, uram? – kérdezte döbbenten Ma Dzsung.

– Már miért ne tenném? – kérdezett vissza ingerülten a bíró. – Ez remek lehetőség lehet arra, hogy rájöjjek, mi a probléma. Most menj és keríts magadnak valami szállást! Jó éjt!

Ma Dzsungban felötlött annak gondolata, hogy esetleg tiltakozik, de látva a bíró elszántságát, rájött, hogy teljesen hasztalan volna. Meghajolt és távozott.

A bíró a háta mögött összekulcsolt kézzel megállt az ágy előtt. A matracot borító vékony

selyemlepedőn észrevett néhány gyűrődést. Végigtapogatta a ráncokat a mutatóujjával, és nedvességet érzett. Lehajolt és megszagolta a párnát. Pézsmaillatú volt, pontosan olyan, mint a kurtizán haja, amikor vacsora közben mellette ült.

Az események első szakaszát viszonylag könnyen rekonstruálta. A lány a teraszon át lépett be a Vörös Pavilonba, talán nem sokkal azt követően, hogy a saját pavilonjában járt. Egy darabig a nappaliban várhatott rá, de amikor észrevette, hogy a kulcs a vörös szoba ajtajának zárjában maradt, arra gondolhatott, hogy nagyobb hatást tud kiváltani, ha odabent történik a találkozás. Ivott egy csésze teát, majd levette a felsőruháját, amit összehajtva a székre helyezett. Miután meztelenre vetkőzött, az alsóruháját az ágyon lévő párna mellé tette. Az ágy szélén ülve levette a cipőjét, amit szépen eligazgatott a padlón. Végül lefeküdt, és várta a bíró érkezését. Jó ideig kellett feküdnie, ha átizzadta a selyemlepedőt. Arra viszont már sehogyan sem tudott Di rájönni, vajon mi történt ezt követően. Valaminek történnie kellett, ami miatt szépen, nyugodtan felkelt. Ha hirtelen pattant volna fel az ágyból, akkor a párna és a lepedő is gyűröttebb lett volna. Ahogy a lány az ágy előtt állt, valami rettenetes dolog történt. A bíró egészen beleborzongott, amikor felidézte magában a lány rémülettől eltorzult arcát.

Félretolta a párnát és felhajtotta a selyemlepedőt. Alatta azonban semmi nem volt, csak a sűrű szövésű, puha nádmatrac, az alatt pedig a tömörfa ágydeszkák. Az asztalhoz lépett és felemelte a gyertyát. Úgy gondolta, ha feláll az ágyra, el tudja érni a baldachint. Végigkopogtatta az öklével, de nem talált üreget. Aztán végiglapogatta az ágy mögötti falat is, amelyen kisebb erotikus képek lógtak. Majd levette a sapkáját, és kihúzta a kontyát rögzítő egyik hajtűt. Kíváncsian megkapargatta a faldeszkák közötti réseket, de sehol sem fedezett fel mélyebbet, ami esetleg egy titkos nyílásról árulkodott volna.

A bíró nagyot sóhajtva visszalépett a padlóra. Az egész érthetetlen volt. Hosszú szakállát simogatva tanulmányozta az ágyat. Kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Mind az akadémikus, mind a a virágkirálynő karján ott voltak azok a hosszú, vékony karmolások. Ez igen régi épület, lehetséges lenne, hogy valami fura állat tanyázik itt? Felötlött benne néhány régen olvasott különös história egy hatalmas…

Gyorsan visszatette a gyertyát az asztalra, majd óvatosan megrázta az ágyfüggönyt. Ezt követően letérdelt, és bekukucskált az ágy alá. Ott azonban semmi sem volt, még por vagy pókháló sem. Végül felemelte a vastag vörös szőnyeg sarkát. A csempézett padlón nyoma sem volt pornak. Nyilvánvaló, hogy a szobát az akadémikus halála után alaposan kitakarították.

Talán egy különös vadállat a rácsos ablakon keresztül jött be a szobába, motyogta magában a bíró. A nappaliba ment, és a kanapéról, ahová Ma Dzsung letette, magához vette hosszú kardját. Kilépett a teraszra, és a kardjával belebökdösött a lecsüngő lilaakácba, majd alaposan megrázta a sűrű levélzetet is. Csak annyit történt, hogy a virágok kék felhőként szálltak szerteszét.

Di bíró visszament a vörös szobába. Becsukta az ajtót, és a középen álló asztalt közvetlenül elé tolta. Kioldotta az övét, és levette a felső köntösét. Összehajtogatta és a tálalóasztalka elé, a padlóra tette. Meggyőződött róla, hogy a két gyertya kitart az éjszaka végéig, majd süvegét az asztalra helyezte. Végigheveredett a padlón, fejét összehajtott köntösére hajtotta, jobb kezével pedig a maga mellett tartott, kivont kardját markolta. Éber alvóként biztos volt benne, hogy a legcsekélyebb zajra is felébred.

HATODIK FEJEZET

Miután Ma Dzsung elbúcsúzott Di bírótól, a szálló előcsarnokába ment, ahol vagy egy tucat pincér tárgyalta sugdolózva a tragédiát. Megragadta az egyik értelmesebbnek tűnő fiú karját, hogy mutassa meg neki a konyha bejáratát.

A fiú kikísérte az utcára, és a kapusfülkétől balra lévő bambuszajtóhoz vezette. Beléptek, jobbra tőlük a szálloda külső fala, balra egy elhanyagolt kert volt. Egy távolabbi ajtó mögül edénycsörgés és vízcsobogás hallatszott.

– Ez a konyhánk bejárata – mondta a pincér. – Volt egy kései vacsorarendelésünk a jobb szárnyban.

– Tovább! – utasította Ma Dzsung.

A szálló sarkánál sűrű lilaakáclugas állta az útjukat. Ma Dzsung széthajtotta a lecsüngő fürtöket, és egy keskeny falépcsősort pillantott meg, amely a Vörös Pavilon teraszának bal széléhez vezetett. A lépcső alatt ösvény kanyargott, amelyet egészen benőtt a fű.

– A virágkirálynő pavilonjának hátsó bejáratához vezet – jegyezte meg a pincér. – Ahol a kiváltságosabb hódolóit fogadja. Igen kényelmes, szépen berendezett hely az!

Ma Dzsung felmordult. Némi erőfeszítésébe került, amíg áttörte magát a bozóton, de végül a terasz előtti kisebb tisztásra jutott. Hallotta, amint Di bíró a vörös szobában járkál. Odafordult a pincérhez, aki mindvégig szorosan a nyomában volt, ujját a szája elé téve csendre intette, majd hamarjában átkutatta a bokrokat. Amikor meggyőződött róla, hogy senki nem bujkál arrafelé, továbbment, s egy szélesebb útra jutott.

– Ez a park főútja – magyarázta a fiú. – Ha jobbra megyünk, akkor ismét kiérünk az utcára, a szálló másik oldalára.

Ma Dzsung bólintott. Ingerülten állapította meg, hogy bárki megközelítheti a Vörös Pavilont kívülről anélkül, hogy észrevennék. Hirtelen felötlött benne, hogy ott tölthetné az éjszakát, az egyik fa alatt. De Di bírónak éjszakára bizonyára megvolt a saját terve, őt meg arra utasította, hogy keressen magának szállást valahol máshol. Mindenesetre most legalább biztos lehet abban, hogy a mesterére nem leselkedik valami gazember.

Visszatérve a szálló bejáratához, Ma Dzsung elmagyaráztatta magának a pincérrel, hogy hogyan tud eljutni a Kék Toronyhoz. Valahol a sziget déli részén, a Daru Lugas vendéglő mögött volt. Ma Dzsung hátratolta a sipkáját a homlokáról, majd elindult az utcán.

Annak ellenére, hogy már elmúlt éjfél, a szerencsejáték-termek és az éttermek még mindig ki voltak világítva, és az utcákon nyüzsgő zajos embertömeg is alig lett ritkább. Miután elhaladt a Daru Lugas előtt, balra fordult.

Egy nagyon csendes mellékutcában találta magát. A kétoldalt húzódó kétszintes épületek sötétek voltak, egy teremtett lélek sem bolyongott erre. Amikor átböngészte az ajtójelzéseket, amelyek csak egy rangból és egy számból álltak, azonnal rájött, hogy ezek a kurtizánok lakóhelyei, a besorolásuknak megfelelően beosztva. Ezek a házak a nagyközönség számára zártak voltak, a lányok itt étkeztek és aludtak, itt részesültek zenei és táncképzésben.

– A Kék Toronynak itt kell lennie a közelben – mormogta. – Kényelmesen közel az utánpótlás forrásához!

Hirtelen megtorpant. Az egyik bal oldali zsalugáteres ablak mögül nyögdécselés hallatszott. A deszkának tapasztotta a fülét. Egy darabig néma csönd volt, majd újrakezdődött. Valaki odabent rettegett és nyilvánvalóan egyedül volt, mivel a lakótársai nem valószínű, hogy napkelte előtt visszatérnek. Gyorsan megvizsgálta a bejárati ajtót, amelyen a „másodosztály, négyes szám” jelzés állt. A súlyos tömör ajtó zárva volt. Ma Dzsung felpillantott a keskeny erkélyre, amely végigfutott az épület homlokzatán. A köntöse alját az övébe dugta, elrugaszkodott és megkapaszkodott az erkély alsó

szélében. Könnyedén felhúzta magát és átmászott az erkélykorláton. Berúgta az első rácsos ajtót, és egy púder- és pirosítóillatú kis szobában találta magát. Az öltözőasztalról elvett egy gyertyát és egy tűzszerszámot. A meggyújtott gyertyával kilépett a folyosóra és gyorsan lelopakodott a sötét előcsarnokba vezető keskeny lépcsőn.

Az egyik bal oldali ajtó alatt fénycsík világított. A nyögések innen hallatszottak. Ma Dzsung letette a gyertyát a padlóra, és benyitott. A nagy üres szobát olajmécses világította be. Az alacsony mennyezetet hat oszlop tartotta, a padlót gyékényszőnyeg fedte. A szemközti falon gitárok, bambuszfurulyák, hegedűk és egyéb hangszerek lógtak. A helyiség nyilvánvalóan a kurtizánok egyik gyakorlóterme volt. A nyögés a legtávolabbi, ablak melletti oszlop mögül hallatszott. Odasietett.

Egy meztelen lányt talált kikötözve, aki arccal az oszlop felé fordulva állt, felemelt karral. Egy selyemövvel a csuklójánál fogva odakötözték az oszlophoz. A lány formás hátán és csípőjén vörös nyomok éktelenkedtek. Egy nadrág és a zsinórja hevert a lábánál. Amikor a lány meghallotta a férfit, anélkül, hogy rápillantott volna, felkiáltott:

– Ne! Kérlek, ne…

– Fogd be a szád! – förmedt rá Ma Dzsung. – Azért jöttem, hogy segítsék.

Elővette a tőrét, és levágta az övet. A lány megpróbált megkapaszkodni az oszlopban, de összeesett. Ma Dzsung, szidva magát az ügyetlensége miatt, mellé guggolt. A lány szeme csukva volt, elájult.

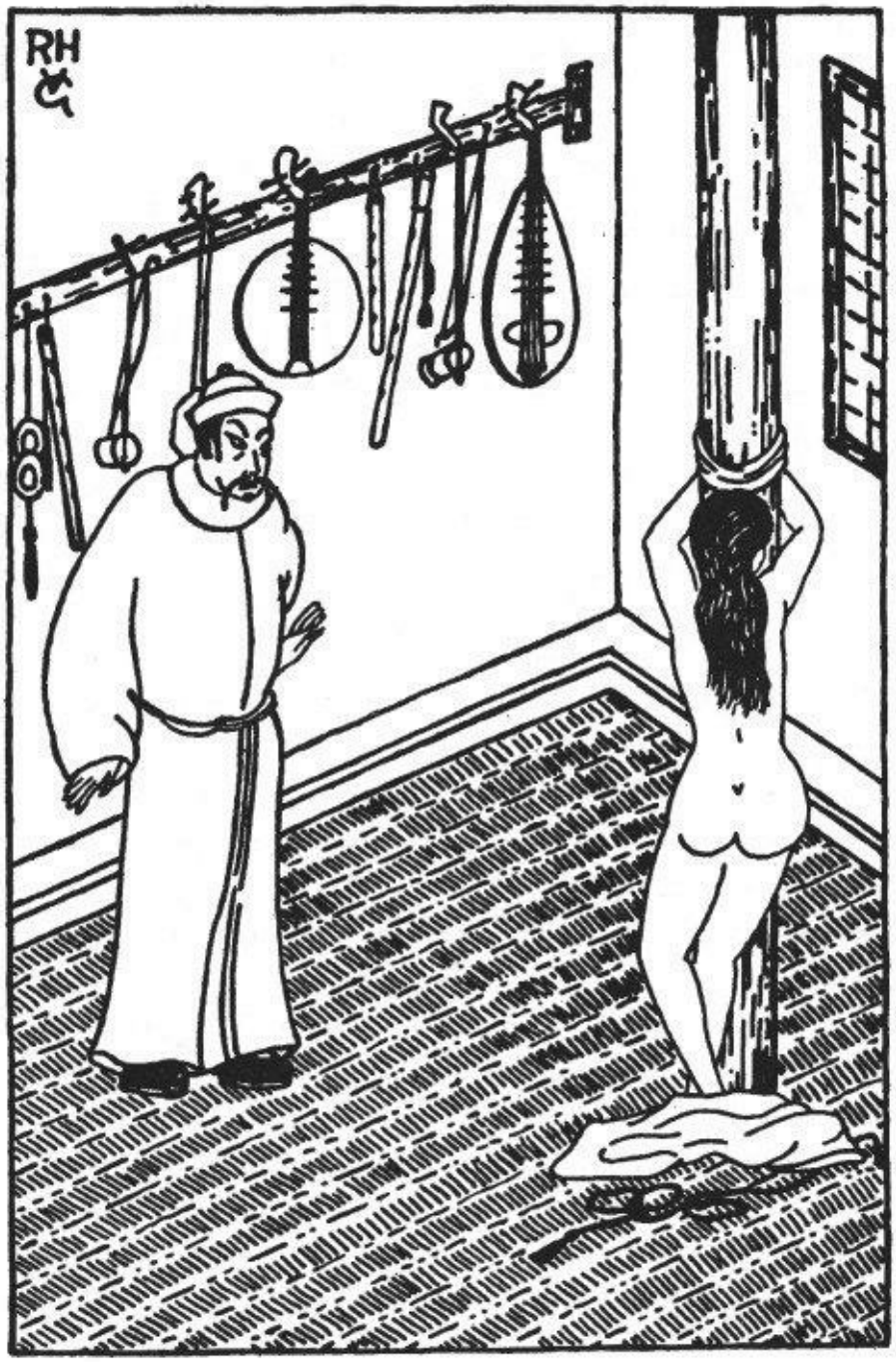

Ma Dzsung felfedezést tesz

Ma Dzsung szakértő szemmel mustrálgatta: „Édes kis szajha! Érthetetlen, ki bánthatta. És mit művelhettek a ruháival?”

Megfordult, és néhány női ruhadarabot pillantott meg az ablak alatt. Felemelte a lány fehér köntösét, betakarta vele, majd visszaült a padlóra. Egy ideig dörzsölgette a lány csuklóját, mire annak megrebbent a szemhéja. Kiáltásra nyitotta volna a száját, de Ma Dzsung gyorsan csendre intette:

– Minden rendben! Bírósági tisztviselő vagyok. Te ki vagy?

A lány megpróbált felülni, de a fájdalomtól felkiáltott, és visszahanyatlott. Elcsukló hangon így szólt:

– Másodosztálybeli kurtizán. Fent lakom az emeleten.

– Ki vert meg?

– Ó, az semmiség – vágta rá a lány. – Tényleg az én hibám. Nem tartozik másra.

– Hát azt majd meglátjuk. Most válaszolj a kérdéseimre!

A lány ijedten pillantott rá.

– De hát csakugyan semmiség – ismételte meg halkan. – Ma este Őszi Hold társaságában részt vettem egy vacsorán. Ügyetlenségemben leöntöttem borral az egyik vendéget. A virágkirálynő összeszidott és kizavart az öltözőbe. Később ő is kijött, és idehozott. Pofozni kezdett, és amikor védeni próbáltam az arcomat, véletlenül megkarmoltam a karját. Nagyon hirtelen haragú, iszonyú mérges lett, és megparancsolta, hogy vetkőzzem le. Kikötözött az oszlophoz és a nadrágom zsinórjával elnáspángolt. Azt mondta, hogy később visszajön és eloldoz, addig is lesz időm elgondolkozni a dolgokon. – Az ajka remegni kezdett. Nyelt néhányat, majd folytatta: – De… nem jött vissza. A lábam már nem bírta tovább, és a karom is teljesen elzsibbadt. Alighanem megfeledkezett rólam. Attól féltem, hogy…

Könnyek futottak le az arcán. Izgatottságában egyre jobban a saját nyelvjárására váltott. Ma Dzsung letörölte a könnyeit a köntöse ujjával, és ugyanabban a nyelvjárásban így szólt hozzá:

– Túl sokat aggodalmaskodsz, Ezüst Tündér. Most már a szülőfalud egyik derék férfija vigyázz rád. – Nem törődve a lány csodálkozó pillantásával, folytatta: – Szerencsédre pont a ház előtt mentem el, amikor meghallottam a nyögésed, mert Őszi Hold nem fog visszajönni. Soha többé!

A lány felült, ügyet sem vetve arra, hogy a köntös lecsúszott mezítelen felsőtestéről. Feszült hangon azt kérdezte:

– Mi történt vele?

– Meghalt – válaszolta Ma Dzsung komoran.

A lány a kezébe temette arcát, és ismét sírva fakadt. Ma Dzsung zavartan csóválta a fejét. Megint megállapította magában, hogy nem könnyű a nőkkel.

Ezüst Tündér felnézett, és kétségbeesett hangon így szólt:

– A virágkirálynőnk halott! Pedig olyan gyönyörű volt, és olyan okos… Néha megvert ugyan minket, de kedves és megértő is tudott lenni. Nem volt túl erős. Csak nem hirtelen megbetegedett?

– Hát, az ég tudja! De beszélgessünk most egy kicsit rólam! A szülőfalunk északi végéről jöttem, a hajós Ma Liang legidősebb fia volnék.

– Nem mondod! Nahát, te vagy a hajós Ma fia! Én pedig Vunak, a hentesnek vagyok a második lánya. Emlékszem, apám említette, hogy apád volt a legjobb hajós a folyón. Mi szél hozott ide a szigetre?

– Ma este érkeztem, a főnökömmel, Di bíróval. Ő a szomszédos járás, Pu-jang járásfőnöke, és most ideiglenesen itt is szolgálatban van.

– Ismerem. Ő is ott volt azon a vacsorán, amit említettem. Kedves, csendes embernek tűnt.

– Igen, kedves – helyeselt Ma Dzsung. – De a csendességéről csak annyit, hogy ha kell, nagyon élénk tud lenni. De most felviszlek a szobádba, csinálnunk kell valamit a hátaddal.

– Nem! Nem akarok ebben a házban maradni éjszaka – mondta rémülten a lány. – Kérlek, vigyél el!

– Ha megmondod, hova! Csak ma este érkeztem, és az elfoglaltságaim miatt még nem volt időm arra, hogy szállást találjak magamnak.

A lány beharapta az ajkát.

– Miért ilyen bonyolult minden? – kérdezte reménytelenül.

– Ezt a főnökömtől kérdezd. Én csak a fizikai munkát végzem.

A lány arca felderült.

– Hát jó, akkor vigyél két utcával feljebb, a selyemüzletbe. A falubelinké, özvegy Vang asszonyé. Megkérem, hadd maradhassunk nála éjszakára. Most azonban segíts ki a mosdóba!

Ma Dzsung talpra segítette Ezüst Tündért, és a fehér köntöst a vállára terítette. Felmarkolta a többi ruháját, és a karjánál fogva kitámogatta a ház végében lévő fürdőszobába.

– Ha bárki jönne, és felőlem érdeklődne, mondd azt, hogy már elmentem – mondta gyorsan a lány, majd becsukta maga mögött az ajtót.

A férfi a folyosón várt rá, míg végül a lány, immár felöltözve, kilépett a mosdóból. Látva, hogy

még mindig nehezen jár, Ma Dzsung egyszeriben ölbe kapta. Az útmutatását követve kivitte a ház mögötti sikátorba, majd egy kis keskeny kis ösvényen egy kis üzlet hátsó ajtajához. Ott óvatosan letette a lányt, és bekopogott.

Az ajtót nyitó nagydarab asszonyságnak Ezüst Tündér sietve elmagyarázta, hogy ő és a barátja szeretnének éjszakára nála maradni. Az asszony kérdés nélkül a kicsi, de nagyon takaros padlásszobába vezette őket. Ma Dzsung megkérte, hogy hozzon nekik teát, törlőkendőt és valami gyógykenőcsöt. Segített a lánynak levetkőzni, aki óvatosan hasra feküdt a keskeny ágyon. Az özvegy kisvártatva visszatért. Amikor megpillantotta a lány hátát, felkiáltott:

– Ó, szegénykém! Hát veled meg mi történt?

– Majd én gondoskodom róla, nénémasszony! – mondta Ma Dzsung és kitessékelte.

Gyakorlott mozdulatokkal kente be a lány sebeit a kenőccsel. Nem voltak túl súlyosak, úgy vélte, néhány napon belül nyom nélkül el fognak múlni. Ám amikor a csípőjén lévő vérző sebeket is megvizsgálta, elkomorodott. Ezeket teával kimosta, úgy kent rájuk kenőcsöt. Majd a szobában lévő egyetlen székre telepedve így szólt:

– Ezeket a sebeket itt, a csípődön, nem nadrágzsinór okozta, lányom! Bírósági tisztviselő vagyok, értek a munkámhoz. Jobb lesz, ha elmondod a teljes igazságot!

A lány összekulcsolt karjába temette az arcát. A háta rázkódott a zokogástól. Ma Dzsung betakarta a köntösével, majd így folytatta:

– Az, hogy ti, lányok, miféle játékokat űztök egymással, a ti dolgotok. Legalábbis a józan ész határain belük. De ha egy kívülálló bántalmaz, az már nagyon is a bíróságra tartozik. Ki vele, mondd el, mi történt!

Ezüst Tündér felé fordította könnyáztatta arcát.

– Ez nagyon gyalázatos történet – mondta keserűen. – Nos, csak hogy tudd, a harmad- és a negyedosztálybéli lányoknak minden vendéget fogadniuk kell, aki megfizeti őket, a másod- és az első osztályba tartozó kurtizánok azonban megválogathatják a szeretőiket. Engem, mivel a másodosztályba tartozom, nem lehet akárkihez odakényszeríteni, aki nem tetszik. Természetesen vannak kivételes esetek, mint például az öreg Ven, a régiségkereskedő. Ő itt nagyon fontos ember. Hiába próbálkozott már többször is nálam, mindig sikerült megszöknöm előle. A ma esti vacsorán azonban valószínűleg kiszedte Őszi Holdból, hogy ott hagyott az oszlophoz kötözve a gyakorlóteremben, és a virágkirálynő távozta után az utálatos vénember odajött. Azt mondta, eloldoz, ha mindenféle ocsmánysággal a kedvére teszek. Amikor megtagadtam, levette a falról az egyik hosszú bambuszfuvolát, és azzal kezdett ütlegelni. Az a verés, amit Őszi Holdtól kaptam, nem volt igazán komoly, inkább csak megalázó, mint fájdalmas. De ez az ocsmány Ven igazi fájdalmat akart okozni. Csak akkor hagyta abba, amikor már kegyelemért sikítoztam, és megígértem, hogy bármit megteszek, amit kér. Azt mondta, hogy majd később visszajön értem, ezért nem akartam tovább maradni abban a házban. Kérlek, ne áruld ezt senkinek! Tudod, Ven könnyedén tönkretehet.

– Átkozott kurafi! – morogta Ma Dzsung. – Ne aggódj, elkapom, és még csak meg sem említelek. Az a rohadék benne van néhány kétes üzletben, és már harminc éve űzi az ipart! Igen hosszú a lista.

Az özvegyasszony nem hozott csészét, így aztán Ma Dzsung hagyta, hogy a lány a kannából igya a teát.

Ezüst Tündér megköszönte, majd elgondolkozva így szólt:

– Bárcsak tudnék segíteni, már több lányt is megvert itt.

– És azt nem is tudod, mi történt harminc évvel ezelőtt!

– Ez bizony igaz, csak tizenkilenc vagyok. De ismerek valakit, aki sokat tudna mesélni a régi időkről. Egy szegény öreg hölgy, Ling kisasszony. Énekórákat veszek tőle. Vak és a tüdeje is beteg, de az emlékezete hibátlan. Egy viskóban él a sziget nyugati felén, a kikötővel szemben, és…

– Rák sütőtökföldjének közelében?

– Igen! De hát honnan tudsz ilyeneket?

– Mi, bírósági tisztviselők, többet tudunk, mit gondolnád! – válaszolta nagyképűen Ma Dzsung.

– Rák és Garnéla remek fickók! Egy ízben segítettek kereket oldani a szörnyűséges régiségkereskedő elől. Garnéla félelmetes harcos.

– Mármint Rák.

– Nem, Garnéla! Azt beszélik, hogy hatan sem mernének rátámadni.

Ma Dzsung megvonta a vállát. Nem látta értelmét, hogy verekedésről vitatkozzon egy nővel. A lány folytatta:

– Sőt, ami azt illeti, Rák mutatott be Ling kisasszonynak, időnként visz neki gyógyszert a köhögésére. Szegénykének a himlőhegek teljesen eltorzították az arcát, de neki van a legcsodálatosabb hangja. Harminc évvel ezelőtt híres első osztályú kurtizán volt, és nagyon-nagyon népszerű. Hát nem szomorú, hogy egy ilyen rút öregasszony valaha ünnepelt kurtizán volt? Erről az embernek eszébe jut, hogy egyszer majd ő is…

Elhallgatott. Ma Dzsung, hogy felvidítsa, a falujukról kezdett mesélni. Az is kiderült, hogy egyszer személyesen is találkozott a lány apjával a piactéren álló üzletében. A lány elmondta, hogy később az apja adósságba verte magát, így kénytelen volt két lányát eladni a hitelezőjének.

Az özvegy Vang asszony újabb teával tért vissza, és egy tál szárított dinnyemaggal meg édességgel. Kedélyesen beszélgetni kezdtek közös ismerőseikről. Amikor az özvegyasszony egy hosszú történetet mesélt a férjéről, Ma Dzsung észrevette, hogy Ezüst Tündér elaludt.

– Jobb lesz, ha mi is eltesszük magunkat, nénémasszony – mondta a férfi az özvegynek. – Holnap korán kell indulnom, még hajnal előtt. Ne fáradj a reggelivel, majd az egyik utcai árusnál veszek néhány fánkot. Mondd meg a lánynak, hogy igyekszem délre visszaérni!

Miután az özvegy távozott, Ma Dzsung meglazította az övét, kibújt a csizmájából, és elnyújtózott a padlón az ágy előtt, a fejét összekulcsolt karján nyugtatva. Hozzászokott, hogy a legkülönféle helyeken hajtsa álomra a fejét, így hamarosan hangos hortyogásba kezdett.

HETEDIK FEJEZET

A Vörös Pavilonban Di bíró nem egykönnyen tudott elaludni a padlón. A vörös szőnyeg nem igazán helyettesítette a vastag, ruganyos, puha nádból készült ágymatracot, amihez szokva volt. Jó ideig eltartott, míg végül álomba szenderült.

De nem aludt jól. Különös álmok lepték meg, a vörös szobával kapcsolatos nyugtalan gondolatok köszöntek vissza, amelyeken alvás előtt járatta az agyát. Eltévedt egy sűrű, sötét erdőben, és kétségbeesetten próbált ösvényt találni a tüskés bokrok között. Egyszer csak egy hideg, pikkelyes valami hullott a nyakába. Megragadta a tekergő lényt, és undorodva elhajította. Egy hatalmas százlábú volt. Az állat alighanem megharaphatta, mert hirtelen szédülni kezdett, és minden elsötétült előtte. Amikor magához tért, a vörös szobában feküdt, az ágyon, és levegő után kapkodott. Egy formátlan sötét alak hajolt fölé és préselte lefelé kíméletlenül, miközben rothadt, kellemetlen bűzzel árasztotta el. Fekete csáp nyújtózott a nyaka felé, lassan, de céltudatosan, mint egy vak fenevad, amelyik pontosan tudja, hogy a zsákmánya nem menekülhet előle. Amikor már a fulladás határán volt, a bíró verejtékben úszva hirtelen felriadt.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor ráeszmélt, hogy mindez csak rémálom volt. Felült, hogy letörölje az izzadságot az arcáról, amikor feltűnt neki valami. A szobában csakugyan kellemetlen szag terjengett, és a gyertyák sem égtek. A szeme sarkából mintha egy sötét árnyat látott volna átsuhanni a rácsos ablak előtt, a park lámpásainak halvány fényében.

Egy pillanatra azt hitte, hogy még mindig álmodik, de aztán rájött, hogy már teljesen ébren van. Erősen megszorította a kardja markolatát. Mozdulatlanul feküdt, meredten bámulva az ablakot és a sötét árnyékokat körülötte. Hegyezte a fülét. Egyszer csak titokzatos kaparászás hallatszott az ágy felől, majd csapkodást hallott a feje fölött a mennyezeten. Ezzel egy időben odakint, a terasz deszkapadlója megnyikordult.

Nesztelenül guggoló helyzetbe támaszkodott, a kardját készenlétbe helyezte. Amikor minden elcsendesült, hirtelen felpattant, és hátával a falnak támaszkodva lapult tovább. Egy gyors pillantással meggyőződött róla, hogy a szoba teljesen üres. Az asztal még mindig ott volt az ajtó előtt, ahová tolta. Három lépéssel a rácsos ablaknál termett. A terasz is üres volt. A lilaakác ide-oda lengedezett a felélénkült szélben.

Di bíró mélyet szippantott a levegőbe, és megállapította, hogy még mindig érződik a kellemetlen szag. Arra gondolt, hogy talán a nemrég kialvó gyertyák okozhatták.

Elővette a tűzszerszámot, ismét meggyújtotta a gyertyákat, és az egyiket az ágyhoz vitte. Semmi szokatlant nem talált. Miután megrugdosta az ágy egyik lábát, az volt az érzése, hogy újra hallja a kaparászó hangot. Meglehet, hogy egerek. A magasba emelve a gyertyát szemügyre vette a vastag tetőgerendákat is. A csapkodó hangot talán egy ott lógó denevér okozta, és most kiröppent a rácsos ablakon. Csakhogy a sötét árny, amit látott, jóval nagyobb volt, mint egy denevér. Csalódottan csóválta a fejét, majd eltolta az asztalt az ajtó elől, és az előszobán keresztül átsétált a nappaliba.

A terasz ajtaja nyitva volt, úgy, ahogyan hagyta, hogy a hűvös éjszakai levegő be tudjon jutni. Kilépett a teraszra, és a lábával megvizsgálgatta a padlódeszkákat. Az egyik deszka a rácsos ablak előtt pont úgy nyikorgott, mint ahogy azt korábban odabentről hallotta.

A mellvédhez lépett, és körbenézett a kihalt parkon. A hűs szellő hintáztatta a színes lampionokat. Régen elmúlt éjfél, nem hallatszottak már hangok a parkétteremből, de a második emeletén néhány ablak még világított. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a kialvó gyertyákra, a szagra, a sötét árnyra, a kaparászó és csapkodó hangokra akár teljesen ártalmatlan magyarázat is adható. Csakhogy a nyikorgó padlódeszka azt bizonyította, hogy valaki vagy valami elment a rácsos ablak előtt.

A bíró szorosabbra húzta magán vékony köntösét, és bement. Elnyújtózott a nappaliban a kanapén. A fáradtság immár megtette hatását, és hamarosan mély álomba merült.

Arra ébredt, hogy a hajnal sápadt fénye betör a szobába. A pincér éppen akkor készítette oda a forró teát az asztalra. Di bíró utasította, hogy a reggeli rizst a teraszon tálalja fel. Még érződött az éjszaka hűvössége, de a felkelő nap hamarosan felmelegíti majd a levegőt.

A bíró kiválasztott egy tiszta alsóköntöst, és átsétált a szálló fürdőházába. Ebben a korai órában egyedül volt, így sokáig áztatta magát a medencében. Amikor visszatért a Vörös Pavilonba, a terasz kisasztalán már ott várta egy tál rizs és sózott zöldség. Éppen az evőpálcikáért nyúlt, amikor a terasz jobb oldali végében szétnyílt a lilaakáclugas lecsüngő virágfüggönye. Ma Dzsung bukkant fel, és jó reggelt kívánt.

– Hát te meg merről jöttél? – kérdezte csodálkozva a bíró.

– A múlt éjjel körbeszaglásztam errefelé, uram. Találtam egy a park főútjáról letérő mellékösvényt, amely egyenesen idevezet. Bal felé kanyarodva, egy másik ösvényen a virágkirálynő pavilonjához lehet eljutni. Vagyis a lány igazat mondott, amikor a múlt éjjel azt állította, hogy ez a veranda rövidebb utat kínál a lakrészéhez. Az is világos, hogyan kerülhetett ide és a vörös szobába anélkül, hogy a szállóból bárki meglátta volna. Egyébként jól aludtál, uram?

Egy sóskáposzta-darabkát rágcsálva a bíró jobbnak látta, ha nem osztja meg a kétségeit Ma Dzsunggal azzal kapcsolatban, amit az éjjel látott és hallott. Pontosan tudta, hogy a kísértetjárás az egyetlen dolog, amitől a segéd igazán fél.

– Mesésen aludtam, köszönöm. Szerencsével jártál a kikötőben?

– Hát nem igazán! Hajnalban értem oda, a halászok már szedelőzködtek. Feng dzsunkája a kikötőben állt, és a hajósok éppen nekiláttak átfesteni a kijavított törzset. A kapitány derűs fickó, aki végigmutogatta a hajót. Rengeteg vitorlája van, a kabinjai éppen olyan kényelmesek, mint ebben a szállóban, még egy széles terasz is van rajta. Amikor a kapitányt az ütközésről kérdeztem, a feje búbjáig elvörösödött, és elég cifrákat mondott. A másik hajó éjfél környékén ment beléjük, teljes mértékben az akadémikus matrózainak a hibájából, a kapitányuk is elég részeg volt. Az akadémikus viszont állítólag józannak tűnt. Feng kisasszony hálóruhában a fedélzetre rohant, attól félve, hogy menten elsüllyednek. Az akadémikus átment hozzá, hogy személyesen kérjen bocsánatot. A kapitány a saját szemével látta őket a lány kabinja előtt állni.

A matrózok egész éjjel a két hajó kármentésével voltak elfoglalva. Csak hajnalra sikerült az akadémikus bárkáját olyan állapotba hozniuk, hogy a partra tudta vontatni a másik dzsunkát. A kikötőben csak egyetlen gyaloghintó várakozott, amit Feng kisasszony és a szolgálólánya vettek igénybe. Jó időbe telt, amíg Li akadémikus és a társasága gyaloghintóval ideért a szállóba. A várakozás ideje alatt az öt uraság a főkabinban küszködött a macskajajjal. Az akadémikus egészen jó állapotban volt, és kisétált a kikötőbe. A régiségkereskedőt azonban senki nem látta arrafelé.

– Alighanem a két cimborád, Rák meg Garnéla színezte ki a történetet, hogy ezzel is befeketítsék Vent – mondta közönyösen a bíró.

– Meglehet. Ám a sütőtökföldjükről nem hazudtak. Volt ugyan egy kis köd a folyó felett, de még így is láttam, hogy Rák és Garnéla éppen ott tesz-vesz. Nem tudom, hogy Garnéla miben sántikált, de a kis fickó úgy ugrált, mint egy ütődött. Ja és láttam azt a bélpoklost is, uram. Ott ácsorgott, és az egyik hajóssal üvöltözött, aki nem volt hajlandó felvinni a folyón. Meg kell hagyni, szegény koldus úgy átkozódott, mint egy igazi úriember. Hallanod kellett volna, uram! Végül egy darab ezüstöt mutatott a hajósnak, de az azt válaszolta, hogy inkább marad szegény, mint hogy eleméssze a kórság. A leprás meg sértődötten továbbállt.

– A szerencsétlen nyomorultat legalább a pénztelenség nem kínozza – jegyezte meg a bíró. – Tegnap éjjel nem fogadta el tőlem azt a néhány garast, amit kínáltam neki.

Ma Dzsung megdörzsölte vaskos állát, majd így folytatta:

– Visszatérve a múlt éjjelre, uram, összeakadtam egy Ezüst Tündér nevű kurtizánnal, aki azt mondta, hogy találkozott veled a Daru Lugasban.

Amikor Di bíró bólintott, Ma Dzsung beszámolt arról, hogyan bukkant a lányra a gyakorlóteremben, és hogyan bántalmazták, először Őszi Hold, majd pedig Ven Jüan.

– Őszi Hold szólt annak a romlott régiségkereskedőnek, hogy a lány az övé. Amikor a vacsorán visszatért, láttam, ahogy sugdolóznak – mondta mérgesen a bíró. – Abban a nőben volt valami kegyetlen. – Meghúzkodta a szakállát és így folytatta: – De legalább a virágkirálynő karján lévő karcolásokkal kapcsolatos rejtély megoldódott. Gondoskodtál róla, hogy a lány az éjszakát biztonságos helyen töltse?

– Ó, igen, uram! Egy régi ismerőséhez, egy özvegyasszonyhoz vittem éjszakára. – Attól tartva, hogy a bíró afelől kezd el érdeklődni, hogy ő hol töltötte az éjszakát, gyorsan folytatta: – Egyébiránt Ezüst Tündér énekórákat vesz egy bizonyos Ling kisasszonytól, aki korábban híres kurtizán volt. Rák mutatta be Ling kisasszonynak, aki ma már beteg, idős hölgy, de harminc éve a sziget páratlan szépségének számított. Ha esetleg utána akarnál járni Tao Pan-te apja öngyilkossági ügyének, Ling kisasszony bizonyára hasznos részletekkel tudna szolgálni.

– Remek munkát végeztél, Ma Dzsung! Ami azt a hajdani öngyilkosságot illeti, meglehetősen régen történt, de éppen itt, a Vörös Pavilonban. Minden parányi információ ezen a különös helyen igen hasznos lehet. Tudod, hol találhatjuk meg Ling kisasszonyt?

– Ott él valahol a Rák házának közelében, megkérdezhetem.

Di bíró helyeslőn bólintott. Megkérte Ma Dzsungot, hogy készítse elő számára zöld ünnepi köntösét, és intézkedjen a szálló igazgatójánál, hogy mihamarabb álljon a rendelkezésükre egy gyaloghintó, amely Feng házába viszi őket.

Ma Dzsung dúdolgatva ment be a nappaliba. Amikor eljött tőle, Ezüst Tündér még nem ébredt fel, de ahogy nézegette alvás közben, rendkívül vonzó teremtésnek találta. Nagyon remélte, hogy délben újra láthatja.

– Fura, hogy annyira megkedveltem ezt a leányzót – motyogta magában. – És csak beszélgettem vele! Annak köszönhető az egész, hogy falumbeli!

NYOLCADIK FEJEZET

Di bíró és Ma Dzsung a főút északi oldalán álló lenyűgöző templom előtt szállt ki a gyaloghintóból. A bíró már előző nap felfigyelt a fényűző bejárat előtt sorakozó vörös oszlopokra, amikor a Mennyei-szigetre érkezve elhaladtak előtte.

– Melyik istennek szentelték ezt a templomot? – kérdezte a hordszékvivők vezetőjét.

– A gazdagság istenének, uram. A szigetre látogató valamennyi vendég hozzá imádkozik és füstölőt gyújt előtte, abban bízva, hogy a játékasztalnál szerencséje lesz.

Feng Dai kúriája, egy több épületből álló, újonnan vakolt magas fallal körülvett épületegyüttes, pont a templommal szemben volt. Feng a bírót az előudvarban fogadta, amely fehér márványlapokkal volt kikövezve. Átellenben hatalmas, kétszintes épület állt, nagy, fából faragott kapuval és réz tetőcserepekkel, amelyeken megcsillantak a reggeli nap sugarai.

Miközben Feng a könyvtárszobába kísérte a bírót, hogy felfrissítse magát, az egyik háziszolga a bírósági ülésteremként is szolgáló épületszárnyba vezette Ma Dzsungot, hogy ellenőrizhesse, minden készen áll-e a bírósági tárgyalás lebonyolítására.

Feng, miután betessékelte a bírót egy gazdagon díszített terembe, hellyel kínálta a paliszanderfából faragott antik teázóasztalnál. Az illatos teát kortyolgatva a bíró a szemközti falnál álló könyvespolcot szemlélte. Rengeteg könyv sorakozott rajta, több papír könyvjelzővel megjelölve. Feng követte a bíró tekintetét, és röstelkedő mosollyal jegyezte meg:

– Nem állíthatom magamról, hogy valami nagy tudós lennék, uram. Régebben vettem a könyveket, leginkább azért, mert úgy gondoltam, hogy egy könyvtárban könyveknek kell lenniük! De ezt a helyiséget inkább csak afféle szalonként használom. A barátom, Tao Pan-te azonban gyakorta felbukkan itt, egy-egy könyvet keresve, főleg a történelem és a filozófia érdekli. És persze a lányom, Jádegyűrű is forgatja őket. Kicsit jártas a költészetben, és olvasni is nagyon szeret.

– Ha feleségül veszi a költő Csia Jü-po, az valóban „az ég rendelte irodalmi nász” lesz, ahogy mondani szokás – jegyezte meg mosolyogva Di bíró. – Úgy hallottam, a fiatalember nem túl szerencsés a játékasztalnál, de ha jól tudom, gazdag családból származik.

– Egyáltalán nem! Gyakorlatilag mindenét elvesztette. Furcsa mód azonban a szerencséjét a szerencsétlenségének köszönheti. Amikor Csia meglátogatott, hogy kölcsönkérjen annyit, hogy folytathassa az útját a fővárosba, a lányom megpillantotta, és ott helyben belehabarodott. Ez nekem is kedvemre volt, mert lassan már tizenkilenc éves, de eddig mindegyik udvarlóját kikosarazta. Néhány alkalommal meghívtam Csiát a házamba, és úgy intéztem, hogy ő is láthassa a lányomat. Azt Tao Pan-te mesélte el, hogy Csiára is nagy hatást tett a lányom, Jádegyűrű, így aztán az eljegyzés megszervezésében Tao járt el közvetítőként. Ami pedig a pénzügyeket illeti, tehetős embernek számítok, az egyetlen lányom boldogsága pedig minden pénzt megér nekem. És mint a vejemnek, Csiának is bőségesen lesz mit a tejbe aprítania! – Elhallgatott. Megköszörülte a torkát, és némi habozás után azt kérdezte: – Uram, esetleg van már valamilyen álláspontod a virágkirálynő megrázó halálával kapcsolatban?

– A tények megfelelő ismerete nélkül soha nem alkotok véleményt – válaszolta kurtán a bíró. – Nemsokára hallani fogjuk a boncolás eredményét. Li Lien akadémikusról is szeretnék többet megtudni, aki a lány miatt végzett magával. Mesélj róla, milyen ember volt!

Feng elgondolkodva simogatta hosszú oldalszakállát.

– Csak egyetlenegyszer találkoztam vele – kezdte lassan –, tizenkilencedikén, amikor is azért keresett fel, hogy rendezze azt a kárt, amit okozott, amikor a hajóink összeütköztek a folyón. Jóvágású, de meglehetősen fennhéjázó fickónak ismertem meg, aki nagyon is tudatában volt saját jelentőségének. Nem szorongattam meg különösebben, már csak azért sem, mert ismerem az apját, Li

Vei-csing doktort. Jóképű, derék férfiember volt fiatalabb éveiben. Erős, akár egy bivaly, szellemes társalkodó és briliáns elme. Hajdanán, amikor útban a fővárosból megszállt itt a szigeten, a kurtizánok majd szétszedték. Csakhogy ő bölcsebb volt annál! Pontosan tudta, hogy egy cenzorjelöltnek feddhetetlen erkölcsűnek kell lennie. Merem állítani, hogy jó néhány összetört szívet hagyott hátra, amikor távozott. Nos, mint ahogy azt te is minden bizonnyal tudod, uram, úgy huszonöt évvel ezelőtt egy magas rangú hivatalnok lányát vette feleségül, majd kinevezték császári cenzorrá. Hat éve visszavonult, és a családi birtokán telepedett le, innen északra, a hegyek között. Úgy hallottam, hogy sajnálatos módon az előnytelen befektetések és a rossz termés miatt a család vagyoni helyzete megrendült. A birtok azonban még így is kellő jövedelmet biztosít a család számára.

– Még sohasem találkoztam Li doktorral – jegyezte meg Di bíró –, de tudom, hogy kiváló tisztviselő volt. Nagy kár, hogy megromlott egészségi állapota miatt kénytelen volt visszavonulni. Igaz is, miféle betegségben szenved?

– Azt nem tudom, uram. Mindenesetre komoly lehet, mert azt hallottam, hogy már közel egy éve a házát sem hagyta el. Ezért is történt, uram, hogy az egyik nagybácsi jött el az akadémikus holttestéért.

– Egyesek azt beszélik – folytatta Di bíró –, hogy az akadémikus nem az a fajta ember volt, aki öngyilkosságot követ el egy nő miatt.

– Egy nő miatt nem is – mondta huncut mosollyal Feng –, sokkal inkább saját maga miatt. Mint ahogyan azt már említettem, rendkívül öntelt fickó volt. A virágkirálynő visszautasításának az egész tartományban híre ment volna. Gondolom, hogy a sebzett büszkesége miatt lett öngyilkos.

– Lehet, hogy igazad van – helyeselt a bíró. – Hanem mondd csak, a nagybácsi az akadémikus iratait is elvitte?

Feng a homlokára csapott.

– Most jut eszembe! – kiáltotta. – Elfelejtettem odaadni neki a papírokat, amelyeket az elhunyt asztalán találtunk.

Felállt és az íróasztal fiókjából előhúzott egy barna papírba csomagolt paksamétát. Di bíró kibontotta a csomagot, és gyorsan átfutotta a tartalmát. Kis idő múlva így szólt:

– Az akadémikus meglehetősen akkurátus ember volt. Pontosan feljegyezte valamennyi kiadását az itt-tartózkodása idején, beleértve azokat a pénzeket is, amiket a lányokért fizetett, akikkel együtt töltötte az éjszakát. Látom itt Jádevirág, Szegfű és Bazsarózsa nevét.

– Valamennyien másodosztálybeli kurtizánok – magyarázta Feng.

– Azt látom, hogy huszonötödikén rendezte a három lánnyal a számláját. Azonban sehol egyetlen bejegyzés sem árulkodik arról, hogy bármit is fizetett volna Őszi Holdnak.

– Őszi Hold az akadémikus szinte minden összejövetelén részt vett – mondta Feng. – Azonban a vele kapcsolatos költségek mindig az étterem számláján jelentek meg. A bensőségesebb kapcsolatukról pedig csak annyit, hogy nálunk az a szokás, hogy egy első osztálybeli kurtizánt, mint amilyen Őszi Hold is volt, a vendég búcsúzáskor nagyobb ajándékkal lep meg. Ez, hogy úgy mondjam, megszépíti a kapcsolat üzleti jellegét. – Feng kényszeredetten pislogott, nyilván azt gondolta, hogy méltóságán aluli a közönséges pénzügyi részletek megtárgyalása. Gyorsan kiválasztott egy lapot a bíró előtt heverő paksamétából, és így folytatta: – Ezek az írások viszont azt bizonyítják, hogy az akadémikus utolsó gondolatai a virágkirálynő körül forogtak. Ezért hívattam magamhoz a lányt, aki elmondta, hogy a férfi felajánlotta, hogy kiváltja, amit azonban ő visszautasított.

Di bíró megnézte a lapot. Úgy tűnt, hogy az akadémikus egyetlen ecsetvonással egy teljes kört akart rajzolni. Ezt követően ismét próbálkozott, majd végül az ábra alá háromszor azt a két szót írta le, hogy „Őszi Hold”.

A bíró bedugta a papírlapot a köntöse ujjába, felállt és így szólt:

– Nos, folytassuk a tárgyalást a teremben!

A felügyelő hivatali helyiségei az épületegyüttes egész keleti szárnyát elfoglalták. Feng és a bíró

előbb a dolgozószobába lépett be, ahol négy alkalmazott szaporán dolgozott az íróecsetekkel, majd átsétált egy hatalmas, magas terembe. A nyitott előtér, amelyben vörös, lakkozott oszlopok sorakoztak, szépen gondozott virágoskertre nyílt. Már vagy fél tucat ember várakozott rájuk. A bíró felismerte Tao Pan-tét, a régiségkereskedőt, Ven Jüant és Csia Jü-pót, a költőt. A másik háromról nem tudta, kik lehetnek.

A jelenlévők meghajolva köszöntötték, Di bíró pedig helyet foglalt a magas karosszékben a bírói pulpitus mögött. Szúrós pillantással szemügyre vette a fényűzően berendezett tárgyalótermet. A pulpitus arannyal hímzett, értékes vörös brokáttal volt letakarva, az odakészített íróeszközök mind drága régiségek voltak. A mívesen faragott tusdörzskő, a zöld jáde papírnehezék, a szantálfa pecsétdoboz és az elefántcsont nyelű íróecsetek inkább egy műgyűjtő dolgozószobájába illettek, mint bírósági tárgyalóterembe. A padló színes csempével volt kirakva, a hátsó falat pedig káprázatos paraván takarta, amelyre kékkel és arannyal hullám- és felhőminta volt festve. Di bíró azon a véleményen volt, hogy az állami hivatalokat a lehető legegyszerűbb, legszerényebb módon kell berendezni, hogy ezzel is azt mutathassák az embereknek, hogy a kormány nem pazarolja az adójukból befolyt pénzeket felesleges luxusra. A Mennyei-szigeten azonban nyilvánvalóan még az állami hivataloknak is fitogtatniuk kellett a hely rendkívüli gazdagságát.

A pulpitus két végén Feng Dai és Ma Dzsung állt. Az oldalsó fal mellett, egy alacsonyabb asztalnál ült az írnok, a pulpitus előtt pedig, jobb és bal oldalon, a bíró számára két ismeretlen férfi foglalta el a helyét. Hosszú bambuszbotjaik arról árulkodtak, hogy a sziget felügyelőjének különleges csendbiztosai.

A bíró átnézte az odakészített papírokat, majd koppantott a kalapácsával, és így szólt:

– Én, a Csinhua járás bíróságának elöljárója, a tárgyalást megnyitom. Mindenekelőtt Li Lien akadémikus ügyét tárgyaljuk. Itt van előttem a halotti bizonyítványa, amelyet Lo járásfőnök állított össze, és amelyben kijelenti, hogy a nevezett akadémikus huszonötödikén öngyilkosságot követett el, az Őszi Hold nevezetű kurtizán iránt érzett viszonzatlan szerelmi bánatában, aki a Mennyei-sziget ez évi virágkirálynője. A boncolási jegyzőkönyvből kiderül, hogy az akadémikus saját tőrével elvágta a jobb nyaki vénáját, és ekként végzett magával. Az elhunyt arcán és alkarján vékony karcolásnyomokat találtunk. Az elhunytnak nem voltak testi hibái, de a nyaka mindkét oldalán egy-egy, ismeretlen eredetű duzzanatot találtak. – A bíró fölpillantott, majd folytatta: – Most pedig lépjen elő a halottkém! Szeretnék részletes beszámolót hallani azokról a duzzanatokról.

Egy hegyes szakállú idős ember lépett a pulpitushoz. Letérdelt, majd így szólt:

– Szerény személyem a legalázatosabb tisztelettel jelenti, hogy a sziget gyógyszertárának tulajdonosa és egyben a bíróság halottkéme. Ami az akadémikus testén talált duzzanatokat illeti, meg kell állapítanom, hogy a nyak két oldalán, közvetlenül a fül alatt helyezkedtek el. Nagyobb golyóbis méretűek voltak. A bőrön nem látszott elszíneződés, és mivel nem voltak lyukak vagy szúrásnyomok, arra lehet következtetni, keletkezésüknek belső oka kell hogy legyen.

– Értem – mondta a bíró. – Miután ellenőrzök néhány részletet, az öngyilkosság tényét jegyzőkönyvbe fogom venni. – Koppantott a kalapácsával. – A bíróság a következőkben az Őszi Hold nevű kurtizán halálesetét vizsgálja meg, amely tegnap este a Vörös Pavilonban történt. Ismét a boncolás eredményét szeretném hallani.

– Szerény személyem éjfélkor vizsgálta meg az Őszi Hold néven ismert Jüan Feng kisasszony holttestét – szólt ismét a halottkém. – Arra a következtetésre jutottam, hogy a halál oka szívelégtelenség lehetett, amelyet feltehetően a túlzott alkoholfogyasztás idézett elő.

Di bíró felvonta a szemöldökét. Kurtán azt mondta:

– Szeretném, ha további érvekkel is alátámasztanád a megállapításaidat.

– Nos, uram, nevezett személy az elmúlt két hónapban két ízben is felkeresett, szédülésre és heveny szívdobogásra panaszkodva. Úgy találtam, hogy az egészségi állapota igen leromlott, nyugtatószert

írtam fel neki, és azt tanácsoltam, hogy pihenjen és tartózkodjék az alkoholos italoktól. Mindezt jelentettem a bordélyházcéh felügyeleti hivatalában is. Ennek ellenére a tudomásomra jutott, hogy az elhunyt nem szedte az általam felírt gyógyszert, és az életmódján sem változtatott.

– Pedig nógattam, hogy fogadja meg az orvos tanácsait, uram – mondta sietve Feng. – Ragaszkodunk ugyanis ahhoz, hogy az alkalmazásunkban dolgozó hölgyek betartsák az orvosi előírásokat, ami éppúgy az ő érdekük, mint a miénk. Csakhogy ő ügyet sem vetett rám, és mivel ő volt a virágkirálynő…

Di bíró bólintott, majd felszólította a halottkémet, hogy folytassa.

– Eltekintve a nyaki részen található kékes foltoktól, valamint a karján lévő karcolásoktól, az elhunyt testén más erőszakra utaló nyom nem volt. Mivel arról tájékoztattak, hogy nevezett személy tegnap este meglehetősen sokat ivott, arra a következtetésre jutottam, hogy miután lefeküdt aludni, hirtelen fulladozni kezdett. Leugrott az ágyról, és kétségbeesetten próbált levegőhöz jutni, miközben saját kezével szorította a torkát. Aztán összeesett, és haláltusája utolsó pillanataiban a szőnyeget kaparta, legalábbis erre utal, hogy a körme alatt vörös bolyhokat találtam. Nos, bíró úr, ezek alapján jutottam arra a következtetésre, hogy az áldozat halálát hirtelen szívroham okozta.

A bíró intésére az írnok felolvasta a halottkém nyilatkozatát, ahogy azt lejegyezte. Amikor a halottkém hüvelykujjának lenyomatával hitelesítette az iratot, a bíró engedélyt adott neki a távozásra. Utána Fenghez fordult:

– Mit tudsz a kurtizán felmenőiről?

Feng Dai egy köteg papírt húzott elő a köntöse ujjából, és így válaszolt:

– Ma kora reggel, uram, valamennyi papírját átküldettem ide a központi irodánkból. – Bepillantott az iratokba, majd folytatta: – A lány eredetileg egy fővárosi kishivatalnok lánya volt, aki, miután adósságba verte magát, eladta egy kocsmának. Mivel művelt, értelmes lány volt, nem igazán tudta kibontakoztatni a tehetségét egyszerű csapszéki prostituáltként, ezért elégedetlenkedni kezdett. A gazdája így továbbadta az egyik vendégnek két aranyrúdért. Ez az illető hozta ide a szigetre, és amikor a beszerzőbizottságunk meggyőződött tánc- és énektudásáról, három aranyrúdért megvásárolta. Ez mintegy két évvel ezelőtt történt. A lány az itt megforduló jeles tudósok és művészek körében képezte tovább magát, és gyorsan az egyik legkiválóbb és legnépszerűbb kurtizán vált belőle. Négy hónappal ezelőtt a bírálóbizottság egyhangúlag őt választotta meg az idei virágkirálynőnek. Amennyire tudom, soha nem érkezett panasz rá, és soha nem keveredett bajba.

– Rendben – mondta Di bíró. – Értesítsék a halott nő legközelebbi rokonait, hogy elszállíthatják és eltemethetik a holttestet. Most pedig szeretném meghallgatni Ven Jüan régiségkereskedő tanúvallomását.

Ven zavartan pillantott a bíróra. Amikor letérdelt a pulpitus elé, Di bíró a következőket mondta neki:

– Mondd el, hol, merre jártál azt követően, hogy vacsora után elhagytad a Daru Lugast!

– Való igaz, uram, hogy korán távoztam a vacsoráról, mert egy fontos ügyfelemmel volt találkozóm. Egy igen értékes régi festmény vásárlásáról tárgyaltunk. Az étteremből pedig egyenesen a régiségüzletembe mentem.

– Ki volt az ügyfeled? És meddig maradt nálad?

– Huang biztos volt az, uram, aki jelenleg is, itt ebben az utcában, a második fogadóban tartózkodik. Csakhogy hiába vártam rá. Útban idefelé felkerestem, de azt állította, hogy nem tegnap, hanem ma este lesz a találkozónk. Alighanem én értettem félre, amikor két napja megbeszéltük az időpontot.

– Elég lesz! – szólt a bíró, majd engedélyt adott, hogy az írnok felolvassa Ven vallomását. A régiségkereskedő megerősítette, hogy az elhangzottak helytállók, és ujjlenyomatával hitelesítette. A bíró neki is engedélyt adott a távozásra, és Csia Jü-pót szólította a pulpitus elé.

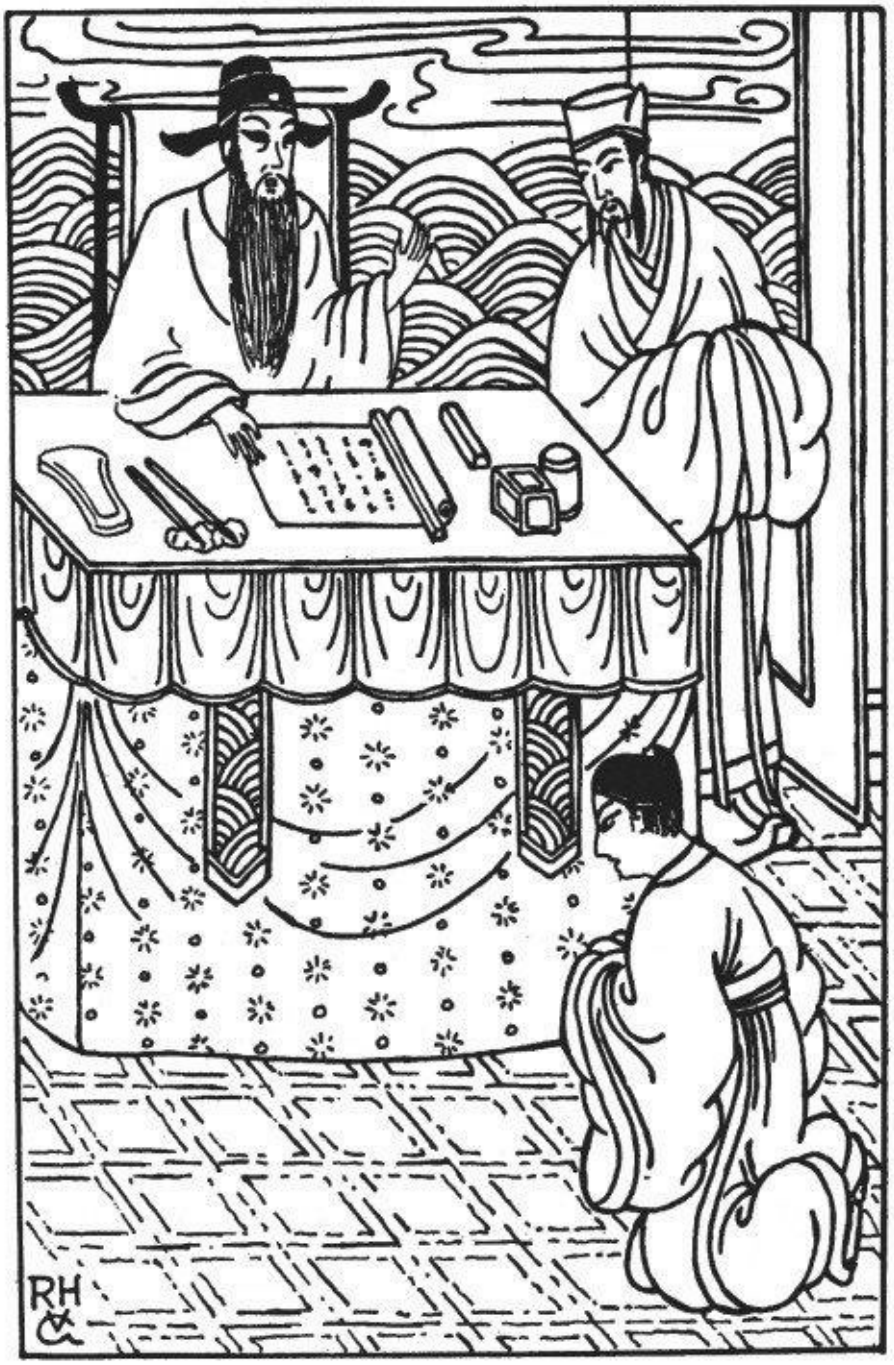

Di bíró Feng felügyelő segédletével kihallgatja Csia Jü-pót

– Csia Jü-po vizsgajelölt, számolj be arról, hogy a tegnapi vacsorát követően merre jártál és mit csináltál.

– A legalázatosabb tisztelettel jelentem, hogy azért távoztam korábban a vacsoráról, mert nem éreztem jól magam. Úgy terveztem, hogy az étterem fürdőházában frissítem fel magam, csakhogy véletlenül a kurtizánok öltözőjében kötöttem ki. Ekkor megkértem a pincért, hogy vezessen a fürdőházba. Az éttermet elhagyva gyalog vágtam keresztül a parkon. Mintegy éjfélig kószálhattam ott. Amikor pedig jobban lettem, visszatértem a szállóba.

– Jegyezzék fel! – rendelkezett a bíró. Amikor a költő is hitelesítette ujjlenyomatával a tanúvallomását, a bíró koppantott a kalapácsával, és így szólt: – Őszi Hold kurtizán halálesetének ügye további értesítésig függőben marad.

Ezt követően a tárgyalást berekesztette, majd odasúgta Ma Dzsungnak:

– Keresd fel ezt a Huang biztost, aztán szaladj át a Daru Lugasba és Csia fogadójába is, és ellenőrizd az állításaikat. Azután gyere vissza, és számolj be az eredményről. – Feng Daihoz fordulva

így szólt: – Szeretnék négyszemközt beszélni Tao úrral. Tudnál esetleg egy szobát biztosítani a számunkra, ahol nem zavar senki?

– Természetesen, uram! Elkísérlek a kerti pavilonba. A hátsó udvaron van, az asszonyaim lakrészeinek közelében, senki idegen nem mehet oda. – Egy pillanatig habozott, majd így folytatta: – Ha megengedsz egy kérdést, uram, nem igazán értem, miért döntöttél úgy mindkét ügyben, hogy folytatódjék a vizsgálat. Az egyik egyszerű öngyilkosság, a másik esetben pedig szívelégtelenség okozta a halált… Azt gondolnám, hogy…

– Ó, igen – mondta bizonytalanul Di bíró. – Csak szeretnék további dolgokat megtudni mindkét ügy hátteréről. Hogy teljes legyen a kép, ahogy mondani szokás.

KILENCEDIK FEJEZET

A pavilon egy szélesen elterülő kert hátsó végében állt, a köré ültetett leanderbokrok félig eltakarták. Di bíró egy szilvafavirág-mintás magas paraván előtt lévő karosszékben foglalt helyet. Intett Tao Pan-tének, hogy a kis kerek asztal mellett álló székre üljön. Feng egyik szolgája már az asztalkára készítette a teástálcát és egy tál cukrozott gyümölcsöt.

Valóban csendes, félreeső hely volt, csak a fehér leandervirágok körül szálldosó méhek zümmögése hallatszott.

Tao Pan-te udvariasan megvárta, hogy a bíró kezdeményezze a beszélgetést. Di bíró, miután ivott néhány kortyot a teájából, nyájas hangon így szólt:

– Úgy hallottam, Tao uram, hogy téged a betűk embereként ismernek. A borüzlet gondjai és a mindennapi teendők elég időt engednek irodalmi kedvtelésed gyakorlására?

– Szerencsésnek mondhatom magam, uram, hogy kellőképpen tapasztalt és megbízható alkalmazottaim vannak. A csapszékeimmel és éttermeimmel kapcsolatos valamennyi szokásos teendőt nyugodt szívvel bízhatom rájuk. Nőtlen lévén, a mindennapos ház körüli teendők sem túl bonyolultak.

– Engedd meg, Tao uram, hogy egyenesen a tárgyra térjek. Természetesen a legszigorúbb titoktartásra kérnélek, mert arra gyanakszom, hogy az akadémikus és a virágkirálynő esetében is gyilkosság történt.

Miközben ezt mondta, egészen közelről figyelte Tao arcát, de a borkereskedő még csak meg sem rezdült. Nyugodt hangon azt kérdezte a bírótól:

– Miként magyarázod azt, uram, hogy egyik esetben sem juthatott be senki más a szobába?

– Nem tudom megmagyarázni! Miként azt sem, hogy az akadémikus, aki egymást követő öt éjszakát különböző nőkkel töltött, hirtelen annyira belehabarodott a virágkirálynőbe, hogy önkezével vetett véget az életének, amikor az kikosarazta. Továbbá azt sem tudom megmagyarázni, hogy ha a virágkirálynő szorította a saját a torkát, miért nem hagytak hosszú, hegyes körmei nyomot a bőrén. Mindkét esetben vannak még tisztázatlan részletek, Tao úr. – Tao lassan bólogatott, a bíró pedig így folytatta: – Egyelőre azonban még csak homályos elméleteim vannak. Arra gondoltam, hogy esetleg apád öngyilkossága, amely ugyancsak a Vörös Pavilonban és az akadémikus öngyilkosságához kísértetiesen hasonló körülmények között történt, segítséget nyújthat az események megértéséhez. Tisztában vagyok azzal, mennyire fájdalmas lehet neked ez a téma… – mondta tapintatosan.

Tao Pan-te nem válaszolt azonnal. Mélyen a gondolataiba merült. Végül úgy tűnt, hogy megérett benne az elhatározás. Felpillantott és nyugodt, kimért hangon így szólt:

– Apám nem lett öngyilkos, uram. Meggyilkolták. Ez az, ami beárnyékolja az egész életemet, és csak akkor fog megszűnni, ha sikerül megtalálni a gyilkosát és igazságot szolgáltatni. Egy fiú nem élhet egy ég alatt az apja gyilkosával.

Elhallgatott, majd a távolba meredve így folytatta:

– Tízéves voltam, amikor mindez történt, mégis minden apró részletre emlékszem. Az apám halála utáni évek során újra és újra, ezerszer is végiggondoltam. Apám, mint egyetlen fiát, nagyon szeretett és sokat foglalkozott velem, ő maga tanított. Annak a végzetes napnak a délutánján is éppen történelmet oktatott nekem. Napnyugta felé üzenetet kapott, hogy a Vörös Pavilonba kell mennie, az Örök Boldogság szállóba. Miután elment, felvettem a könyvet, amelyből hangosan felolvasott, és megtaláltam az összecsukható legyezőjét. Mivel tudtam, mennyire kedveli ezt a legyezőt, utánarohantam, hogy elvigyem neki. Korábban sohasem jártam a szállóban, de az igazgató ismert, és útba igazított, hogy merre van a Vörös Pavilon.

Az ajtót nyitva találtam, így hát bementem, és megláttam a vörös szobát. Apám egy karosszékben

feküdt összeroskadva az ágy előtt, a jobb oldalon. Futólag egy másik alakot is láttam, hosszú, vörös köntösben, aki a bal sarokban állt. De nem különösebben figyeltem rá, mert egyre csak a vért néztem, amely apám mellkasát borította. Odaszaladtam hozzá, és láttam, hogy halott. A nyakából baloldalt egy kis tőr állt ki. Ijedten és kétségbeesetten odafordultam a másik emberhez, hogy megkérdezzem, mi történt, ám addigra már eltűnt. Kirohantam a szobából, hogy találjak valakit, de megbotlottam a folyosón és bevertem a fejemet a falba vagy egy oszlopba. Amikor magamhoz tértem, már a saját hálószobámban feküdtem, a hegyekben lévő nyári villánkban. A szolgálólány azt mondta, hogy beteg lettem, és anyám kiköltöztette az egész háztartást a villába, mert a szigeten himlőjárvány pusztít. Azt is hozzátette, hogy apámnak hosszú útra kellett indulnia. Ezért arra gondoltam, hogy ez az egész csak egy rossz álom lehetett. De a szörnyű részletek örökre bevésődtek az emlékezetembe.

Bizonytalanul a teáscsésze után nyúlt, ivott egy nagy kortyot, majd folytatta:

– Később, amikor felnőttem, azt mondták, hogy apám egyedül bezárkózott a vörös szobába, és öngyilkos lett. Azonnal tudtam, hogy meggyilkolták, láttam is a gyilkosát, miután szörnyű tettét elkövette. Amikor elrohantam a tetthelyről, valaki bezárhatta az ajtót. Nyilván a rácsos ablakon keresztül dobta be a kulcsot a szobába, mert azt mondták, hogy a padlón találták meg.

Tao felsóhajtott. Megdörgölte a szemét, majd így folytatta:

– Nagyon diszkréten vizsgálódni kezdtem. De minden törekvésem zsákutcába vezetett. Először is, az üggyel kapcsolatos valamennyi hivatalos feljegyzés eltűnt. Akkoriban Csinhua körzet járásfőnöke egy bölcs, energikus hivatalnok volt, aki felismerte, hogy a gyorsan terjedő himlőjárványért elsősorban a bordélyházak a felelősek. A teljes negyedet kiüríttette, és felégettette. Csakhogy a sziget felügyelőjének irodája is tüzet fogott, és az ott tárolt iratok mind a lángok martalékává lettek. Kiderítettem, hogy apám szerelmes volt egy Zöld Jáde nevű kurtizánba, akit akkoriban választottak meg virágkirálynőnek. Figyelemre méltó szépség volt. Mint megtudtam, őt is utolérte a járvány és megbetegedett, majd apám halála után néhány nappal ő is távozott az élők sorából. A hivatalos változat szerint apám azért ölte meg magát, mert Zöld Jáde kikosarazta. Néhányan, akik jelen voltak Zöld Jáde bírósági kihallgatásán, mielőtt a lány megbetegedett volna, azt állították, hogy ő maga mondta, hogy a halála előtti napon csakugyan visszautasította apám ajánlatát, hogy kiváltsa, mivel egy másik férfiba volt szerelmes. Sajnos a bíró nem kérdezett rá, hogy ki volt az illető. Csak az után tudakozódott, hogy az apám miért pont a vörös szobába ment, hogy megölje magát. A lány erre azt válaszolta, hogy feltehetően azért, mert gyakorta ott találkoztak.

Azt reméltem, hogy ha kiderítem a gyilkosság okát, az elvezet majd a tetteshez. Tudomást szereztem arról, hogy apámon kívül még két másik férfi is Zöld Jáde rajongója volt. Az egyik az akkor huszonnégy éves Feng Dai, a másik pedig a régiségkereskedő, Ven Jüan, aki akkoriban nagyjából harmincöt lehetett. Ven akkor már nyolc éve házasember volt, de nem volt gyereke. Köztudott volt, hogy képtelen házastársi kötelességének teljesítésére, a kurtizánok pedig azt beszélték, hogy nők megalázásában és bántalmazásában leli az örömét. Csak azért udvarolt Zöld Jádénak, hogy úriembernek tűnjön a világ előtt. Maradt tehát Feng, aki jóvágású agglegény volt, és komolyan szerelmes Zöld Jádéba. Azt rebesgették, hogy nőül akarta venni, és első feleségévé tette volna.

Tao elhallgatott. Mereven bámulta a virágzó bokrokat. Di bíró a paraván felé fordította a fejét, mert valami neszt hallott mögüle. Hegyezte a fülét egy darabig, de minden csöndes volt. Arra gondolt, hogy talán csak lehullott néhány száraz falevél. Tao a bíróra emelte mélabús tekintetét, majd így folytatta:

– Léteztek olyan homályos híresztelések, miszerint Feng Dai ölte volna meg az apámat. Hogy Feng Dai, aki szintén Zöld Jáde hódolója volt, találkozott apámmal a vörös szobában, ahol egy indulatos veszekedés során meggyilkolta. Leginkább Ven Jüan bizonygatta ezt az elméletet. De amikor bizonyítékkal kellett volna szolgálnia, csak annyit mondott, hogy Zöld Jáde is tudta, és Fenget akarta védeni, amikor vallomásával az öngyilkossági változatot támasztotta alá. Azt is hozzátette, hogy saját szemével látta Fenget a parkban, a Vörös Pavilon mögött, apám halálának idején. Így tehát minden

Fengre utalt.

Nincsenek szavak, uram, amelyekkel elmondhatnám, milyen mélyen megrázott mindez. Feng apám legjobb barátja volt, és a halála után pedig anyám bizalmas tanácsadója lett. Anyám halála után, amikor nagykorú lettem, Feng segített, hogy továbbvihessem apám üzleti vállalkozását. Mindig is apám helyett apám volt. Ha csakugyan ő apám gyilkosa, akkor vajon csak a lelkifurdalás miatt bánt oly kedvesen áldozata családjával? Vagy mindez csak pletyka, amit Feng rosszindulatú, rágalmazó ellensége, Ven Jüan tartott életben? Éveken keresztül e kétségek között őrlődtem. Naponta kapcsolatban vagyok Fenggel, de soha nem fedtem fel előtte szörnyű gyanúmat. Ám mindig résen vagyok, figyelem és várom azt a szót, azt a gesztust, ami azt bizonyítaná, hogy ő apám gyilkosa. Igazán nem…

Hangja elcsuklott, és a tenyerébe temette az arcát.

Di bíró nem szólt semmit. Mintha újra azt a halk zajt hallotta volna a paraván mögül. Ez alkalommal selyem suhogására hasonlított. Feszülten figyelt. Amikor továbbra is minden csöndes maradt, komoly hangon így szólt:

– Hálás vagyok, amiért mindezt elmondtad, Tao úr! Csakugyan nagy a hasonlóság az akadémikus állítólagos öngyilkosságával. Valamennyi körülményt gondosan meg fogom vizsgálni. Jelen pillanatban azonban csak néhány fontos részletre összpontosítok. Először is, miért jutott arra a következtetésre az ügyet kivizsgáló bíró, hogy öngyilkosság történt? Azt mondtad róla, hogy bölcs és tapasztalt hivatalnok volt. Rá kellett volna jönnie, miként magad is erre a következtetésre jutottál, hogy a kulcsot vagy az ablakon keresztül, vagy az ajtórés alatt juttatták be a szobába.

Tao felpillantott, és fásultan azt mondta:

– Akkoriban a bíró legfőbb gondja a himlőjárvány volt, uram. Azt mesélték, úgy hullottak az emberek, mint a legyek, a holttestek az útszélen hevertek halomban. Apám viszonya Zöld Jádéval közismert volt, így hát, amikor a bírónak is a tudomására jutott, nyilván a legegyszerűbb magyarázattal zárta le az ügyet.

– Amikor felidézted ezt a szörnyű élményt a gyerekkorodból – folytatta a bíró –, azt mondtad, hogy amikor beléptél a vörös szobába, az ágy a jobb oldalon volt. Most viszont a falnál, bal oldalon áll. Egészen biztos, hogy a jobb oldalon láttad?

– Teljes mértékben, uram! Az a jelenet örökre megőrződött az elmémben. Talán a szálló vezetősége rendeztette át később a szobát.

– Utána fogok járni. Még egy utolsó kérdés. Említetted, hogy egy pillanatra láttad a vörös ruhás alakot, de meg tudtad-e állapítani, hogy férfi vagy nő volt-e az illető?

Tao szomorúan rázta meg a fejét.

– Nem, uram. Csak arra emlékszem, hogy vörös köntöst viselő, magas alak volt. Megpróbáltam utánajárni, hogy akkoriban ki viselhetett ilyen köntöst az Örök Boldogság szálló környékén, de nem jártam eredménnyel.

– Vöröset csak ritkán hordanak férfiak – jegyezte meg Di bíró –, tisztességes lányok pedig csak életükben egyszer, az esküvőjük napján viselnek vörös ruhát. Mindebből arra lehetne következtetni, hogy a harmadik személy a szobában egy kurtizán volt.

– Erre gondoltam én is, uram! Mindent el is követtem, hogy kiderítsem, viselt-e Zöld Jáde valaha vörös színű ruhát. Ám soha senki nem látta vörösbe öltözve, a zöldet kedvelte, a neve miatt…

Tao elhallgatott. Rövidke bajuszkájával babrált, majd így folytatta:

– Már rég itt hagytam volna ezt a szigetet, de tudom, hogy sehol nem találnék nyugtot, míg ki nem derítem az igazságot. Másrészt kötelességem továbbvinni a vállalkozást, amit apám épített fel, hogy a szülő iránti gyermeki tisztelet kötelezettségem legalább ezen részének eleget tegyek. Ámbár nagyon nehéz itt számomra az élet, uram. Feng mindig olyan kedves hozzám és… – Hirtelen elhallgatott, de a bíró bátorító tekintetére tovább folytatta: – Most már értheted, hogy semmilyen érdemet nem tudhatok

magaménak irodalmi érdeklődésemért. Mindez csak kísérlet a menekülésre. Menekülés a valóságból, amely zavarba ejt gyakran és megrémít…

Elfordította a tekintetét, nyilvánvalóan nagyon nehezen tartotta magát. Di bíró pedig, hogy témát váltson, azt kérdezte:

– Van valami ötleted, hogy a jelenlegi virágkirálynőt, Őszi Holdat, ki gyűlölhette annyira, hogy megölje?

Tao megrázta a fejét, majd így szólt:

– Nem veszek részt az itteni mozgalmas éjszakai életben, uram, és a virágkirálynővel is csak hivatalos ügyekben találkoztam. Felszínes, sekélyes nő benyomását tette rám, de ez igaz szinte az összes kurtizánra, szerencsétlen foglalkozásuk miatt. Népszerű volt, majd minden este hivatalos valamilyen ünnepségre vagy más efféle rendezvényre. Úgy hallottam, hogy mielőtt megválasztották virágkirálynőnek, igen bőkezűen osztogatta a kegyeit. Később azonban csak azokkal a különleges támogatóival, előkelő és gazdag személyekkel volt hajlandó együtt tölteni az éjszakát, akik előtte kitartóan udvaroltak neki. De ahogy hallottam, soha egyik kapcsolata sem fejlődött odáig, hogy bárki felajánlotta volna neki, hogy kiváltja innen. Gyanítom, hogy éles nyelve tántorította el a férfiakat. Úgy tűnik, az akadémikus lehetett az első, aki felajánlotta, hogy kivásárolja. Ha pedig valaki gyűlölte, annak okát a múltjában kell keresni, még mielőtt a szigetre érkezett volna.

– Értem. Nos, nem is tartalak fel tovább, Tao úr. Csak addig maradok, míg befejezem a teámat. Kérlek, mondd meg Feng úrnak, hogy mindjárt az irodájában leszek.

Amint Tao hallótávolságon kívül került, Di bíró felpattant és a paraván mögé nézett. Az ott rejtőző törékeny lány halkan felsikkantott. Megzavarodva körbenézett, és a pavilon mögötti bokrok közé vezető lépcső felé indult, hogy elillanjon. A bíró azonban megragadta a karját és visszarántotta. Dühösen azt kérdezte:

– Ki vagy te, és miért hallgatóztál?

A lány beharapta az ajkát, és durcásan nézett a bíróra. Szabályos, értelmes arca volt, nagy, kifejező szemmel és hosszú, ívelt szemöldökkel. Haját egyenesen hátrafésülve, a tarkóján tűzött kontyba rendezve viselte. Egyszerű fekete damasztköntöst viselt, amely előnyösen hangsúlyozta ki karcsú, formás termetét. Egy pár zöld jáde fülbevaló volt az egyetlen ékszere, vállát hosszú, vörös sál fedte. Lerázta Di bíró kezét, és dühösen kifakadt:

– Az az aljas, hitvány Tao, hogyan merészeli megrágalmazni az apámat? Gyűlölöm!

Apró lábával dühödten toppantott a padlón.

– Nyugodj meg, Feng kisasszony! – mondta kurtán a bíró. – Ülj le, és igyál egy csésze teát!

– Nem akarok! – csattant fel a lány. – Csak annyit mondok, egyszer és mindenkorra, hogy apámnak semmi köze nem volt Tao Kuang halálához. Az égvilágon semmi! Hallod? Nem számít, hogy az undok vén varangy régiségkereskedő miket hord össze. Taónak pedig megmondhatod, hogy soha többé látni sem akarom. És hogy szeretem Csia Jü-pót, és Tao nélkül is vagy bármilyen másik közvetítő nélkül is hozzá fogok menni feleségül. Ennyi!

Találkozás a kerti pavilonban

– Hát elég hosszú a lista – mondta a bíró szelíden. – Fogadni mernék, hogy az akadémikust is jól kioszthattad.

A lány éppen megfordult, hogy távozzon, de most lecövekelt. Lángoló tekintetét a bíróra szegezte, és éles hangon azt kérdezte:

– Hát ez meg mit jelentsen?

– Nos – szólt a bíró higgadtan –, az ütközés a folyón az akadémikus matrózainak hibájából történt, és igencsak késleltette a hazaérkezésedet, nemde? Látva heves vérmérsékletedet, el tudom képzelni, miket vághattál a fejéhez.

A lány megvetően hátraszegte a fejét, és így szólt:

– Nagyon tévedsz! Li úr igaz úriember módjára bocsánatot kért tőlem, én pedig elfogadtam a bocsánatkérését.

Ezzel leszaladt a lépcsőn, és eltűnt a virágzó leanderbokrok sűrűjében.

TIZEDIK FEJEZET

Di bíró visszaült és lassú kortyokkal kiürítette a teáscsészéjét. Lassanként egyre jobban átlátta ezeknek az embereknek a kapcsolatait, de még ez sem sokat segített a felmerült kérdések megválaszolásában.

Nagyot sóhajtva felállt, majd visszasétált a felügyelő irodájába.

Feng Dai már várt rá, Ma Dzsunggal együtt. Feng udvariasan a gyaloghintójukhoz kísérte őket. Amikor elindultak, Ma Dzsung így szólt:

– Az öreg régiségkereskedő hazudott a tárgyaláson, amikor azt állította, hogy a vacsoráról egyenesen hazament – persze ezt már tudtuk. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a többi állítása hellyel-közzel igaz! Huang biztos megerősítette, hogy valóban megbeszéltek egy időpontot Vennel aznap estére. De most, hogy Ven azt állítja, másnap estéről volt szó, beismerte, hogy a megbeszélt találkozó időpontját illetően talán ő tévedett. Ennyit tehát Venről. Ami pedig Csia Jü-po elbeszélését illeti, nos, hogy úgy mondjam, kissé elnagyolt. A kurtizánok öltözőszobájáért felelős vénasszonynak egyáltalán nem az volt a benyomása, hogy Csia véletlenül ment oda. Amikor belépett, az első, amit kérdezett, az volt, hogy Őszi Hold és Ezüst Tündér ott vannak-e. Amikor a vénasszony közölte vele, hogy a két kurtizán együtt ment el, Csia sarkon fordult, és szó nélkül elrohant. A mellettünk lévő fogadóban szállt meg, aminek az igazgatója azt mondta, hogy történetesen látta Csiát, amikor az ajtóban állt, úgy nagyjából fél órával éjfél előtt. Azt gondolta, hogy Csia bemegy hozzájuk, de a fickó a szállótól balra lévő sikátorba fordult be. És az a sikátor vezet az elhunyt virágkirálynő pavilonjához. A szálló igazgatója szerint Csia éjfél körül tért vissza a szállóba.

– Érdekes történet! – jegyezte meg Di bíró. Elmesélte Ma Dzsungnak, hogy mit mondott Tao Pan-te az apja állítólagos meggyilkolásáról, és a Feng Daival kapcsolatos gyanúját is. Ma Dzsung kételkedve csóválta nagy busa fejét:

– Hát, el fog tartani egy ideig, mire minden összeáll.

A bíró nem válaszolt. Az út további részén végig a gondolataiba mélyedt.

Amikor az Örök Boldogság szálló előtt kiszálltak a gyaloghintóból, és beléptek az előcsarnokba, az igazgató odasietett Ma Dzsunghoz, és bizonytalanul megszólította:

– Két, öööö… úriember szeretne néhány szót váltani veled, Ma úr. A konyhában várnak rád. Azt mondták, hogy valami sózott halról van szó.

Ma Dzsung egy pillanatig megütközve meredt rá, majd szélesen elvigyorodott. Azt kérdezte a bírótól:

– Elmehetek, hogy meghallgassam, mit akarnak, uram?

– Menj csak! Úgyis utána akarok nézni valaminek a szálláshelyünkön. Ha végeztél, gyere a Vörös Pavilonba!

Di bíró odaintette magához az igazgatót, az egyik pincér pedig a konyhába kísérte Ma Dzsungot.

Két félmeztelen, izmos szakács kelletlenül nézte Rákot, aki kezében egy lapos serpenyővel a legnagyobb tűzhely előtt állt. Garnéla és négy mosogatófiú biztonságos távolságból figyelte. A nagydarab fickó elegáns mozdulattal hajított a levegőbe egy nagy laposhalat, aztán elkapta a másik oldalán, pont a serpenyő közepén.

Nagy kidülledő szemével a két szakácsra pillantott, és azt mondta:

– Na, most láthattátok, hogy is kell ezt csinálni! A csuklón múlik az egész. Most te jössz, Garnéla!

Az alacsony, púpos, láthatóan ingerülten odalépett, és elvette a serpenyőt Ráktól. Feldobta a halat, de az úgy esett vissza, hogy a fele túllógott a serpenyő peremén.

– Újra megcsavartad! – mondta neki szemrehányón Rák. – Megcsavartad, mert a könyöködet használtad. Csuklóból csináld! – Ekkor észrevette a nyitott ajtóban álló Ma Dzsungot, és odaintett

neki. Tovább biztatta Garnélát: – Gyerünk, próbáld újra! – mondta, és kivonszolta Ma Dzsungot a konyhából.

Amikor az elhanyagolt kis oldalkert végébe értek, Rák megállt, és azt suttogta:

– Nekem és Garnélának éppen errefelé volt dolgunk, hogy elintézzük az egyik csalót a játékteremben. Szeretnéd látni a régiségkereskedőt, Ma úr?

– Soha többé az életben! Ma reggel már láttam azt a randa képét. Évek kellenek, hogy kiheverjem a látványát.

– Nos, tételezzük fel – mondta közönyös hangon Rák –, hogy a főnököd szeretne vele találkozni. Akkor bizony gyorsnak kell lennie, mert, ahogy hallottam, Ven ma éjjel lelép a szigetről. A fővárosba megy. Állítólag régiségeket vásárolni. Nem állíthatom teljes bizonyossággal, hogy ez igaz. Vedd jó szándékú, önkéntes tájékoztatásnak.

– Köszönöm a tippet. Örömmel mondom el, hogy még nem végeztünk azzal a vén kecskével. Nem bizony.

– Erre gondoltam én is – mondta szárazon Rák. – Akkor most visszamegyek a konyhába. Garnélára ráfér a gyakorlás. Nagyon is. Minden jót!

Ma Dzsung átverekedte magát a bokrokon a Vörös Pavilon teraszához. Amikor látta, hogy Di bíró nincs ott, elhelyezkedett a magas karosszékben, lábát feltette a mellvédre és elégedetten lehunyta a szemét. Megpróbálta felidézni Ezüst Tündér bájait.

Di bíró ezalatt kikérdezte az igazgatót a Vörös Pavilon múltjáról.

A kérdést hallva a férfi megvakarta az üstökét.

– Amennyire tudom – kezdte lassan –, a Vörös Pavilon akkor is pontosan ilyen volt, amikor úgy nagyjából tizenöt évvel ezelőtt megvettem a szállót. De ha, uram, bármilyen változást szükségesnek látna, természetesen…

– Nincs itt valaki az ezt megelőző időkből? – szakította félbe a bíró.

– Csak a jelenlegi portás apja. A fia úgy tíz éve vette át tőle a munkát, mert…

– Vezess hozzá! – utasította kurtán a bíró.

Az igazgató motyogva, zavartan mentegetőzve átvezette az alkalmazottak zajos lakrészén egy aprócska kertbe, ahol egy rongyos szakállú, madárcsontú öregember deszkaládán ücsörögve süttette magát a napon. Amikor megpillantott Di bíró csillogó zöld brokátköntösét, megpróbált feltápászkodni, ám a bíró leintette:

– Maradj csak ülve! Ilyen tiszteletre méltó korú személyt, mint te, nem szabad háborgatni. Csak a Vörös Pavilon múltjáról szeretnék valamit megtudni, mert tudod, érdekelnek a régi épületek. Emlékszel arra, mikor került át az ágy a szemközti falhoz?

Az öregember meghúzogatta vékony szakállát és megcsóválta a fejét.

– Azt az ágyat soha nem mozdították el, uram. Legalábbis az én időmben nem. Mindig is ott állt az, a déli falnál, ahogy bemegyünk, bal kéz felől. Na persze, hogy mi történt az elmúlt tíz évben, azt nem tudhatom. Lehet, hogy áthelyezték valahová, manapság mindent változtatgatnak…

– Nem, nem! Még mindig ott áll – nyugtatta meg a bíró. – Most én szálltam meg abban a lakrészben.

– Jó kis szobák azok – motyogta az öreg. – A legjobbak az egész szállóban. A lilaakác is mostanában virágzik. Huszonöt éve én magam ültettem. Akkoriban kicsit kertészkedtem. A kioszktól ültettem át a lilaakácot a parkba. Lebontották a kioszkot, nagy kár, szép régi asztalosmunka volt. Modern épületet húztak fel helyette, kétszintest, mert minél magasabb, annál jobb. A fákat is átültették. Jól el is rontották a kilátást a teraszról! Pedig milyen pompás naplementékben gyönyörködhetett onnan az ember, uram! Még a taoista templom tornyát is látni lehetett az esti ég előtt. Állítom, hogy azok miatt a ménkű nagy fák miatt lett dohos a Vörös Pavilon.

– Sűrű sövény húzódik közvetlenül a terasz előtt – jegyezte meg Di bíró. – Netán azt is te ültetted?

– Jaj, dehogyis, uram! Semmi keresnivalója nem lenne ott annak a bozótnak, olyan közel az épülethez. Ha nem tartják rendben, odavonzza a kígyókat meg az egyéb kártevőket. A parkőrök ültették, az ostoba fajankók! Egy halom skorpiót fogdostam ott össze, az őröknek tisztán kellene tartaniuk a helyet. Én a nyitott, napsütötte helyeket kedvelem, különösen az óta, hogy reumás vagyok. Hirtelen jött, mondtam is a fiamnak, hogy…

– Örömmel látom, hogy a korodhoz képest igazán jól vagy – szakította félbe sietve a bíró. – És úgy hallom, a fiad rendesen gondodat viseli. Köszönöm, és isten veled!

A bíró visszasétált a pavilonba.

Amikor fellépett a teraszra, Ma Dzsung gyorsan felugrott, és tájékoztatta róla, hogy Rák szerint Ven utazni készül.

– Természetesen nem mehet el – mondta kurtán a bíró. – Hamisan tanúskodott. Derítsd ki, hol lakik, ma délután meglátogatjuk. Most menj el Csia szállására, és közöld a fiatalemberrel, hogy haladéktalanul beszélni kívánok vele. Utána mehetsz ebédelni, de egy órán belül itt légy, mert még sok a tennivalónk!

Di bíró leült a mellvéd mellé. Miközben hosszú oldalszakállát lassú mozdulatokkal simogatta, azon morfondírozott, miként lehet összeegyeztetni az öreg portástól hallottakat Tao Pan-te történetével. Elmélkedéséből az ifjú költő érkezése zökkentette ki.

Csia Jü-po idegesnek tűnt, és többször egymásután meghajolt a bíró előtt.

– Ülj le! Ülj le! – mondta ingerülten a bíró. Amikor Csia helyet foglalt a bambuszszéken, a bíró szúrósan tanulmányozta csüggedt arcvonásait. Egyszer csak így szólt:

– Csia úr, nem úgy festesz, mint egy vérbeli szerencsejátékos. Mi vitt rá, hogy szerencsét próbálj a játékasztalnál? Úgy hallottam, ráadásul szörnyű balszerencséd volt!

A fiatal költő zavartan pillantott rá, majd némi habozás után válaszolt:

– Csakugyan semmirekellő alak vagyok, uram. A költői tehetségemet leszámítva, nem nagyon van mivel dicsekednem. Folyton változik a kedvem, mindig hagyom magam sodortatni az adott pillanat eseményeivel. Mihelyt beléptem abba az átkozott játékterembe, magával ragadott a hely szelleme… egyszerűen nem tudtam ellenállni. Nem tehetek róla, uram! Én már csak ilyen vagyok.

– Mégis hivatali karriert tervezel az állami vizsgák letételét követően?

– Csak azért szerepel a nevem a vizsgázók lajstromán, mert két barátom is jelentkezett. Hagytam, hogy magával ragadjon a lelkesedésük! Tisztában vagyok vele, hogy nem vagyok elég jó hivatalnoknak; vidéki, csendes életre vágyom, ahol olvasgathatok, írogathatok… – Egy pillanatra elhallgatott, nyugtalanul remegő kezére pillantott, majd boldogtalanul folytatta: – Szörnyen érzem magam Feng úr miatt, uram! Olyan nagy reményeket táplál velem kapcsolatban! Nagyon kedves volt velem, sőt még a lányát is hozzám akarja adni… Csakhogy minden kedvességét… tehernek érzem, uram.

Di bíró úgy vélte, a fiatalember vagy teljesen őszinte, vagy rendkívül tehetséges színész. Egyenesen neki szegezte hát a kérdést:

– Miért hazudtál ma reggel a bíróságon?

Az ifjú elvörösödött, majd dadogva így szólt:

– Micsoda… mit akarsz ezzel mondani, uram?

– Azt állítottad, hogy véletlenül nyitottál be a kurtizánok öltözőjébe, miközben kifejezetten Őszi Hold holléte után érdeklődtél. Ezt követően pedig láttak, ahogy befordultál a pavilonjához vezető útra. Beszélj hát! Szerelmes voltál a lányba?

– Szerelmes egy olyan rátarti, kegyetlen nőbe? Isten ments, uram! Azt sem értem, hogy Ezüst Tündér hogy volt képes annyira rajongani érte. Vele is, és a többi lánnyal is gorombán bánt, és a legkisebb vétség miatt is megverte őket! Alighanem ebben lelte örömét az a visszataszító perszóna! Csak arról akartam meggyőződni, hogy nem bünteti meg Ezüst Tündért, mert leöntötte borral a

régiségkereskedő köntösét. Csakis ezért mentem utánuk, uram. De amikor a virágkirálynő pavilonjához értem, minden sötét volt. Így aztán továbbmentem, és a parkban sétáltam egy ideig, hogy kitisztuljon a fejem.

– Értem. Lám, itt jön a szolgálólány a déli rizsemmel. Ideje, hogy kényelmesebb ruhát öltsek magamra.

A fiatal költő távozott, miközben kifogásokat motyogott, és még annál is esetlenebbnek tűnt, mint amikor megérkezett.

Di bíró vékony szürke köntösbe bújt, majd leült ebédelni. De alig törődött vele, mit is eszik, a gondolatai egészen máshol jártak. Miután megitta a teáját, felállt és járkálni kezdett a teraszon. Hirtelen felderült az arca, és mozdulatlanul állva azt dörmögte:

– Ez lesz a megoldás! Az akadémikus halálát is egészen más színben láttatja!

Ekkor lépett ki Ma Dzsung a teraszra. Di bíró élénken azt mondta neki:

– Ülj le! Rájöttem, mi történt Tao apjával harminc évvel ezelőtt.

Ma Dzsung nehézkesen leült. Fáradt volt, de boldog. Vang asszonynál Ezüst Tündér már sokkal jobb színben volt. Miközben az özvegy ebédet készített a nekik, több is történt kettejük között a padláson annál, hogy a falujukról diskurálgattak. Valójában Ma Dzsung annyira buzgólkodott, hogy a végén alig maradt ideje behabzsolni egy tányér tésztát.

– Tao apját csakugyan meggyilkolták – jelentette ki a bíró –, mégpedig itt, a nappaliban.

Ma Dzsunghoz csak igen lassan jutottak el a hallottak, majd egyből tiltakozni kezdett:

– Csakhogy Tao Pan-te azt állította, hogy a vörös szobában talált rá a holttestre, uram!

– Tao Pan-te tévedett. Azt mondta, hogy az ágy jobb kéz felől volt, az északi falnál. Utánajártam, és kiderült, hogy az ágy mindig is ott volt, ahol most, vagyis a bal oldalon, a déli falnál. Jóllehet ezt a lakrészt sohasem rendezték át, harminc évvel ezelőtt a külső környezet egészen máshogy festett. A lilaakáclugas például, amely most részben eltakarja a teraszt, még nem volt itt, ahogy a parkétterem sem, és a magas fák ott szemben. A teraszról zavartalan kilátás nyílt, az ember kedvére élvezhette a csodálatos naplementét.

– Hát meglehet – mondta Ma Dzsung. Ezüst Tündér igazán édes lány volt. Tudta, mi kell egy férfiembernek.

– Nem érted? A fiú korábban még soha nem járt itt, de tudta, hogy azért hívják Vörös Pavilonnak, mert a hálószobában minden vörös színű. Amikor belépett a nappaliba, minden vörösben izzott a lenyugvó nap miatt. Nem meglepő, hogy összetévesztette a nappalit a vörös szobával.

Ma Dzsung a bíró válla fölött bepillantott a nappaliba, szemügyre vette a szantálfa bútort, amely festetlen, természetes színű volt. Lassan bólintott.

– Tao apját tehát a nappaliban ölték meg – folytatta a bíró. – Itt volt a fiú, amikor felfedezte a holttestet, a gyilkos pedig, akit egy pillanatra látott csupán, nem vörös ruhát viselt, hanem fehér színű alsóruhát. Amikor a fiú elszaladt, a gyilkos átvitte a holttestet a vörös szobába, és rázárta az ajtót. A kulcsot a rácsos ablakon át bedobta a szobába, így teremtve meg az öngyilkosság látszatát. Azt gondolhatta, hogy úgysem fog senki törődni egy rémült gyermek szavaival. – Egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta: – A gyilkos feltételezhetően azért viselt fehér színű alsóruhát, mert találkája lehetett Zöld Jádéval, a kurtizánnal a vörös szobában. Tao Kuang, szerelmi vetélytársa, meglepte őket, így végzett vele a saját tőrével. Tao Pan-te elmélete tehát helytálló, mert az apját valóban meggyilkolták. Ez pedig új fényt vet az akadémikus halálára is, Ma Dzsung. Azt a gyilkosságot is megpróbálták öngyilkosságnak beállítani, ugyanúgy, mint harminc évvel ezelőtt. Az akadémikust a nappaliban ölték meg, ahova bárki szabadon, észrevétlenül bejuthat a teraszról. Aztán a holttestét a papírjaival és minden mással együtt átvitték a vörös szobába. Egyszer már bevált, így a gyilkos joggal hihette, hogy nyugodtan megismételheti a trükköt. Ez pedig igen fontos nyom a gyilkos személyének azonosításához!

Ma Dzsung lassan bólintott.

– Vagyis ez azt jelenti, uram, hogy vagy Feng Dai, vagy Ven Jüan az elkövető. Csakhogy egy jelentős különbség van a két eset között. Amikor az akadémikust holtan találták, a kulcs nem a padlón volt, hanem belülről a zárban. Abba pedig tízezer év alatt sem dobná bele senki az ablakon át.

– Ha valóban Feng a mi emberünk, még ezt is meg tudnám magyarázni – mondta elgondolkozva a bíró. – Mindenesetre biztos vagyok abban, hogy ha sikerül azonosítanunk Tao Kuang és az akadémikus gyilkosát, akkor azt is meg fogjuk tudni, hogy pontosan mi történt a virágkirálynővel. – Összeráncolta a homlokát, és kis gondolkodás után azt mondta: – Igen, az lesz a legjobb, ha a régiségkereskedővel való találkozás előtt beszélek Ezüst Tündérrel. Tudod, hogy hol találjuk?

– A Daru Lugas mögött, a szálláshelyén, uram. Azt mondta, hogy ma visszamegy oda.

– Jól van! Vezess hozzá!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mivel még kora délután volt, a szálláshelyek körüli utcákban elég nagy volt a nyüzsgés. Futárok és kereskedők jöttek-mentek ki és be a bejáratokon, és mindenünnen fuvola, gitár és dob hangja hallatszott, mivel a kurtizánok gyakorolták a zenélést és az éneklést.

Ma Dzsung megállt a „másodosztály, négyes szám” jelzetű ajtó előtt. Egy kifejezetten mogorva, idős nő nyitott nekik ajtót, akivel közölte, hogy Ezüst Tündérrel akar beszélni, hivatalos ügyben. A nő szó nélkül mindkettőjüket egy kis váróterembe vezette, majd kisvártatva Ezüst Tündért is odakísérte.

Ezüst Tündér bejött, és meghajolva köszöntötte őket. Di bíró intett az asszonyságnak, hogy magukra hagyhatja őket, majd nyájasan a lányhoz fordult:

– Úgy értesültem, hogy a virágkirálynő egyik tanítványa vagy. Ő tanított meg énekelni és táncolni, ugye? – Amikor a lány bólintott, a bíró így folytatta: – Vagyis ez az jelenti, hogy meglehetősen jól ismerted, igaz?

– Ó, igen, uram! Majd mindennap láttam.

– Ez esetben talán tisztázni tudsz a számomra egy egyelőre még talányos kérdést. A tudomásomra jutott, hogy a virágkirálynő azt várta, hogy kollégám, Lo járásfőnök kivásárolja, és nagyon csalódott lett, amikor rájött, hogy tévedett. Rögtön másik támogató után nézett. Mindez egyértelműen arra utal, hogy mindent elkövetett, hogy találjon magának egy olyan szeretőt, aki hajlandó elvinni innen és feleségül venni.

– Nagyon is így volt, uram! Gyakorta mondogatta nekem és a többi lánynak, az, hogy megválasztották virágkirálynőnek, a lehető legjobb esély, hogy találjon egy tehetős támogatót, aki kényelmes és biztonságos életet teremt a számára.

– Pontosan! Ha viszont ez igaz, akkor miért utasította vissza egy olyan előkelő és gazdag úr ajánlatát, mint amilyen a néhai Li akadémikus volt?

– Hát, erre én is kíváncsi lennék, uram. Meg is beszéltük a lányokkal, és arra jutottunk, hogy nyilván különleges oka volt rá, de nem tudunk rájönni, mi lehetett az. Volt valami titokzatos a kapcsolatukban. Soha nem tudtuk, hogy ők, khm… hol és mikor lehetnek kettesben. Az akadémikus meghívta valamennyi bankettre, amit rendezett, de a vacsorát követően soha sem vonultak el az éttermek magánlakosztályaiba. Sőt, Őszi Hold egyszer sem kísérte el a fiatalembert a szálláshelyére. Amikor meghallottam, hogy az akadémikus miatta lett öngyilkos, én… – A lány elpirult, és gyorsan a bíróra pillantott: – Szóval, hogy úgy mondjam, furcsálltam, hogyan is intézték a dolgaikat, ezért megkérdeztem az idős cselédet, aki a virágkirálynő gondját viselte. Ő azonban azt mondta, hogy az akadémikus csak egyetlenegyszer járt a Vörös Pavilonban, azon az éjszakán, amikor végzett magával. És csak egész rövid ideig beszélgettek. Persze a virágkirálynő teljes szabadságot élvez a szigeten, és sok más helyen is fogadhatja a szeretőit. Tegnap délután vettem a bátorságot, és rá is kérdeztem, de ő kurtán csak annyit felelt, hogy törődjem a magam dolgával. Ezt meglehetősen furcsának találtam, mert általában előszeretettel mesélt még a legintimebb kalandjairól is. Emlékszem, hogy megnevettetett minket, amikor elmesélte, hogy a pocakos Lo járásfőnök hogyan…

– Elég is lesz! – szakította félbe sietve Di bíró. – Úgy hallottam, jó énekes vagy. A segédem szerint egy hajdanvolt kurtizántól, bizonyos Ling kisasszonytól tanulsz.

– Nem is tudtam, hogy a segéd ilyen pletykás – mondta a lány, és bosszúsan Ma Dzsungra pillantott. – Ha ennek híre megy a többi lány között, akkor majd ők is Ling kisasszonytól akarnak tanulni, és a végén mind ugyanazokat a dalokat fogjuk énekelni.

– Ne aggódj, megőrizzük a titkodat – mondta mosolyogva Di bíró. – Csak beszélgetni szeretnék Ling kisasszonnyal a sziget régi napjairól. Nem szeretném, ha erről mások is tudomást szereznének, ezért nem idéztethetem be hivatalosan. Rád bíznám a megfelelő találkozóhely kiválasztását.

– Nem lesz könnyű, uram – mondta homlokát ráncolva a lány. – Ami azt illeti, nemrég jártam nála. Nem engedett be, az ajtón keresztül csak annyit mondott, hogy rosszabbodott a köhögése, nem tud tanítani, és majd egy hét múlva menjek vissza.

– Nem lehet annyira beteg, hogy ne tudna néhány kérdésre válaszolni – jegyezte meg Di bíró ingerülten. – Most pedig menj, és értesítsd, hogy egy óra múlva együtt meglátogatjuk. – Felállt és hozzátette: – Nemsokára visszajövök.

Ezüst Tündér udvariasan kikísérte őket. Kint a bíró így szólt Ma Dzsunghoz:

– Azt akarom, hogy Tao Pan-te is jelen legyen, amikor kikérdezem Ling kisasszonyt, mert hasznos észrevételekkel szolgálhat. Annál a nagyobb borkereskedésnél megkérdezzük, hogy hol találjuk.

Szerencséjük volt. A boltvezető közölte, hogy Tao Pan-te éppen ott tartózkodik. A bolt mögött, a raktárban volt, az új szállítmánnyal érkezett boroskorsókat ellenőrizte.

Tao egy nagy lepecsételt agyagkorsó fölé hajolt, amikor beléptek. Mentegetőzött, hogy a raktárban találták, és gyorsan az emeletre invitálta a látogatóit, hogy kóstolják meg az új borát. Di bíró azonban azt mondta:

– Igencsak sietek, Tao uram. Csak tájékoztatni akartalak arról, hogy a délután folyamán egy idős hölgyet szándékozom kihallgatni, aki harminc évvel ezelőtt híres kurtizán volt itt a szigeten. Szeretném, ha te is jelen lennél.

– Mindenképpen! – mondta lelkesülten Tao. – Hogy bukkantál rá? Évek óta hiába próbálok találni egy ilyen személyt.

– Úgy látszik, kevesen tudnak a létezéséről. Most azonban máshol van dolgom, Tao úr. Útban visszafelé beugrom érted.

Tao Pan-te hálálkodva köszönt el.

Odakint Di bíró megjegyezte:

– Úgy tűnik, Tao úr sokkal inkább kiveszi a részét az üzleti életből, mint ahogy azt megpróbálta elhitetni velem.

– Kevés ember mondana nemet, ha újfajta áru kóstolásáról van szó – válaszolta vigyorogva Ma Dzsung.

Ven Jüan régiségboltja egy forgalmas sarkon állt. Az üzlet zsúfolásig volt rakva nagyobb és kisebb asztalokon álló vázákkal, szobrokkal, lakkdobozokkal, meg mindenféle antik holmival, a legkülönbözőbb formában és méretben. Amikor a bolti segéd felvitte az emeletre Di bíró vörös névkártyáját, a bíró suttogva azt mondta Ma Dzsungnak:

– Gyere fel velem az emeletre! Majd azt mondom, hogy porcelángyűjtő vagy. – Mielőtt Ma Dzsung tiltakozhatott volna, gyorsan hozzátette: – Szeretném, ha szem- és fültanúja lennél a beszélgetésnek.

Ven Jüan sietve üdvözölte a bírót, és szerényen meghajolt előtte. Belekezdett az ilyenkor szokásos udvariaskodásba, de keskeny ajka idegesen rángatózott, így aztán csak zavaros dadogás lett az eredmény. Di bíró szívélyesen így szólt:

– Sokat hallottam a figyelemre méltó gyűjteményedről, Ven úr. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy eljöjjek és saját szememmel vessek rá egy pillantást.

Ven ismét hajlongani kezdett. Amikor világossá vált a számára, hogy Di bíró teljesen ártalmatlan céllal kereste fel, úrrá lett korábbi rémületén. Kényszeredett mosollyal így szólt:

– Itt lent nem tartok semmi érdekeset, uram. Ezek a holmik csak a tudatlan vidéki látogatóknak valók. Engedd meg, hogy felkísérjelek az emeletre!

Az emeleti terem ízlésesen volt berendezve kiváló antik bútorokkal, a polcokon pedig válogatott porcelángyűjtemény sorakozott. A régiségkereskedő hátravitte Di bírót és Ma Dzsungot a dolgozószobájába, és a bírót hellyel kínálta a teázóasztalnál. Ma Dzsung a bíró széke mögé állt. Az ablakon át beszűrődő fény megvilágította a falat borító tekercsképeket, és a legelőnyösebben hangsúlyozta a festményeknek a kortól kissé már sárgult színezését. Kellemesen hűvös volt a

helyiségben, de Ven ragaszkodott hozzá, hogy átadjon vendégének egy gyönyörű selyemlegyezőt. Miután a régiségkereskedő illatos jázminteát töltött a csészéjébe, a bíró így szólt:

– Leginkább a régi képek és kéziratok érdekelnek. Magammal hoztam az asszisztensemet, aki viszont a porcelánok szakértője.

– Ó, micsoda véletlen szerencse! – mondta Ven lelkesen. Szögletes lakkdobozt helyezett az asztalra, és párnázott belsejéből kiemelt egy karcsú, fehér virágvázát. Így folytatta: – Ma hozta be ez a vázát valaki, de vannak kétségeim vele kapcsolatban. Esetleg az úriember megosztaná velem a véleményét?

A letaglózott ökölharcos oly szörnyülködve nézte a vázát, hogy Ven menten vissza is rakta a dobozába, majd bűnbánón azt mondta:

– Hát, igen, magam is gyanítottam, hogy hamisítvány. De nem gondoltam, hogy ennyire csapnivaló. Az úriember csakugyan kiváló ismerője a porcelánoknak.

Ma Dzsung alig leplezett megkönnyebbült sóhajjal visszalépett Di bíró széke mögé. A bíró nyájasan így szólt a régiségkereskedőhöz:

– Ven úr, foglalj helyet! Beszélgessünk egy kicsit! – Amikor Ven kényelmesen elhelyezkedett, a bíró könnyedén folytatta: – Ha nem is régiségekről, de arról válthatnánk pár szót, amit reggel a bíróságon mondtál.

Ven beesett arca elszürkült, majd dadogva így szólt:

– Méltatlan személyem csupán…

– Azt állítottad – szakította félbe hűvösen Di bíró –, hogy tegnap este egyenesen idejöttél a Daru Lugasból. Nyilván nem számoltál azzal, hogy valaki meglátott, amikor kegyetlenül megkínoztad azt az ártatlan lányt a kurtizánok gyakorlótermében. Csakhogy az egyik cselédlány figyelt téged, és jelentette nekem.

Ven képén vörös foltok jelentek meg. Megnyalta vékony ajkát, és így hebegett:

– Nem gondoltam, hogy ezt meg kell említenem, uram. Azoknak a konok lányoknak időről időre kijár egy kis büntetés, és hát…

– Téged kell megbüntetni! A bíróság megtévesztéséért ötven nehéz korbáccsal kimért korbácsütéssel. Ez, idős korodra tekintettel, tíz ütéssel enyhítendő, de még így is elég arra, hogy életed maradék részére megnyomorítson!

Ven felpattant és térdre vetette magát a bíró előtt. Homlokát a padlóhoz verdesve esdekelt kegyelemért.

– Állj fel! – parancsolt rá a bíró. – Nem foglak megkorbácsoltatni, mert a fejedet veszik a vérpadon. Érintett vagy ugyanis egy gyilkossági ügyben!

– Gyilkosság? – kiáltott fel Ven. – Soha, uram! Az lehetetlen… miféle gyilkosság?

– Li akadémikus meggyilkolásáról beszélek. Valaki tanúja volt annak, hogy a megérkezésekor, tíz nappal ezelőtt veled beszélgetett.

Ven tágra nyílt szemmel bámult a bíróra.

– A kikötőben, a fák között, te kurafi! – dörögte Ma Dzsung.

– De hiszen, nem is volt ott senki… – dadogta Ven, majd észbe kapva, így folytatta: – Vagyis… – Ismét megkukult, megpróbálta összeszedni magát.

– Beszélj, de az igazat mondd! – förmedt rá a bíró.

– De ha… ha valaki kihallgatta a beszélgetésünket – sopánkodott Ven –, akkor azt is tudnod kell, uram, hogy csak észhez akartam téríteni az akadémikust. Közöltem vele, hogy őrültség, hogy megpróbálja megszöktetni Feng lányát, mert Feng szörnyű bosszút áll majd rajta emiatt…

– A teljes történetet akarom hallani! – szakította félbe a bíró. – Hogyan vezetett mindez a gyilkosságig?

– Biztosan az a szélhámos Feng rágalmazott meg! Semmi közöm sincs az akadémikus halálához! Meglehet, hogy maga Feng követte el! – Vett egy nagy lélegzetet, majd nyugodtabb hangon folytatta:

– Elmondom, uram, mi is történt pontosan. Hajnalban az akadémikus egyik szolgája jött el ide, a boltba, éppen, amikor felébredtem. Elmondta, hogy Li, akit már vártam, előző éjjel a bárkájával összeütközött egy másik hajóval, és most rám vár a kikötőben. Ismerem az édesapját, Li cenzort, és azt reméltem, hogy a fiával is jó üzleteket köthetek majd.

– Szorítkozz a lényegre! – parancsolta a bíró.

– Li azonban nem azért jött, hogy régiségeket vásároljon. Azt kérte, hogy szervezzek meg egy titkos találkát Jádegyűrűvel, Feng Dai lányával. Az ütközéskor találkoztak. Megpróbálta rábeszélni a lányt, hogy a kabinjában töltsék együtt az éjszakát, de az visszautasította. Most pedig, hogy a bolond önérzete csorbát szenvedett, elhatározta, hogy mindenképpen rábírja a lányt, hogy a kedvére tegyen. Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy ez teljesen elképzelhetetlen, hiszen tisztességes lány, ráadásul az apja gazdag ember, aki nagy befolyással bír, nem csak itt a szigeten, hanem…

– Ezt tudom! Inkább arról beszélj, miért gyűlölöd annyira Fenget!

A bíró látta, hogy a régiségkereskedő elgyötört arca enyhén megremeg. Tudta, hogy jó nyomon jár. Ven letörölte a verejtéket a homlokáról, majd beletörődve így szólt:

– Túl erős volt a kísértés, uram! Szörnyű hibát követtem el! De Feng mindig úgy kezelt, mint egy… alárendeltet, az üzletben… és a magánéletben egyaránt. Én ostoba, arra gondoltam, kiváló alkalom, hogy végre megalázzam, ha a lányán keresztül mérek rá megrendítő csapást. Ha pedig a terv mégis dugába dől, akkor minden felelősség az akadémikust terheli. Így közöltem Livel, hogy tudom, hogyan csalogathatná a lányt magához, hogy megkapja tőle, amire annyira vágyik. Kértem, hogy délután keressen fel a házamban, ott majd átbeszéljük a részleteket.

A régiségkereskedő Di bíró közönyös arcára pillantott, majd gyorsan folytatta:

– Li el is jött. Elmeséltem neki, hogy korábban egy helybéli jeles polgár öngyilkos lett egy kurtizán miatt, aki elhagyta. Hogy köztudott volt, hogy az elhunyt szerelmi vetélytársa Feng Dai volt, sőt az a szóbeszéd is járta, hogy maga Feng gyilkolta meg. Valami igazságnak lennie kellett azokban a pletykákban, uram! Megesküszöm, hogy azon az éjszakán a saját szememmel láttam a helyszín közelében, a szálló mögött ólálkodni. Szent meggyőződésem, hogy Feng ölte meg a férfit, és öngyilkosságnak állította be. – Megköszörülte a torkát, majd így folytatta: – Elmondtam Linek, hogy Jádegyűrű tud az apjával kapcsolatos pletykákról. Ha küld neki egy üzenetet azzal, hogy megcáfolhatatlan bizonyítékai vannak az apja bűnösségéről, a lány biztosan felkeresi, hiszen nagyon szereti az apját. Aztán azt tehet vele, amit akar, mert a lány soha nem merne panaszt tenni ellene. Ez minden! Esküszöm, uram! Azt sem tudom, hogy végül az akadémikus elküldte-e az üzenetet, miként arról sincs tudomásom, hogy a lány valóban meglátogatta-e titokban. Annyit tudok csupán, hogy Li halálának éjjelén láttam Fenget a parkban, a Vörös Pavilon mögött. Arról azonban semmit sem tudok, mi történt. Könyörgök, higgy nekem, uram!

Ismét térdre borult, és egymásután többször a homlokát a padlónak verte.

– Minden egyes szavadat meg fogom vizsgálni – mondta végül Di bíró. – A te érdekedben nagyon remélem, hogy igazat mondtál! Most pedig le fogod írni a vallomásodat, amelyben beismered, hogy szándékosan megtévesztetted a bíróságot. Miután Őszi Hold megsúgta, hol találod meztelenre vetkőztetve és egy oszlophoz kikötözve Ezüst Tündért, te azonmód odasiettél, és miután a lány nem volt hajlandó eleget tenni ocsmány kívánságaidnak, egy hosszú bambuszfuvolával kíméletlenül elverted csípőtájékon. Most pedig állj föl, és tedd, amit mondtam!

Ven sietve felpattant, és remegő kézzel egy papírlapot kerített a fiókból, amit az asztalra terített. Megmártotta az ecsetet, de látszott rajta, hogy nem igazán tudja, hogy kezdjen neki.

– Majd én diktálom! – csattant fel Di bíró. – Rajta, írd! Én, alulírott, beismerem, hogy hetedik holdhónap huszonnyolcadika éjjelén…

Amikor a régiségkereskedő végzett, a bíró utasította, hogy a pecsétjével és az ujjlenyomatával hitelesítse a dokumentumot. Aztán tanúként Ma Dzsung is ellátta az iratot az ujjlenyomatával.

Di bíró felállt, a vallomást tartalmazó iratot a köntöse ujjába dugta, és röviden azt mondta:
– A fővárosi utazásod elmarad. További értesítésemig házi őrizetben maradsz.
Ezután lement a lépcsőn, Ma Dzsung pedig követte.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Amikor már az utcán sétáltak, Di bíró így szólt:

– El kell ismernem, hogy rosszul ítéltem meg Rákot és a másik barátodat. Hasznos információkkal szolgáltak.

– Csakugyan rendben vannak. Bár meg kell mondanom, a felét sem értettem annak, amit beszéltek. Különösen Rák volt érthetetlen. Ami viszont Vent illeti, uram, elhitted, amiket az imént mondott nekünk?

– Részben. Az, hogy az akadémikus meg akarta szerezni Feng kisasszonyt, és ehhez Ven ilyen gonosz cselt eszelt ki, nagyon is igaznak tűnik. Ez illene az akadémikus gőgös, erőszakos jelleméhez és Ven gyáva, alattomos természetéhez. Továbbá azt is megmagyarázza, hogy Feng miért akarja olyan nagyon feleségül adni a lányát Csia Jü-póhoz. Az ifjú poéta teljesen kiszolgáltatott az öreg Fengnek, s ő biztosan nem küldené vissza a menyasszonyát az apjához, ha kiderül, hogy már nem szűz.

– Vagyis az a meggyőződésed, uram, hogy Li megerőszakolta a lányt?

– Minden kétséget kizáróan! Feng ezért ölte meg. Azután úgy rendezte, mintha öngyilkosság történt volna, éppen úgy, ahogyan harminc évvel ezelőtt, amikor eltussolta Tao Kuang meggyilkolását. – Ma Dzsungra pillantott, s amikor látta kételkedő arckifejezését, gyorsan így folytatta: – Feng a bűnös, barátom. Megvolt rá az indítéka és a lehetősége. Teljes mértékben egyet kell értenem Rákkal és Garnélával abban, hogy az akadémikus nem az a fajta ember volt, aki egy viszonzatlan szerelem miatt eldobja magától az életet. Csak Feng gyilkolhatta meg. Megvolt a lehetősége és az indoka, hogy a harminc évvel ezelőtt már jól bevált módszert alkalmazza. Sajnálom, hogy nincs más lehetőség, igazán jó benyomást tett rám Feng. Ha viszont ő a gyilkos, akkor le kell folytatni ellene az eljárást.

– Feng talán nyomra vezethet minket Őszi Hold halálával kapcsolatban is, uram.

– Bizony nagy szükség lenne rá! Bár kiderítettük Tao Kuang és az akadémikus halálának rejtélyét, egy tapodtat sem jutottunk közelebb a virágkirálynő halálának megoldásához. Meggyőződésem, hogy lennie kell egy összekötő kapocsnak, de halvány elképzelésem sincs, hogy hol keressem.

– Most mondtad, uram, hogy elhiszed, amit az a vén kecske mondott az akadémikusról és Jádegyűrűről. De mi a helyzet a többi állításával?

– Miután Ven bevallotta, hogy mit tanácsolt az akadémikusnak, úgy vettem észre, sikerült összeszednie magát. Attól tartok, rájött, hogy csak blöffölök. Ugyan változtatni nem tudott már azon, amit addig elmondott, de az az érzésem, hogy nem minden részletet vallott be az akadémikussal kapcsolatban. De majd kiderítjük, ha eljön az ideje, még nem végeztem vele!

Ma Dzsung bólintott. Csendben tovább sétáltak.

Tao Pan-te a borkereskedés előtt várt rájuk. A három férfi együtt ment Ezüst Tündér szállására.

A lány nyitott ajtót, és halkan azt mondta:

– Ling kisasszony szégyellt volna a nyomorúságos viskójában fogadni, uram. Ragaszkodott hozzá, hogy bármilyen beteg is, hozzam ide. Becsempésztem a gyakorlóterembe, amit most nem használ senki.

Gyorsan odavezette őket. A leghátsó ablak melletti oszlopnál törékeny alak ült görnyedten egy karosszékben. Egyszerű halványbarna vászonruhát viselt. Kócos ősz haja a vállára lógott, erekkel sűrűn átszőtt kezét az ölében nyugtatta. Amikor meghallotta a lépteket, felemelte a fejét, és vak tekintetét a hangok felé fordította.

A papírablakon átszűrődő fény eltorzult arcára esett. Egészségtelenül vörös foltos, ráncos bőrét mély himlőhegek torzították el. Opálos szeme kísértetiesen nyugodt volt.

Ezüst Tündér gyorsan odalépett hozzá, a bíró és két kísérője pedig követte. A lány az ősz fej fölé hajolva, halkan így szólt:

– Di járásfőnök úr megérkezett, Ling kisasszony.

Az öregasszony fel akart állni, de Di bíró megérintette vékony vállát, és így szólt:

– Maradj csak ülve! Ling kisasszony, nem kellett volna idefáradnod!

– Méltatlan személyem a bíró úr rendelkezésére áll – válaszolta a vak nő.

A bíró önkéntelenül is megborzongott a szörnyű látványtól, ugyanakkor még soha nem hallott ilyen meleg, bársonyosan csengő hangot. Gonosz, borzalmas tréfának tűnt, hogy ez a gyönyörű hang egy ilyen torz öregasszonyból jön elő. Di bíró nyelt egyet, mielőtt meg tudott volna szólalni:

– Ling kisasszony, milyen néven dolgoztál annak idején?

– Arany Jáspisnak hívtak, uram. Az emberek csodálták az énektudásomat és… a szépségemet. Tizenkilenc éves voltam, amikor megbetegedtem, és… – Elcsuklott a hangja.

– Akkoriban – vette át a szót a bíró – egy Zöld Jáde nevű kurtizánt választottak meg virágkirálynőnek. Esetleg ismerted?

– Ismertem. De meghalt. Harminc éve a járványban. Én voltam az egyik, aki elsőként elkapta a betegséget. Zöld Jáde haláláról csak később hallottam, az után, hogy felépültem. Néhány nappal utánam betegedett meg. Meghalt.

– Feltételezem, sok rajongója lehetett.

– Igen, nagyon sok. A legtöbbjét nem ismertem. Valójában csak kettőt ismertem azok közül, akik a szigeten éltek: Feng Dait és Tao Kuangot. Amikor jobban lettem, Tao meghalt és Zöld Jáde is meghalt.

– Ven Jüan, a régiségkereskedő esetleg nem kereste a kegyeit?

– Ven Jüan? Igen, őt is ismertem! Kerültük, mert abban lelte örömét, ha bánthatta a lányokat. Emlékszem, temérdek ajándékot küldött Zöld Jádénak, de ő még csak rájuk sem nézett. Él még Ven? Ha igen, akkor már túl lehet a hatvanon. Olyan régen történt.

Az ablak alatt egy csapat kurtizán vonult el, behallatszott harsány nevetésük.

– Mit gondolsz – kérdezte Di bíró –, lehet abban valami igazság, hogy Feng Dai Zöld Jáde szeretője volt?

– Amennyire emlékszem, Feng jóképű férfi volt. Tisztességes és megbízható. Gondolom, nem lehetett könnyű választani közte és Tao Kuang között. Tao Kuang is jóvágású és derék, becsületes férfi volt. És ő is nagyon szerelmes Zöld Jádéba.

– Azt is beszélték, hogy Tao azért lett öngyilkos, mert Zöld Jáde inkább Fenget választotta. Ling kisasszony, te ismerted. El tudnád képzelni, hogy Tao képes lett volna ilyesmire?

A nő nem válaszolt azonnal. Felemelte a fejét és az egyik emeleti szobából kiszűrődő gitárjáték hangját hallgatta. Ugyanaz a dallam ismétlődött újra és újra. Majd azt mondta:

– Jobban fel kellene hangolnia a hangszerét. Igen, Tao Kuang mélységesen szerelmes volt Zöld Jádéba. Talán csakugyan miatta ölte meg magát. – Amikor meghallotta, hogy Tao Pan-te felszisszen, azt kérdezte: – Ki van még itt veled, uram?

– Az egyik segédem.

– Ez nem igaz – mondta csendesen. – Hallottam őt, tudom, hogy olyan valaki, aki jól ismerte Tao Kuangot. Talán többet is tud róla, mint én, uram.

Hirtelen köhögni kezdett. Egy gyűrött zsebkendőt húzott elő a köntöse ujjából, és megtörölte a száját. Amikor visszatette, vörös foltok látszódtak rajta.

Di bíró rájött, hogy a nő halálos beteg. Megvárta, amíg valamelyest megkönnyebbül, majd gyorsan folytatta:

– Azt is beszélték, hogy Tao Kuang nem öngyilkos lett, hanem Feng Dai ölte meg.

A nő lassan ingatta a fejét.

– Ez merő rágalom, uram. Tao Kuang volt Feng legjobb barátja. Hallottam, amikor ők ketten Zöld Jádéről beszélgettek. Tudom, hogy bármelyiküket választotta volna Zöld Jáde, a másik elfogadta

volna a döntését. De azt hiszem, hogy soha nem választott közöttük.

Di bíró kérdőn pillantott Tao Pan-tére. Az megrázta a fejét. Úgy tűnt, nincs értelme több kérdést feltenni. Ekkor a gyönyörű hang így folytatta:

– Szerintem Zöld Jáde olyan férfiról álmodozott, aki nem csak jóképű, rendíthetetlen jellemű és jómódú. Többre vágyott. Olyan férfira, aki vad és vakmerő. Egy olyan férfira, aki könnyedén eldob magától mindent, vagyont, hivatást és hírnevet. Aki mindezt gondolkodás nélkül hajítja el. Azért a nőért, akibe szerelmes.

Elhallgatott. Di bíró tekintetét az ablakra szegezte. A dallam a gitáron egyre csak ismétlődött, és ez kezdett az idegeire menni. Végül felnézett az öregasszonyra, és így szólt:

– Rendkívül hálás vagyok neked, Ling kisasszony. Bizonyára kimerültél, hívatok egy gyaloghintót.

– Nagyon figyelmes vagy, uram. Köszönöm.

Szavai alázatosak voltak ugyan, de a hangja úgy csengett, mint egy igazi híres kurtizáné, aki éppen elegánsan útjára bocsájtja egyik reménytelen rajongóját. A bíró intett a többieknek, hogy induljanak. Együtt hagyták el a termet.

Odakint Tao Pan-te ekként dünnyögött:

– Csak a hangja maradt a régi. Különös… a múlt árnyai. Meg kell még ezt emésztenem. Ha most megbocsátasz, uram, távoznék.

Di bíró bólintott, majd azt mondta Ma Dzsungnak:

– Keríts egy gyaloghintót Ling kisasszonynak, Ma Dzsung! Ide jöjjön a hátsó bejárat elé, és Ezüst Tündérrel segítsetek neki beszállni anélkül, hogy bárkinek is szemet szúrna. Nekem még el kell intéznem valamit, azután visszamegyek a Vörös Pavilonba. Egy óra múlva megtalálsz ott.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Ma Dzsung a központba sietett, ahol kibérelt egy kisebb gyaloghintót. A négy hordozónak előre kifizette a viteldíjat és borravalót is adott. A fickók jókedvűen ügettek utána egészen a szálláshely hátsó bejáratához. Ezüst Tündér és Ling kisasszony az udvaron várakozott.

A lány besegítette Ling kisasszonyt, majd bánatosan nézett utána, mígnem a gyaloghintó eltűnt a saroknál. Ma Dzsung, látva, milyen szomorú, kényszeredett vigyorral a képén így szólt:

– Fel a fejjel, kedveském! Egyet se félj, majd a főnököm megoldja a dolgokat!

– Abban biztos vagyok! – csattant fel a lány. Beviharzott az épületbe, és bevágta az ajtót a férfi előtt.

Ma Dzsung megvakarta a fejét. Lehet, hogy a lánynak igaza van. Töprengve bandukolt a főutcán.

A tömeg feje felett megpillantotta a bordélycéh impozáns kapuját. Megtorpant. Egy darabig nézte, ahogy a népek özönlenek ki és be, majd továbbindult. Mélyen a gondolataiba merült, komoly döntésre készült elszánni magát. Hirtelen visszafordult, odasétált az irodához, és könyökével utat tört magának befelé.

Megannyi izzadt férfi tolakodott előtte a hosszú folyosón, vörös cédulákat lobogtattak az ügyintézők felé, és egymást túlharsogva kiabáltak. Az éttermek és teaházak kifutói és fullajtárjai voltak, a vörös papírokon pedig azoknak a kurtizánoknak és prostituáltaknak a neve állt, akiket a vendégeik szerettek volna meginvitálni. Ha sikerült egy ilyen papírt átadni az egyik ügyintézőnek, akkor az fellapozott egy nagy könyvet. Ha a hölgy szabad volt, az ügyintéző bevezette a könyvbe az időpontot és az intézmény nevét, majd lepecsételte a vörös cédulát, és odaadta az ajtóban ácsorgó egyik kifutófiúnak. A fiú a nő szálláshelyére vitte a papírt, aki rövid időn belül megjelent a megfelelő helyen.

Ma Dzsung minden teketória nélkül félrelökte a folyosó végén posztoló őrt. Az iroda hátsó részébe ment, ahol az ügyintézők főnöke trónolt méretes asztala mögött. Hihetetlenül kövér, kerek, sima képű fickó volt. Lusta, súlyos szemhéja alól megvetőn pillantott Ma Dzsungra.

Ma Dzsung előhúzta a csizmaszárából a hivatali igazolványát, és odahajította elé az asztalra. Miután a kövét fickó tüzetesen megvizsgálta a dokumentumot, felpillantott és nyájasan mosolyogva azt kérdezte:

– Mit tehetek érted, Ma úr?

– Egy egyszerű üzlet lebonyolításához kellene a segítséged. Az egyik másodosztálybeli kurtizánt, bizonyos Ezüst Tündért szeretném kiváltani.

A kövér ember összeszorította az ajkát. Egy darabig értetlenül meredt Ma Dzsungra, majd előhúzott egy vaskos jegyzéket a fiókjából. Addig lapozgatta, míg rá nem bukkant a keresett tételre, és lassan olvasni kezdte. Fontoskodva megköszörülte a torkát, s így szólt:

– Olcsón vásároltuk, másfél aranyrúdért. De népszerű lány, és kiváló énekes… Na, meg persze, drága ruhákkal is elláttuk, amelyeknek mind itt van a számlája… Az összesen annyit tesz… – A számolótáblája után nyúlt.

– Elég a fecsegésből! Akármennyit költöttetek rá, már legalább ötvenszer behozta az árát. Az eredeti árat fizetem érte készpénzben.

Ma Dzsung a felsőruhájából előhúzta a csomagot, amelyben a Peng bácsikájától örökölt két aranyrúd lapult. Kibugyolálta és az asztalra tette.

A kövér fickó egy darabig a tokáját simogatva bámulta az aranyat. Látszott rajta, hogy nekikeseredett, amiért nem utasíthatja el a bírósági tisztviselő ajánlatát, mert azzal kivívná főnöke, Feng nemtetszését. Nagy kár pedig, mivel a vendég nagyon elszántnak tűnt. Ha csupán egyszerű kívülálló lett volna, a kövér főnök habozás nélkül elkérte volna tőle az eredeti összeg kétszeresét és

még egy jó kis zsíros borravalót is. De úgy tűnt, ez a nap nem a szerencsenapja, még a gyomorégése is erősebben kínozta a szokásosnál. Böffentett egyet, majd mély sóhajjal kiállított és lepecsételt egy nyugtát, amit átnyújtott Ma Dzsungnak. Aztán lassú, kelletlen mozdulatokkal leszámolt neki húsz ezüstpénzt. Az utolsó darabtól csak nehezen akart megválni.

– Csomagold csak szépen össze! – förmedt rá Ma Dzsung.

A fickó fájdalmas pillantást vetett rá, majd lassan betekerte az ezüstpénzeket egy vörös színű papírosba.

Ma Dzsung a tekercset és az iratokat a köntöse ujjába rejtette, majd távozott.

Meggyőződése volt, hogy helyesen döntött. Ideje már, hogy letelepedjen, és ki lehetne jobb társa ehhez, mint egy a szülőfalujából származó nőszemély. Könnyűszerrel el fogja tudni tartani a családját abból a fizetésből, amit Di bírótól kap, és ez így sokkal jobb lesz, mint ha borra és könnyűvérű lányokra költené a pénzét. Az egyetlen bökkenő csupán, hogy társai, Csiao Tai és Tao Gan vég nélkül ugratni fogják.

– Nos, legyen! Ha azok a semmirekellők meglátják a lányt, gyorsan a torkukon akad majd a szó!

Amikor befordult az Örök Boldogság szállóhoz vezető utca sarkán, megpillantotta az egyik csapszék hívogató vörös cégérét. Úgy döntött, rendel magának egy italt.

Ahogy félrehúzta az ajtó függönyét, látta, hogy a kocsma zsúfolásig teli vidám iddogáló vendégekkel. Csak egyetlen üres hely volt bal oldalon, az ablak előtt álló egyik asztalnál, ahol egy mélabús fiatalember üldögélt, kedvetlenül bámulva üres boroskorsóját.

Ma Dzsung utat tört magának az asztalok között, s azt kérdezte:

– Nem bánod, ha ideülök, Csia úr?

A fiatalembernek felderült az arca.

– Örömömre szolgálna! – Csüggedten hozzátette: – Sajnos nem tudlak meghívni, mert az utolsó garasomat erre a kancsó borra költöttem. Az öreg Feng még nem adta oda a beígért kölcsönt.

Akadozó nyelvvel beszélt. Ma Dzsung arra gondolt, hogy talán jobb lenne, ha az előtte lévő üres kancsó csakugyan az utolsó volna. Kedélyesen így szólt:

– Ossz meg velem egy kancsót! – Odaintette a pincért, s egy nagy kancsó bort rendelt. Kifizette, majd teletöltötte a két ivókupát.

– A szerencsénkre! – Egyetlen hosszú korttyal kiürítette a poharát, és szaporán újratöltötte. A költő követte példáját, majd fásultan így szólt:

– Köszönöm! Rám férne egy kis szerencse!

– Rád? Szentséges egek, rád, Feng jövendőbeli vejére? Hát elveszed feleségül a szerencsejáték-termek tulajdonosának egyetlen lányát. Ez a létező legügyesebb trükk, hogy visszanyerd az elvesztett pénzedet!

– Éppen ez az! Nagy szerencsére van szükségem, mert nyakig benne vagyok a pácban, amibe ez a disznó Ven taszított!

– Még mindig nem értem, hogy miben vagy nyakig. De az igaz, hogy Ven valóban mocskos disznó, ebben egyetértek veled!

Csia sokáig méregette vizenyős tekintettel, majd így szólt:

– Mivel az akadémikus halott, és a terve füstbe ment, azt hiszem, nyugodtan elmondhatok mindent. Egy szó, mint száz, amikor elvesztettem a pénzemet a játékasztalnál, az a beképzelt akadémikus ott ült velem szemben. Az álszent gazember azt állította, hogy könnyelműen játszottam. Később megkörnyékezett azzal, hogy szeretném-e visszaszerezni az elveszített pénzemet. Az feleltem, hogy ha van rá mód, akkor mindenképpen. Ekkor elvitt magával Ven boltjába. Ők ketten valami összeesküvés-félét agyaltak ki Feng Dai ellen. Ven csapdába csalja Fenget, Li pedig, felhasználva a fővárosi kapcsolatait, eléri, hogy Feng helyett Ven kapja meg a szigetfelügyelő posztját. Ezzel persze Li is jól járt volna. Ilyenek ezek a hivatalnokok! Li és Ven azt akarta, hogy férkőzzem Feng

bizalmába, és jelentsek nekik, mint egy beépített ügynök. Aztán azt kérték, hogy rejtsek el egy kis dobozkát a házában. Ez volt minden.

– Hitvány bűnözők! Te, bolond, meg persze igent mondtál!

– Nincs szükségem rá, hogy szidalmazz! Te talán szeretnél itt ragadni ezen a szigeten egyetlen fillér nélkül? Nem ismertem Fenget, és azt feltételeztem, ő is pont ugyanolyan csaló szélhámos, mint a többiek. Ne szakíts félbe, ha nem akarod, hogy elveszítsem a fonalat. És nem azt mondtad, hogy osztozunk a kancsó boron?

Ma Dzsung teletöltötte a poharát. A fiatal költő mohón ivott, majd így folytatta:

– Li azt mondta, hogy keressem fel Fenget, és kérjek tőle kölcsön, amit majd a vizsgáim után visszafizetek neki. Úgy tűnik, Fengnek a szorult helyzetben lévő, fiatal tehetséges költők megsegítése a gyengéje. Eddig rendben is lett volna a dolog. De amikor találkoztam Fenggel, kiderült, hogy barátságos és tisztességes ember. Abba is belement, hogy kölcsönt adjon nekem. Úgy tűnt, hogy megkedvelt, mert másnap, sőt a rákövetkező nap is meghívott vacsorára. Találkoztam a lányával, aki elbűvölő teremtés, és Tao Pan-tével. Remek fickó, ráadásul a költészetben is járatos. A verseimet olvasva úgy találta, hogy antik elegancia lengi be őket.

Csia telitöltötte a poharát, belekortyolt, majd így folytatta:

– A második vacsorát követően elmentem Venhez, és közöltem vele, hogy nem vagyok hajlandó kémkedni Feng után, mert becsületes úriembernek ismertem meg. És mint úriember, nem kémkedem úriemberek után. Hozzátettem, hogy pontosan ezen okból, utána, Li után, meg a cimboráik után viszont gond nélkül kémkednék. Mondhattam még ezenkívül is egyet s mást. Ven kiabált, hogy úgysem kaptam volna egyetlen garast sem, mert közben Li már meggondolta magát, és elvetette a tervet. Ez megfelelt nekem. A szállásadómtól kértem egy ezüstöt, hogy majd Feng kölcsönéből visszaadom, és belevetettem magam a szórakozás és a könnyed örömök sűrűjébe. Ott akadtam össze egy lánnyal, aki a legszebb és a legkedvesebb teremtés volt, akivel valaha találkoztam. Ő az, akire egész életemben vártam.

– Egy költőféle? – kérdezte Ma Dzsung gyanakodva.

– Hála az égnek, nem! Kedves, egyszerű, megértő lány. Nyugodt típus, ha érted, mire gondolok. Két lábbal jár a földön. Isten őrizzen az irodalmi érdeklődésű lányoktól! – Csuklott egyet, majd hozzátette: – Az irodalmi érdeklődésű lányok felfokozott idegzetűek, és hát én magam is az vagyok. Nem, uram, az én családomban a költészet csakis az én kiváltságom lesz. Kizárólag!

– De hát akkor minek búslakodsz? – kiáltotta Ma Dzsung. – Szentséges egek, hogy egyesek milyen szerencsések! Feleségül veszed a Feng nőcskét, és a másik, a megértő lány személyében lesz egy ágyasod is mellé.

Csia felegyenesedett a széken. Tekintetével megkereste beszélgetőtársát, ami elég komoly erőfeszítésébe került, majd szemrehányóan így szólt:

– Feng Dai úriember, a lánya, Feng kisasszony nem nőcske, hanem egy kiváló nevelésben részesített, komoly lány, bár kissé fokozott idegzetű. Feng kedvel, a lánya is kedvel, és én is kedvelem őket. Gondolod, olyan gazember vagyok, aki elveszi Feng egyetlen lányát, elfogadja a pénzét, majd a pénzből vásárol egy kurtizánt, és a házába viszi?

– Hát, sok fickót ismerek, aki két kézzel kapna a lehetőségen! – mondta Ma Dzsung vágyakozva. – Beleértve jómagamat!

– Örülök, hogy én nem te vagyok – jegyezte meg Csia megvetőn.

– Ez oda-vissza igaz.

– Oda-vissza – ismételte meg a költő, a homlokát ráncolva. Begörbített mutatóujjával hol Ma Dzsungra, hol saját magára mutogatva motyogta, mintha kiszámolósdi lenne: – Te… én, te… én… – Majd váratlanul felkiáltott: – Te sértegetsz engem, uram!

– Dehogyis – válaszolta Ma Dzsung könnyedén. – Csak elszámoltad magad.

– Akkor bocsánat – mondta Csia zavartan. – Túlságosan lefoglal a bánatom.

– Mihez kezdesz most?

– Fogalmam sincs. Ha volna elég pénzem, kivásárolnám azt a lányt, és eltűnnék! Ezzel szívességet tennék Taónak is, aki tudod, úgyis bele van habarodva Feng kisasszonyba, csak nem meri kimutatni. – Áthajolt az asztal felett Ma Dzsunghoz, és rekedtes hangon a fülébe súgta: – Nagyon gátlásos a fickó.

Ma Dzsung felsóhajtott.

– Akkor most hallgasd meg egy tapasztalt ember tanácsát, fiatalúr! – mondta lenézően. – Te és Tao és a többi túlságosan tisztességes tollforgató remekül ért ahhoz, hogyan bonyolítsák túl a dolgokat mindenki számára. Megmondom, hogy mitévő légy. Vedd el a Feng lányt, és egy kerek hónapon át adj neki, ami belefér, attól majd megnyugszik a fokozott idegzete, és könyörögni kezd egy kis szusszanásnyi időért. Egyezz bele a pihenőbe, de mondd meg neki, hogy egy férfiembernek jár, ami jár, és vedd meg magadnak a megértő szajhát. A feleséged hálás lesz, a másik nőszemély is hálás lesz, és mindketten olyan engedékenyek és nyugodtak lesznek, amilyennek szeretnéd őket. Aztán vegyél egy harmadik feleséget is, hogy meglegyen a négy játékos a családi dominópartihoz, amit akkor kell velük játszani, amikor veszekedni kezdenek. Ezt teszi Di bíró, a főnököm a három feleségével, és ő aztán tudós elme meg kifogástalan úriember. Most pedig, ha már szóba került a főnököm, jobb lesz, ha indulok!

A szájához emelte a kancsót, és egy húzásra kiürítette a maradék bort.

– Köszönet a társaságért – mondta, majd kisétált, magára hagyva az ifjú költőt, aki még kétségbeesetten kereste a megfelelő szavakat a csattanós válaszhoz.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Miután Di bíró eltávozott Ezüst Tündér szálláshelyéről, egyenesen Feng Dai házába ment. A kapunál átadta hivatalos névkártyáját az inasnak. Feng hamarosan futva érkezett a váratlan vendég fogadására. Izgatottan érdeklődött, hogy van-e újabb esemény.

– Igen, van – válaszolta a bíró tárgyilagosan. – Néhány új fejlemény napvilágra került. A hivatalos eljárás megindítása előtt azonban szeretném megbeszélni veled ezeket a tényeket. Veled és a lányoddal.

Feng gyors pillantást vetett rá, majd lassan így szólt:

– Jól gondolom, uram, hogy a megbeszélés bizalmas természetű? – Amikor a bíró bólintott, így folytatta: – Engedd meg, hogy elkísérjelek a kerti pavilonba, ahol Tao úrral beszélgettél reggel.

Röviden utasította az inast, majd a fényűző csarnokokon és folyosókon át az udvarház mögötti kertbe vezette a bírót.

Amikor a két férfi letelepedett a kis teázóasztal mellé, az inas kitöltött két csésze teát, majd visszavonult. Kisvártatva Jádegyűrű karcsú alakja is felbukkant a kerti ösvényen. Ugyanazt a fekete damasztruhát viselte, mint reggel.

Miután Feng bemutatta a lányát a bírónak, Jádegyűrű lesütött szemmel az apja karosszéke mellé állt.

Di bíró kényelmesen hátradőlt a székben. Miközben gondosan végigsimította hosszú, fekete szakállát, így szólt:

– Értesültem róla, hogy leányod találkozott az akadémikussal, amikor a hajóik összeütköztek, és Li tisztességtelen szándékkal közeledett hozzá. Arról is tudomásom van, hogy az akadémikus üzenetet küldött a lányodnak, hogy ha nem látogatja meg a Vörös Pavilonban, nyilvánosságra hoz bizonyos tényeket egy régebbi gyilkossági ügyben, amelyet állítólag te követtél el. Végezetül pedig, Li akadémikus halálának éjjelén láttak a Vörös Pavilon közelében. Helytállók ezek az állítások?

Feng elsápadt. Az ajkát harapdálva kereste a szavakat. A lány a bíróra pillantott, és nyugodt hangon így szólt:

– Természetesen helytállók. Nincs értelme tagadni, apám, végig az volt az érzésem, hogy mindez kiderül. – Feng mintha mondani akart volna valamit, de a lánya megelőzte, és egyenesen a bíró szemébe nézve így folytatta: – Nos, ez történt. Az ütközés éjjelén az akadémikus személyesen jött át a hajómra bocsánatot kérni. Kezdetben még udvarias volt, de amikor a szolgálólányom kiment teáért, azonnal tolakodón bizalmaskodni kezdett. Bókokkal halmozott el, majd azt mondta, hogy mivel a hajóink így egymás mellé kényszerültek egész éjjelre, hasznosan is eltölthetnénk ezt az időt. Eszébe sem jutott, hogy visszautasítom az ajánlatát, annyira bízott a vonzerejében és a befolyásában. Amikor mégis ez történt, és elég egyértelműen közöltem, hogy nincs szándékomban vele tölteni az éjszakát, dühbe gurult és megesküdött rá, hogy meg fog szerezni magának, akár akarom, akár nem. Otthagytam, és bezárkóztam a kabinomba, amit belülről elreteszeltem. Amikor hazajöttem, nem szóltam apámnak, mert attól féltem, hogy menten összeveszne az akadémikussal és bajba sodorná magát. Ez az egész kellemetlenség nem ért annyit, hiszen a férfi nyilvánvalóan részeg volt.

Azonban halála napjának délutánján a nyomorult féreg küldött egy üzenetet, amelyben valóban az állt, amiről te is értesültél.

Feng már szólásra nyitotta a száját, amikor lánya a vállára tette a kezét, és így folytatta:

– Szeretem az apámat, uram, és bármit megtennék, hogy segítsek neki. Tényleg pletykálták, hogy apám egykor, sok-sok évvel ezelőtt, tett valamit, amit akár félre is lehet értelmezni. Azon az éjjelen kisurrantam, és a Vörös Pavilonhoz mentem. Észrevétlenül a hátsó bejáraton léptem be. Li Lien az asztalnál ült, és éppen írt valamit. Nagyon megörült az érkezésemnek, hellyel kínált, és azt mondta,

biztos volt benne, hogy az ég végül neki rendel. Próbáltam rávenni, hogy apám állítólagos bűnéről beszéljen, de kibújt az egyenes válasz elől. Kijelentettem: tudom, hogy hazudott, és most rögtön hazamegyek, és mindenről beszámolok apámnak. Felugrott, ocsmány neveken szólított, miközben letépte a köntöst a vállamról, és azt sziszegte, hogy azonnal a magáévá tesz. Nem mertem segítségért kiáltani, hiszen titokban mentem a lakosztályába, és ha ez kitudódik, egyszer és mindenkorra oda a saját magam és az apám becsülete. Azt hittem, távol tudom tartani magamtól. Minden erőmből küzdöttem, karmoltam az arcát, a karját. De egyre erőszakosabb lett. Íme, a bizonyíték!

Apja tiltakozása ellenére nyugodt mozdulatokkal megoldotta a ruháját a vállán, és hagyta, hogy a derekára hulljon, megmutatva meztelen felsőtestét a bírónak. Sárga és lila zúzódások látszottak a vállán, a bal mellén, valamint mindkét karján. Jádegyűrű visszabújt a köntösébe és folytatta:

– Dulakodás közben, a szétszóródó papírok alatt az asztalon megpillantottam egy tőrt. Úgy tettem, mintha engednék neki. Amikor elengedte a karomat, hogy letépje az övemet, felkaptam a tőrt, és megfenyegettem, hogy megölöm, ha nem hagy békén. Újra meg akart ragadni, én pedig találomra szúrtam egyet felé. Vér fröccsent a nyakából. Hátrarogyott a székbe és szörnyű hangon hörögni kezdett. Feldúlva rohantam haza a parkon keresztül, és mindent bevallottam apámnak. A többit majd ő elmondja.

Könnyedén meghajolt, majd leszaladt a pavilon lépcsőin.

Di bíró kérdőn fordult Feng felé. A felügyelő az oldalszakállát húzogatta, megköszörülte a torkát, majd bűnbánó hangon így szólt:

– Megpróbáltam megnyugtatni a lányomat, uram, elmagyaráztam neki, hogy ebben a bűncselekményben természetesen teljesen ártatlan, mert minden nőnek joga, hogy megvédje magát, ha megtámadják. Azt is elmondtam, hogy viszont mindkettőnk számára kínos lenne, ha nyilvánosságra kerülne az ügy. Egyrészt árnyékot vetne a jó hírére, és bár a pletykák, amelyek a régi esettel kapcsolatba hoztak, alaptalanok, nem szeretném, ha újra előjönnének. Ezen okok miatt döntöttem… nos, egy meglehetősen rendhagyó akció mellett.

Szünetet tartott, amíg egy kortyot ivott a teájából. Aztán határozottabb hangon folytatta:

– A Vörös Pavilonba mentem, ahol ott találtam Li holttestét a székben, a nappaliban, ahogy a lányom mondta. Volt egy kevés vér az asztalon és a padlón, a legtöbb a köntösén. Elhatároztam, hogy öngyilkosság látszatát keltem. Átvittem a holttestet a vörös szobába, lefektettem a padlóra, a tőrt pedig a jobb kezébe helyeztem. Ezt követően a papírjait a nappaliból a vörös szoba asztalára tettem, bezártam az ajtót, és a teraszon keresztül távoztam. Mivel a szoba egyetlen ablaka rácsos, azt reméltem, hogy öngyilkosságnak vélik majd az akadémikus halálát. Így is történt. A virágkirálynő állítása, mely szerint visszautasította a férfi ajánlatát, megfelelő indítéknak bizonyult.

– Felteszem – jegyezte meg Di bíró –, hogy a kulcsot nyilván te helyezted belülről a zárba, miután hívtak a vizsgálathoz, és feltörték az ajtót.

– Valóban, uram. Magammal vittem a kulcsot, mert tudtam, hogy én leszek az első, akit értesítenek, ha felfedezik a holttestet. A szálló igazgatója sietett hozzám, utána értesítettük Lo járásfőnököt, és együtt mentünk a Vörös Pavilonhoz. Miután feltörték az ajtót, a bíró és a poroszlók a holttesttel voltak elfoglalva, ahogy sejtettem. Gyorsan a zárba dugtam a kulcsot.

– Hát igen – mondta a bíró. Egy darabig elgondolkozva húzogatta a bajuszát, majd mintegy mellékesen megjegyezte: – Ám ahhoz, hogy tökéletes legyen az átverés, el kellett volna hoznod az akadémikus utolsó írását.

– Miért, uram? Nyilvánvaló, hogy a kéjsóvár gazember Őszi Holdra is fente a fogát.

– Nem, egyáltalán nem gondolt a virágkirálynőre, sokkal inkább a lányodra. A két kör két jádegyűrűt ábrázolt. Miután lerajzolta őket, és őszi teliholdnak látszottak, leírta háromszor a rajz mellé a két szót.

Feng a bíróra pillantott.

– Te jó ég! – kiáltotta. – Milyen igaz! Ostobaság volt tőlem, hogy erre nem gondoltam. – Majd zavartan hozzátette: – Feltételezhetem, hogy most minden napvilágra kerül, és az ügyet felülvizsgálják?

Di bíró kortyolt a teájából, tekintetét a virágzó leanderbokrokon nyugtatta. A napsütésben két pillangó repdesett. A Mennyei-sziget zajos életétől olyan távolinak tűnt ez a csöndes zug. Házigazdájához fordult, és enyhe mosollyal a szája szegletében azt mondta:

– A lányod rendkívül bátor és leleményes teremtés, Feng úr! A vallomása, amit magad is megerősítettél az imént, úgy tűnik, megoldotta az akadémikus halálának rejtélyét. Örülök, hogy kiderült, miként kerültek a karmolások az áldozat karjára. Már egy pillanatra azt hittem, hogy természetfeletti erők munkálkodnak a vörös szobában. Ám még mindig ott vannak azok a duzzanatok a nyakán. A lányod nem figyelt fel rájuk?

– Nem, uram. És én sem. Az is lehet, hogy csak nyirokcsomó-duzzanat. Mindezek fényében, hogyan kívánsz eljárni velem és a lányommal…

– A törvény úgy szól – szakította félbe a bíró –, hogy az a nő, aki megöli azt a férfit, aki megpróbálta megerőszakolni, mentesül a büntetés alól. Te viszont meghamisítottad a bizonyítékokat, Feng úr, ami komoly bűncselekmény. Mielőtt a további intézkedésekről döntenék, szeretnék mindent megtudni arról a régi ügyről, amelyet a lányod említett. Igazam van, ha azt feltételezem, hogy arról a pletykáról van szó, amely szerint harminc évvel ezelőtt megölted Tao Pan-te apját, Tao Kuangot, mert vetélytársak voltatok egy szerelmi ügyben?

Feng kiegyenesedett a székében, és komoly hangon így válaszolt:

– Igen, uram. Mondanom sem kell, hogy mindez aljas rágalom. Nem öltem meg Tao Kuangot, a legjobb barátomat. Igaz, hogy azokban az időkben nagyon szerelmes voltam az akkori virágkirálynőbe, a Zöld Jáde nevű kurtizánba. Csakugyan szándékomban állt feleségül venni. Huszonöt éves voltam, nemrég neveztek ki a sziget felügyelőjévé. A barátom, Tao Kuang, huszonkilenc éves volt, és ő is szerette a lányt. Nős volt, de a házassága nem volt túl boldog. Mindamellett az, hogy mindketten szerelmesek voltunk Zöld Jádéba, nem vetett árnyékot a barátságunkra. Megállapodtunk, hogy külön-külön megteszünk mindent, hogy elnyerjük a kegyét, de aki kosarat kap, beletörődik a vereségébe és nem hibáztatja a másikat. Azonban Zöld Jáde nem igazán akart választani, és egyre halogatta a döntést.

Elbizonytalanodva dörzsölgetni kezdte az állát. Láthatóan tusakodott magában, hogy folytassa-e. Végül így szólt:

– Azt hiszem, uram, jobb lesz, ha elmesélem a teljes történetet. Bár harminc évvel ezelőtt mondtam volna el! Csakhogy akkor ostoba voltam, és mire megjött az eszem, már túl késő volt – mondta nagyot sóhajtva. – Nos, rajtam és Tao Kuangon kívül Zöld Jádének volt még egy udvarlója, Ven Jüan, a régiségkereskedő. Ő azonban nem azért akarta elnyerni a lány kegyeit, mert annyira szerette, hanem csupán kivagyiságból, hogy ezzel is megmutassa a világnak, van olyan úriember ő is, mint én vagy Tao. Megvesztegette Zöld Jáde egyik cselédlányát, hogy kémkedjen utána, mert arra gyanakodott, hogy én vagy Tao már a lány titkos szeretői vagyunk. Amikor Taóval eldöntöttük, hogy felszólítjuk Zöld Jádét, hogy egyszer és mindenkorra válasszon köztünk, a cselédlány azt közölte Vennel, hogy a lány várandós. Ven Jüan azonnal Taóhoz sietett, és megosztotta vele a hírt, azt állítva, hogy alighanem én vagyok Zöld Jáde titkos szeretője, vele pedig csak a bolondját járatjuk. Tao azonnal a házamba rohant. De mivel okos és tisztességes férfi volt, bár kissé indulatos, nem sok időmbe telt, hogy meggyőzzem arról, nincs titkos viszonyom a lánnyal. Ezt követően megvitattuk, hogy mi legyen a következő lépésünk. Azt szeretem volna, ha Taóval elmegyünk hozzá, és elmondjuk neki, hogy tudomásunk van arról, hogy egy harmadik férfiba szerelmes. Nyugodtan elárulhatja, hogy ki az illető, mert mindentől függetlenül barátok maradunk, s ha kell, készek vagyunk támogatni bármilyen bajban.

– Tao nem értett egyet velem. Arra gyanakodott, hogy Zöld Jáde szándékosan hiteget minket azzal,

hogy nem tud választani, azért, hogy minél több pénzt húzzon ki belőlünk. Próbáltam meggyőzni Taót, hogy a lány nem ilyen természet, de meg sem hallgatott, csak elrohant. Miután elment, alaposan átgondoltam a helyzetet, és arra jutottam, hogy beszélnem kell vele, még mielőtt valami őrültségre ragadtatná magát. Útban Tao házához, Ven Jüanba botlottam, aki izgatottan közölte, hogy az imént találkozott Taóval, és elmondta neki, hogy Zöld Jáde aznap délután fogadja titkos szeretőjét a Vörös Pavilonban. Azt is hozzátette, hogy Tao odament, hogy megtudja, ki az a férfi. Féltem, hogy Tao meggondolatlanul beleesik Ven alattomos csapdájába. A Vörös Pavilonhoz rohantam, levágva az utat a parkon keresztül. Amikor a teraszra értem, megpillantottam Tao tarkóját, aki egy székben ült a nappaliban. A nevén szólítottam, és amikor meg sem moccant, bementem. A mellkasa csupa vér volt, és egy tőr áll ki a nyakából. Halott volt.

Feng végigsimította az arcát, majd a kertre révedt homályos tekintete. Végül összeszedte magát, s így folytatta:

– Miközben ott álltam, döbbenten bámulva a barátom holttestét, lépteket hallottam a folyosóról. Az villant át az agyamon, hogy ha itt találnak, azzal fognak vádolni, hogy én öltem meg féltékenységből Taót. Kirohantam a virágkirálynő pavilonjához. Ott azonban nem volt senki, így hát hazajöttem.

– Ahogy a könyvtárszobámban ücsörögtem, és megpróbáltam számba venni az összes lehetséges magyarázatot, beállított a bíró segéde, és felszólított, hogy felügyelői minőségemben azonnal menjek a Vörös Pavilonhoz. Valaki öngyilkosságot követett el. Amikor odaértem, a bírót és az embereit a vörös szobában találtam. Egy pincér fedezte fel Tao holttestét a rácsos ablakon keresztül. Mivel a vörös szoba ajtaja zárva volt, a kulcs pedig odabent, a padlón hevert, a bíró arra a következtetésre jutott, hogy Tao halálát a nyakán, önkezével végrehajtott, szúrt sérülés okozta. Halott barátom görcsösen markolta a tőrt.

– Fogalmam sem volt, mitévő legyek. Miután eliszkoltam a Vörös Pavilonból, a gyilkos nyilvánvalóan átvitte a holttestet a nappaliból a vörös szobába, hogy öngyilkosság látszatát keltse. A bíró kikérdezte a szálló igazgatóját a lehetséges indítékokról, ő pedig megemlítette, hogy Tao Kuang szerelmes volt a virágkirálynőbe. A bíró azonnal odahívatta a lányt, aki megerősítette, hogy Tao Kuang csakugyan szerelmes volt belé. Majd legnagyobb döbbenetemre hozzátette, hogy a férfi felajánlotta neki, hogy kivásárolja, de ő visszautasította. Hiába próbáltam elkapni a tekintetét, miközben ott állt a bíró előtt, és valótlanságot állított, elfordította a fejét. A bíró ott rögtön meghozta az ítéletet, miszerint viszonzatlan szerelem miatt elkövetett egyszerű öngyilkosság történt, a lányt pedig elengedte. Utána akartam sietni, de a bíró maradásra utasított. A himlőjárvány kezdett aggasztó méreteket ölteni a térségben, ezért tartózkodott a szigeten Csinhua körzet járásfőnöke is az embereivel. Az egész estémet azzal töltöttem, hogy kidolgoztuk a szükséges intézkedéseket a járvány továbbterjedésének megakadályozására. Fel kellett gyújtatni néhány épületet, és végrehajtani más sürgős teendőket is. Így nem volt lehetőségem, hogy felkeressem Zöld Jádét, és kérdőre vonjam.

– Soha többé nem láttam. Másnap kora reggel a többi lánnyal együtt az erdőbe menekült, amikor a poroszlók felgyújtották a szálláshelyüket. Odakint aztán megfertőződött, és meghalt. Csak később szereztem meg a papírjait, egy másik lánytól, aki elvette a holttestéről, mielőtt a bíró parancsa értelmében a többi áldozattal együtt a nagy közös máglyán elégették.

Feng arca fakószürke lett, homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Bizonytalanul matatott a teáscsészéje után, lassan kortyolt belőle, majd fáradt, megtört hangon folytatta:

– Természetesen, ezt követően tájékoztatnom kellett volna a járásfőnököt, hogy Tao Kuang öngyilkosságát valaki megrendezte. Kötelességem lett volna barátom gyilkosát kézre keríteni és az igazságszolgáltatás elé állítani. De nem tudtam, hogy Zöld Jáde mennyire volt érintett az ügyben, és ő addigra már nem élt. Ráadásul Ven Jüan látott, amikor a Vörös Pavilonba mentem. Ha tehát felszólalok az ügyben, Ven engem vádolt volna meg Tao Kuang meggyilkolásával. Én pedig, nyomorult, gyáva féreg, inkább hallgattam.

– Három héttel később, amikor a járvány alábbhagyott, és az élet kezdett a szigeten visszatérni a régi kerékvágásba, Ven Jüan eljött hozzám. Közölte velem, hogy tudja, én öltem meg Tao Kuangot, és én rendeztem úgy, hogy öngyilkosságnak tűnjék. Ha nem adom át neki a felügyelői tisztségemet, feljelent a bíróságon. Mondtam neki, hogy csak rajta, örültem, hogy végre kitudódik minden, mert a hallgatás terhe napról napra egyre jobban nyomasztott. Csakhogy Ven ravasz gazember, pontosan tisztában volt azzal, hogy nincs bizonyítéka, egyszerűen csak rám akart ijeszteni. Így veszteg maradt, és csak a pletykát terjesztette, hogy én vagyok a felelős Tao Kuang haláláért.

– Négy évvel később, amikor végre sikerült kivernem a fejemből Zöld Jádénak még az emlékét is, megházasodtam, majd megszületett a lányom, Jádegyűrű. Amikor felcseperedett, találkozott Tao Kuang fiával, Tao Pan-tével, s úgy tűnt, kedvelik egymást. Titkon reméltem, hogy egy nap majd összeházasodnak. Úgy éreztem, a gyermekeink frigye megerősítené régi barátságomat Tao Kuanggal, a barátommal, akinek nem bosszultam meg a halálát. Csakhogy a gonosz pletyka Tao Pan-te fülébe is eljutott. Észrevettem, hogy megváltozott a viselkedése. – Elhallgatott és szomorú pillantást vetett a bíróra. – A lányom is észrevette Taón a változást, és sokáig szomorkodott. Mindent elkövettem, hogy találjak számára alkalmas vőlegényjelöltet, de hallani sem akart más fiatalemberekről. Felettébb független és makacs lány, uram. Ezért voltam annyira lelkes, amikor érdeklődést mutatott Csia Jü-po iránt. Jobb szerettem volna, ha inkább helybéli ifjú lesz a vejem, akit alaposabban ismerek, de a lányom boldogtalanságát már nem voltam képes sokáig elviselni. Tao Pan-te pedig világosan az értésemre adta, hogy lemondott a lányomról, és felajánlotta, hogy közvetítőként szívesen közreműködik az eljegyzésében.

Feng mély lélegzetet vett, majd mintegy összefoglalásként a következőket mondta:

– Most már mindent tudsz, uram. Beleértve azt is, hogy honnan merítettem az ötletet ahhoz, hogy az akadémikus halálát öngyilkosságnak állítsam be.

Di bíró lassan bólogatott.

Mivel egyetlen megjegyzést sem tett, Feng csöndesen azt mondta:

– Megesküszöm a halott apám emlékére, uram, hogy amit elmondtam Tao Kuang haláláról, az a színtiszta igazság.

– A holtak lelkei még köztünk járnak, Feng úr – emlékeztette komoly hangon a bíró. – Ne vedd hát a szádra hiába a nevüket! – Miután ivott néhány kortyot a teájából, így folytatta: – Ha valóban a teljes igazságot mondtad el, akkor a valódi gyilkosnak még itt kell lennie. Harminc évvel ezelőtt a Vörös Pavilonban megölte azt a férfit, aki rájött, hogy ő Zöld Jáde titkos szeretője. Lehet, hogy tegnap éjjel újra lecsapott, s ezúttal Őszi Hold volt az áldozata.

– De hiszen a halottkém a jelentésében azt állította, hogy a lánnyal szívelégtelenség végzett, uram!

Di bíró megrázta a fejét.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. Nem hiszek a véletlenekben, Feng. A két eset túlságosan is hasonlít egymásra. Az ismeretlen férfi annak idején közeli kapcsolatban állt az akkori virágkirálynővel, és most, harminc évvel később lehet, hogy ismét kapcsolatba került a mostanival. – Éles pillantást vetett Fengre, majd hozzátette: – Ami viszont Őszi Hold halálát illeti, valami azt súgja nekem, hogy nem mondtál el mindent, Feng úr!

A felügyelő őszinte csodálkozással meredt a bíróra.

– Mindent elmondtam, amit csak tudtam, uram! – kiáltott fel. – Az egyetlen dolog, amiről nem szóltam, a rövid életű románca volt Lo járásfőnökkel. De erre magad is nagyon gyorsan rájöttél.

– Igen, valóban. Nos, Feng úr, gondosan mérlegelni fogom, milyen intézkedéseket látok indokoltnak. Most pedig végeztem.

Felállt, Feng pedig a kapuhoz kísérte.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ma Dzsung a Vörös Pavilon teraszán várta Di bírót.

– Nagyon érdekes történetet hallottam, Ma Dzsung. Úgy látszik, a válasz valamennyi kérdésünkre a múltban rejlik. Minden szál visszavezethető Tao Kuang harminc évvel ezelőtti meggyilkolásához. Azonnal beszélnünk kell Ling kisasszonnyal, mert segíthet kideríteni Tao Kuang gyilkosának kilétét. S akkor azt is tudni, fogjuk, hogy ki ölte meg Őszi Holdat. Azt fogom… – beleszippantott a levegőbe. – Nagyon büdös van itt.

– Én is érzem. Talán valami döglött állat lehet a bokrok között.

– Menjünk be! Úgyis át kell öltöznöm.

Bementek a nappali szobába. Ma Dzsung behúzta maguk mögött a duplaszárnyú ajtót. Miközben segített a bírónak felvenni egy tiszta köntöst, azt mondta:

– Közvetlen az előtt, hogy idejöttem, megittam néhány kortyot a fiatal költő Csia Jü-póval, uram. Ráknak és Garnélának igaza volt: az öreg régiségkereskedő és az akadémikus agyalta ki, hogyan állíthatnák félre Feng Dait.

– Ülj le! Pontosan akarom hallani, mit mondott Csia!

Miután Ma Dzsung beszámolt mindenről, a bíró elégedetten így szólt:

– Szóval ez volt az, amit Ven Jüan elmulasztott közölni velünk! Mondtam, hogy határozottan az volt az érzésem, titkol valamit. Ven és Li alighanem azt tervezték, hogy zendüléssel kapcsolatos iratokat csempésztetnek be Csiával Feng házába. Azután meg feljelentették volna a hatóságoknál. De ez már nem számít, hiszen felhagytak a tervükkel. Hosszasan elbeszélgettem Fenggel és a lányával. Nyilvánvaló, hogy az akadémikus nem lett öngyilkos. Megölték.

– Megölték, uram?

– Igen. Elmondom, mit tudtam meg tőlük.

Röviden összefoglalta segédének a kerti pavilonban lezajlott beszélgetés lényegét. Ma Dzsung így szólt elragadtatva:

– Micsoda kis bestia! Igaz, a költő is azt mondta rá, hogy lobbanékony természetű! Most már értem, miért nem akarja olyan nagyon feleségül venni. Ha elvenné, egy rakás vesződséget is a nyakába venne vele. Nos, tehát az akadémikus ügye megoldódott.

A bíró lassan megrázta a fejét.

– Nem egészen. Ma Dzsung, te, aki elég sok verekedésben vettél már részt, mondd meg, elképzelhetőnek tartod, hogy Jádegyűrű a jobb kezében tartott tőrt a támadója jobb nyaki vénájába döfje?

Ma Dzsung lebiggyesztette az ajkát.

– Nem túl valószínű, de nem is lehetetlen, uram. Amikor verekedés közben az egyik fél tőrt ránt, hát bizony ott néha cifra dolgok történhetnek!

– Értem. Csak tisztázni akartam ezt a kérdést. – A bíró elgondolkozott egy pillanatra, majd így folytatta: – Azt hiszem, jobb lesz, ha itt maradok. Szeretném mindezt átgondolni, hogy eldöntsem, miket kell kérdeznem Ling kisasszonytól. Te pedig menj, és kérd meg Rákot, hogy vigyen el Ling kisasszony viskójába. Ne kopogtassatok, Rák csak mutassa meg! Aztán gyere vissza értem, és majd együtt odamegyünk.

– Mi magunk is könnyen megtalálhatnánk, uram. Annyit tudok, hogy valahol a vízparton van, szemben a kikötővel.

– Nem akarok a környéken Ling kisasszony felől érdeklődve kódorogni. A gyilkos is ott lehet valahol, és Ling kisasszony az egyetlen személy, aki információval szolgálhat a kilétéről. Nem szeretném veszélybe sodorni. Ne sajnáld hát az idődet, itt várlak. Bőven van mit átgondolnom.

A bíró ismét levette köntösét, fövegét az asztalra helyezte, és végigheveredett a kanapén. Ma Dzsung közelebb tolta hozzá a kis teázóasztalt, hogy könnyebben elérje, majd távozott.

Egyenesen a nagy játékterem felé vette az útját. Abban bízott, hogy mivel már késő délután volt, Rák és Garnéla eljöttek otthonról és munkába álltak. Meg is találta őket az emeleten, komor képpel éppen a játékasztalokat fürkészték.

Közölte velük, hogy mire lenne kíváncsi, majd hozzátette:

– Talán az egyikőtök oda tudna vezetni?

– Akár mindketten – mondta Rák. – Mint tudod, én és Garnéla egy csapat vagyunk.

– Nemrég jöttünk el otthonról – jegyezte meg Garnéla. – De egy kis testedzés nem árt, ugye, Rák? És talán a fiam is visszatér nemsokára a folyóról. Szólok a főnöknek, hogy keressen számunkra helyettest, amíg nem vagyunk itt.

Az apró, púpos fickó lement a lépcsőn, Rák pedig az erkélyre kísérte Ma Dzsungot. Kiürítettek néhány poharat, mire Garnéla elintézte, hogy két kollégájuk helyettesítse őket néhány órára.

A három férfi nyugati irányban vágott át a forgalmas utcákon. Nemsokára csöndesebb sikátorokban jártak, az utcai árusok és a kulik negyedében. Amikor kiértek egy elhagyatott, lakatlan vidékre, ahol sűrű aljnövényzet nehezítette a járást, Ma Dzsung méltatlankodva megjegyezte:

– Nem valami vidám környezetet választottak lakhelynek.

Rák a másik oldalon álló magas fák sorára mutatott.

– Azokon túl – mondta – egész kellemesnek fogod találni. Ling kisasszony is ott él a kunyhójában, egy terebélyes tiszafa alatt. A mi házunk valamivel távolabb van, a vízparti fűzeknél. Ez a sivár földdarab, való igaz, hogy nem túl derűs, de legalább elválaszt minket a zajos utcáktól.

– Az otthonunkban szeretjük a csendet – tette hozzá Garnéla.

Rák rátért egy a fák között kanyargó, keskeny ösvényre. Egyszer csak ágropogás hangja hallatszott. Két férfi ugrott elő a bokrok közül. Az egyik a karjánál fogva megragadta Rákot, a másik pedig rettentő erejű csapást mért a bunkósbotjával a szívtájékára. Újból lendítette botját, hogy ezúttal Rák fejére sújtson le vele, de Ma Dzsung egy jól irányzott ökölcsapással állon vágta. A haramia a földre rogyott, és Rákkal együtt fájdalmasan nyögött. Ma Dzsung a másik támadó felé fordult, aki addigra előrántott egy hosszú kardot. Ma Dzsung hátrébb lépett, és így épphogy elkerülte a mellkasa felé lendülő pengét. Ekkor négy újabb haramia bukkant fel, akik közül három szintén kardot markolt, a negyedik pedig egy rövid lándzsával a kezében így kiáltott:

– Vegyétek körbe őket, és végezzetek velük!

Ma Dzsung fején átvillant, hogy ez bizony igen előnytelen helyzet. A legjobb esélye akkor lehet, ha valahogy megpróbálja kicsavarni a lándzsát a magas haramia kezéből. De előbb a kis púpost kellene kimenekíteni, mert nem tartotta túl valószínűnek, hogy sokáig képes lenne feltartóztatni a felfegyverzett támadókat. Egy pontos rúgással megcélozta hát a ráirányított lándzsát, de a magas gazember könnyedén hárított. Ekkor Ma Dzsung a válla fölött odakiáltott Garnélának:

Egy láncos harcos legyőzi az útonállókat

– Rohanj, és hozz segítséget!

– El az utamból! – sziszegte mögötte a púpos. Elsiklott Ma Dzsung lába mellett, egyenesen a lándzsát markoló fickó felé. A férfi gonosz vigyorral vette célba a púpost. Ma Dzsung előre akart ugrani, hogy visszarántsa Garnélát, ám a kardos támadók szorosan körbevették, miközben a törpét a vezetőjükre bízták. Ma Dzsung éppen egy kardcsapás elől hajolt el, amikor Garnéla mindkét kezéből egy-egy tojás nagyságú, láncon függő vasgolyóbis vágódott ki. A lándzsás rémülten hőkölt vissza, és kétségbeesetten próbálta valahogy kivédeni fegyverével a tornádóként közeledő golyóbisokat. Ekkor Ma Dzsung támadói is a vezetőjük segítségére sietettek. De úgy tűnt, mintha Garnéla minden irányba látna, mert megpördült a tengelye körül, és a legközelebb álló kardos fickó koponyáját bezúzta az egyik vasgolyóval. Majd ismét megfordult, s ezúttal a másik vasgolyó sújtott le a lándzsás haramia vállára. A többiek megpróbálták ledöfni, de nem volt esélyük. A púpos hihetetlen gyorsasággal táncolt, forgott körbe-körbe, apró lába szinte alig érintette a talajt, ősz üstöke lengett a szélben. Az őrült sebességgel pörgő vasgolyók áthatolhatatlan, halálos függönyként vették körbe.

Ma Dzsung hátrébb lépett, és lélegzet-visszafojtva figyelte az eseményeket. Ez volt a láncharc titkos művészete, amelyről az emberek hébe-hóba suttogva beszéltek. A láncok bőrpántokkal Garnéla vékony alkarjához voltak erősítve, hosszúságukat a férfi folyamatosan változtatta. A második kardforgató haramia karját szétzúzta a baljával irányított, rövidre engedett láncon függő vasgolyóbissal, majd kieresztette a láncot teljes hosszában, amely egy pöröly erejével csapódott a harmadik útonálló arcába.

Már csak két támadó volt talpon. Az egyik ügyetlen kísérletet tett arra, hogy elkapja a bal vasgolyóbist a kardjával, a másik pedig megpróbált kereket oldani. Ma Dzsung ez utóbbi nyomába eredt, de feleslegesen. Garnéla a jobb vasgolyóbissal a menekülő gerincére vágott, aki egy tompa puffanással elterült a földön. Mindeközben a bal lánc már körbefonta az utolsónak állva maradt haramia kardját, s úgy tekergett rajta, mint egy ádáz kígyó. Garnéla közelebb rántotta a fickót, másik kezével rövidebbre vette a láncot, és a vasgolyóbissal beszakította a halántékát. A küzdelem véget ért.

A kis púpos gyakorlott mozdulattal elkapta a vasgolyóbisokat, a láncot az alkarjára tekerte, és lehúzta a köntöse ujját, hogy eltakarja a fegyvert. Amikor Ma Dzsung odalépett hozzá, sajnálkozva dörmögő hangot hallott maga mögül:

– Megint elcsavartad!

Rák volt az. Kibújt a haramia teste alól, aki félig rázuhant, s most hátát egy farönknek vetve üldögélt. Megvető hangon megismételte:

– Megint elcsavartad!

Garnéla megpördült, s élesen odaszólt neki:

– Nem csavartam el!

– De igen – mondta határozottan Rák. – Tisztán láttam, hogy használtad a könyöködet. Az utolsó rövidlánc-mozdulatot elrontottad. – Megdörzsölte erős mellkasát. Úgy tűnt, hogy az ütés, amibe más biztosan belehalt volna, őt nem nagyon zavarta. Föltápászkodott, a földre köpött egyet, s így folytatta: – A csavarás rossz! Finoman kell rántani. Csuklóból.

– Oldalra akkor is csavarni kell! – vágta rá Garnéla ingerülten.

– Rántani kell – válaszolta Rák egykedvűen. Lehajolt a furkósbotos haramiához, s azt motyogta: – Kár, hogy egy kicsit túl keményen legyintettem meg a torkát. – Ezt követően odalépett az útonállók vezéréhez, akit még életben volt. Zihálva feküdt a földön, kezét vérző oldalára szorította. – Ki küldött titeket? – kérdezte.

– Mi… Li mondta…

A fickó hangja elcsuklott, és vér bugyogott elő a szájából. A teste egy ideig görcsösen rángatózott, majd mozdulatlanná vált.

Ma Dzsung megvizsgálta többi halottat. Leplezetlen csodálattal a hangjában azt mondta:

– Lenyűgöző volt, Garnéla! Hol tanultad mindezt?

– Én tanítottam neki – mondta Rák csendesen. – Már tíz éve, mindennap gyakoroltatom vele. Közel járunk a házunkhoz, menjünk be egy italra! Majd később összeszedjük a maradványokat.

Továbbindultak hát, de Garnéla duzzogva lemaradt. Ma Dzsung vágyakozva kérdezte Ráktól:

– Rák, én is megtanulhatnám ezt?

– Nem. Ez nem olyan izmos fickóknak való, mint te meg én. Mi mindig erőből próbálnánk pörgetni a golyókat, és az nem jó. Ki kell engedni őket, aztán hagyni, hogy tegyék a dolgukat, és finom mozdulatokkal irányítani a láncokkal. Technikailag ezt lebegő egyensúlynak hívják, mivel szinte a két pörgő golyó között állsz, ahogy magad is láttad. Csak apró termetű, könnyű fickók alkalmasak erre. Egyébként is elég helyigényes, ezért csak szabadban használható. Én beltéri harcos vagyok, Garnéla meg a szabadban végzi el a munkát. Tudod, egy csapat vagyunk. – Rámutatott egy megroggyant, apró viskóra, amely egy magas tiszafa alatt árválkodott. – Az ott Ling kisasszony háza.

Rövid séta után kiértek a fűzfákkal szegélyezett vízpartra. Egy kis fehérre vakolt, nádfedeles házikó

állt ott, egyszerű bambuszkerítéssel körbevéve. Rák körbevezette a ház körül Ma Dzsungot a sütőtökkel teliültetett, szépen gondozott kis kertjébe, majd hellyel kínálta az eresz alatti falócán. Innen remek kilátás nyílt a fűzfákon túl elterülő széles vízfelületre. A békés környezetben gyönyörködve, Ma Dzsung tekintete megakadt egy magas bambuszállványon. Hat sütőtök pihent rajta, mindegyik más-más magasságban.

– Hát az meg micsoda? – kérdezte kíváncsian.

Rák odafordult Garnélához, aki ekkorra ért a ház mögé, és még mindig sértődöttnek tűnt.

– A hármast! – kiáltotta neki Rák.

A kis púpos jobbja villámként lendült előre. Vas csendülése hallatszott, s az állványon lévő harmadik sütőtököt egy szempillantás alatt ripityára zúzta a golyóbis.

Rák komótosan felállt, az állványhoz lépett, és hatalmas markába vette a szétzúzott sütőtököt. Kíváncsian Garnéla is odasétált. Némán vizsgálgatták a sütőtököt. Rák megrázta a fejét, majd elhajította. Szemrehányón így szólt:

– Ettől féltem. Megint csavartad!

A kis ember elvörösödött. Fortyogva kérdezte:

– Az csavarás, ha négy centivel a közepe mellé megy?

– Igaz, nem rossz csavarás – mondta Rák elismerően –, de akkor is csavarás! Mert a könyöködet használod, pedig rántani kellene. Csuklóból.

Garnéla megszívta az orrát. Futó pillantást vetett a folyóra, s így szólt:

– A fiam nem jön még egy darabig. Megyek, kerítek valami italt.

Eltűnt a házban, Rák és Ma Dzsung pedig visszasétált a tornácra. Ma Dzsung leült a lócára, majd megállapította:

– Vagyis ezeket a gyakorláshoz használjátok célpontnak.

– Mit gondoltál, mi másért termesztenénk sütőtököt? Minden másnap felállítok neki hat különböző méretűt, különböző elhelyezésben. – Hátranézett, hogy Rák hallótávolságon kívül van-e, majd Ma Dzsung füléhez hajolva azt súgta: – Ő kiváló. Tényleg nagyon jó. De ha megmondanám neki, akkor kieresztene. Különösen, ami a rövidlánc-technikát illeti. Én vagyok érte a felelős, elvégre a barátom.

Ma Dzsung bólintott, majd egy idő múlva azt kérdezte:

– És mi van a fiával?

– Hát nem sok, már amennyire én tudom – felelte lassan Rák. – Meghalt. Jó kiállású, izmos, magas gyerek volt. Garnéla büszke volt rá. Fene büszke! Aztán, vagy úgy négy éve a fiú kiment halászni az anyjával, Garnéla feleségével a folyóra. A csónakjuk összeütközött egy katonai dzsunkával kint a folyó közepén, és megfulladtak. Mind a ketten. Attól fogva Garnéla mindig pityeregni kezdett, ha eszébe jutott a fia. Te sem tudnál együtt dolgozni egy ilyen emberrel, ugye? Elegem lett, és azt mondtam neki: „Garnéla, a fiad nem halt meg. Csak mostanában nem látod olyan gyakran, mert odakint van a folyón.” Garnéla elfogadta ezt. A feleségéről azonban nem mondtam semmit, mert itt van az a határ, amennyit Garnéla még eltűr tőlem. Amúgy is elég házsártos asszony volt. – Rák felsóhajtott, megvakarta az üstökét, majd így folytatta: – Akkor javasoltam neki, hogy vállaljuk el az éjszakai műszakot, mert akkor találkozhatunk a fiával, ha délután hazajön. Garnéla azt is elfogadta. – Rák megvonta a széles vállát, majd így foglalta össze az elmondottakat: – Persze a fiú soha nem fog hazajönni. De Garnéla így várhat valamire, hogy úgy mondjam. És így a fiáról is tudok vele beszélgetni anélkül, hogy elkezdene pityeregni.

Ekkor előkerült Garnéla, kezében egy nagy kancsó borral és három cseréppohárral. Lepakolt a fényesre sikált asztallapra, majd maga is letelepedett. Köszöntőt mondtak a sikeres küzdelem örömére. Ma Dzsung cuppantott az ajkával és hagyta, hogy Rák újra töltsön neki. Megkérdezte:

– Ismertétek azokat a gazembereket?

– Kettőt. A folyó túlpartján élő haramiabanda tagjai. Két hete megpróbálták feltartóztatni Feng

egyik futárját. Én és egy társam voltunk a kísérők, és hármat megöltünk közülük. Kettő elmenekült, ezeket kaptuk el most.

– És ki lehet az a Li, akiről a haldokló fickó motyogott? – kérdezte Ma Dzsung.

– Hány Li családnevet viselő ember lehet a szigeten? – kérdezte Rák Garnélától.

– Pár száz.

– Hallottad – mondta Rák, kiguvadó szemét Ma Dzsungra szegezve. – Pár száz.

– Ezzel nem vagyunk előbbre – jegyezte meg Ma Dzsung.

– Ők sem – tette hozzá Rák szárazon. Majd odaszólt Garnélának: – Szép ez a folyó alkonyatkor. Kár, hogy nem vagyunk itt gyakrabban éjjel.

– Békés – mondta Garnéla elégedetten.

– Bár nem mindig! – jegyezte meg Ma Dzsung, és felállt. – Nos, gondolom, ti majd elrendezitek itt ezt a dolgot. Nekem vissza kell mennem és jelentenem a főnökömnek, hogy hol találjuk Ling kisasszonyt.

– Ha megtaláljátok – jegyezte meg Rák. – Hajnalban munkából jövet fényt láttam az ablakában.

– Mivel vak, a fény látogatót jelent – tette hozzá Garnéla.

Ma Dzsung megköszönte a vendéglátást, elbúcsúzott, majd elindult visszafelé az alkonyi szürkületben. Ling kisasszony viskója előtt megállt egy pillanatra. Nem látott világosságot, minden kihaltnak tűnt. Benyitott, s egy gyors pillantást vetett a félig sötét szobára, amelyben csak egy bambuszágy állt. Egy teremtett lélek sem volt odabent.

TIZENHATODIK FEJEZET

A Vörös Pavilonhoz visszatérve Ma Dzsung a terasz mellvédjénél állva találta Di bírót, aki a fák közé akasztott lampionokat meggyújtó parkőröket figyelte. Beszámolt a bírónak a történtekről, majd így összegezte mondandóját:

– Végül kiderítettem, hogy hol él Ling kisasszony. De nincs otthon, nem sok értelme lenne elmenni hozzá. Legalábbis most nem. Alighanem a látogatói elvitték valahová.

– De nagyon beteg! – kiáltott fel a bíró. – Nem tetszik ez a dolog a látogatókkal. Azt hittem, senki nem tud róla a két barátodon és Ezüst Tündéren kívül. – Aggódva húzgálni kezdte a bajuszát. – Biztos vagy abban, hogy az orvtámadásnak Rák és Garnéla voltak a célpontjai, nem pedig te?

– Persze hogy ők voltak, uram! Honnan tudhatták volna azok a gazemberek, hogy én is ott leszek? Rákon akartak bosszút állni, aki három bandatársukkal végzett két héttel ezelőtt. Nem tudtak Garnéláról sem.

– Furcsa. A haramiáknak tisztában kellett volna lenniük azzal, hogy a két cimbora napközben alszik, és hajnal előtt nem tér haza. Ha te nem kérted volna meg őket, hogy vezessenek el Ling kisasszony viskójához, a támadóknak egész este és éjjel lesben kellett volna állniuk.

Ma Dzsung megvonta a vállát.

– Talán pontosan erre készültek.

Di bíró töprengett egy darabig, nézte szemben a parkéttermet, ahol ismét javában zajlott az ünnepi lakoma. Majd megfordult, és sóhajtva megjegyezte:

– Elhamarkodottan mondtam tegnap, hogy csupán egyetlen napot szeretnék Lo járásfőnök dolgaival foglalkozni. Ma este már nem lesz rád szükségem, Ma Dzsung. Menj, vacsorázz meg valahol, és szórakozz egy keveset! Holnap reggel, közvetlenül reggeli után, itt találkozunk.

Ma Dzsung távozását követően a bíró hátrakulcsolt kézzel járkálni kezdett a teraszon. Nyugtalan volt, nem tetszett neki a gondolat, hogy egyedül költse el a vacsoráját a szobában. Bement és átöltözött, egyszerű kék pamutruhába bújt. Egy kis fekete föveget nyomott a fejébe, és a főkapun keresztül hagyta el az Örök Boldogság szállót.

Amikor elhaladt annak a fogadónak a bejárata előtt, ahol Csia Jü-po tartózkodott, megtorpant. Meghívhatná az ifjú költőt vacsorára, és még többet megtudhatna Ven szervezkedéséről Feng ellen. Miért adta fel az akadémikus ilyen gyorsan a tervet? Talán úgy gondolta, hogy ha Feng kisasszonyt feleségül veszi, az egyszerűbb módja annak, hogy megszerezze Feng vagyonát, és így még a régiségkereskedővel sem kellene osztoznia?

Belépett. A fogadós közölte, hogy a költő ebéd után távozott, és azóta még nem tért vissza.

– Ráadásul tegnap egy fél ezüstöt adtam neki kölcsön – tette hozzá szomorúan.

A bíró magára hagyta a fogadóst a bánatával, majd betért az első útjába kerülő étterembe. Egy egyszerű ételt rendelt, majd kiült teázni az emeleti erkélyre. A korlát mellett ülve, minden különösebb cél nélkül szemlélte az utcán nyüzsgő tömeget. Az egyik sarkon egy csapat fiatal éppen több tál ételt helyezett el egy ott álló halotti oltáron. Di bíró számolni kezdett az ujjain. Másnap lesz a hetedik holdhónap harmincadik napja, ami egyben a holtak ünnepének utolsó napja. Ekkor fogják elégetni a papírmodelleket és a többi áldozati felajánlást. A túlvilág kapui egész éjjel nyitva állnak majd.

Székében hátradőlve, bosszankodva az ajkába harapott. Már korábban is szembesült megoldhatatlannak tűnő problémákkal, de akkor legalább elegendő tény állt a rendelkezésére, ami alapján néhány elméletet felvázolhatott és kiválaszthatta a lehetséges gyanúsítottakat. Kétségkívül ugyanaz az elkövető felelős Tao Kuang harminc évvel ezelőtti haláláért és Őszi Hold meggyilkolásáért. De vajon az az ember iktatta ki Ling kisasszonyt is? Aggodalmasan ráncolta a homlokát. Attól a gondolattól sem bírt megszabadulni, hogy valami összefüggés lehet a nő eltűnése és

a Ma Dzsung elleni támadás között. Az egyetlen nyom az volt, hogy az ismeretlen gyilkos úgy nagyjából ötven körül járhatott, és a Mennyei-szigeten vagy a közelében élt. Ráadásul még az akadémikus halála sem volt minden részletében tisztázott. Jádegyűrű története arról, hogy miként ölte meg, elég logikusnak tűnt, de az akadémikus kapcsolata Őszi Holddal továbbra is rejtély. Az is furcsa volt, hogy senki nem tudta, hol zajlottak bensőséges találkáik. A viszonyuk több lehetett alkalmi szerelmes enyelgésnél. Az igaz, hogy Li azt tervezte, kivásárolja a virágkirálynőt. A Jádegyűrű iránti megszállott vágya viszont azt sugallta, hogy sokkal inkább valami más sarkallta arra, hogy megváltsa Őszi Holdat, mint a szokásos szenvedély. A lány esetleg zsarolta? A bíró elégedetlenül megrázta a fejét. Mivel az akadémikus és a virágkirálynő is halott, lehet, hogy sohasem fogja megoldani ezt a rejtélyt.

Egyszer csak magában motyogva mérgelődni kezdett. Hatalmasat hibázott. A szomszédos asztalnál ülő vendégek furcsálló pillantásokat vetettek a magas, szakállas úriemberre, aki úgy tűnt, egyre mérgesebb. Di bíró azonban ügyet sem vetett rájuk. Hirtelen felállt, fizetett, majd lesietett a lépcsőn.

Elhagyta Csia Jü-po fogadóját, és a bambuszkerítés mellett haladt, míg bal oldalon egy kis kapuhoz nem ért. Nyitva volt, de az ajtófélfán fatábla hirdette, hogy „Magánterület”.

Benyitott, és végigment a magas fák között kanyargó, ápolt ösvényen. A sűrű lombok megszűrték az utca zaját. Az ösvény végén egy nagyobbacska tó partjára ért, amely különösen csendes volt. A tavon vörösre lakkozott, kecsesen ívelő fahíd vezetett át. Léptei alatt nyikorgott a híd, s hallotta a csobbanásokat, ahogy az ijedt békák belevetették magukat a sötét vízbe.

A túlparton meredek lépcső vezetett egy elegáns pavilonhoz, amely vastag facölöpökön állt, nagyjából másfél méterre a földtől. A pavilon egyszintes volt, csúcsos tetejét rézlapokkal borították, amelyet az idő zöld patinával vont be.

Di bíró felment a teraszra. Miután gyors pillantással felmérte az elülső masszív ajtót, megkerülte a pavilont. Nyolcszög alakú épület volt. A hátsó teraszról jól látszott a Csia fogadója mögötti kert, valamint az Örök Boldogság szálló oldalsó kertje, amit halványan megvilágított a park lampionjainak fénye. Nem tisztán, de a Vörös Pavilonhoz vezető ösvényt is ki tudta venni. Megfordult és szemügyre vette a hátsó ajtót. A rézlakatra fehér papírdarabot ragasztottak, Feng pecsétjével. Ez az ajtó kevésbé tűnt ellenállónak, mint az elülső. Éppen csak nekifeszítette a vállát, és máris kivágódott.

Belépett a sötét előtérbe, és a fal mellett álló asztalon kitapogatott egy gyertyát. A mellette talált tűzszerszámmal rögvest meg is gyújtotta. A magasba emelt gyertya fényénél felmérte a fényűzően berendezett bejárati csarnokot, majd bekukkantott a jobb oldali kisebb nappaliba is. A bal oldali szoba berendezése mindössze egy bambuszheverőből és egy rozoga bambuszasztalból állt. A szoba végében pedig egy mosófülkét és egy kis konyhát talált. Nyilvánvaló ez lehetett a szolgálólány lakrésze.

Kifordult, és bement a szemközti tágas hálószobába. A hátsó falnál hatalmas, ébenfából faragott, gazdagon hímzett baldachinos ágyat pillantott meg. Az ágy előtt bonyolult faragású, kerek, gyöngyházberakásos rózsafa asztal állt. Két személy kényelmesen elfért mellette teázgatva vagy vacsorázva. A levegőben átható parfümillat lebegett.

A bíró a sarokban álló nagy öltözőasztalhoz lépett. Kerek, ezüstből csiszolt tükre volt, a káprázatosan színezett porcelándobozokban és porcelánedényekben a pavilon úrnője tartotta a púderét és a kencéit. Di bíró megvizsgálta a három fiók rézlakatját. A virágkirálynő itt őrizhette a feljegyzéseit és a leveleit.

A felső fiók nem volt lelakatolva. Kihúzta, de semmi különöset nem talált benne, csak kellemetlen szagú gyűrött zsebkendőket és zsíros hajtűket. Gyorsan visszacsukta, és a következő fiókkal folytatta. Ennek a zárján is szabadon lógott a lakat. Ez a fiók azonban csak a kurtizán toalettjéhez tartozó személyes tárgyait tartalmazta. Gyorsan becsukta ezt is. A harmadik fiók biztonságosan be volt zárva, de egy erőteljesebb rántás hatására a zsanér körül a gyenge fa engedett. A bíró elégedetten bólintott. A fiók dugig volt levelekkel, névkártyákkal, használt és nem használt borítékokkal, számlákkal, üres

levélpapírral, amelyből néhány már gyűrött volt, a többi zsíros ujj-, vagy rúzsos ajaknyomtól maszatos. A kurtizán egyértelműen nem volt különösebben rendkedvelő. A bíró kihúzta a fiókot, és teljes tartalmát kiürítette az asztalra. Odahúzott egy széket, és elkezdte átvizsgálni a papírokat.

A megérzése akár teljesen téves is lehetett, de ellenőrizni akarta. A Daru Lugasban, a vacsora során a virágkirálynő mellékesen megemlítette, hogy az akadémikus búcsúajándékként zárt borítékban adott neki egy parfümösüvegcsét. Amikor pedig a lány afelől érdeklődött, hogy milyen parfüm is az, az akadémikus azt válaszolta: „Csak ügyelj rá, hogy elérjen a rendeltetési helyére.” A lány csak a parfümmel foglalkozott, és esetleg elkerülte a figyelmét, hogy az akadémikus előtte valami mást is mondhatott neki. Így aztán csak a férfi utolsó szavaira emlékezett, amelyeket a parfümre tett tréfás megjegyzésként értelmezett. Csakhogy az akadémikus szavai inkább hangzottak utasításnak, mint a lány kérdésére adott válasznak. Utasításnak, amely a borítékban lévő másvalamire vonatkozott, nem pedig a parfümös fiolára. Talán egy üzenetre vagy levélre, amit az akadémikus a lánnyal akart eljuttatni egy harmadik személyhez.

Kapkodva kiszórta a padlóra a leveleket és a névkártyákat. Egy bontatlan borítékot keresett. Meg is találta. Előrehajolt, és közelebb emelte a gyertya fényéhez. A boríték meglehetősen nehéz volt, nem volt rajta címzés, csupán egy művészien kanyarított négysoros vers díszítette:

Ajándékom gyanánt vedd elillanó illatom,
Úgy illan majd el ez is, mint terólad álmaim.
Álmodom, hogy fekszel majd, egyedül a pamlagon,
S ott árasztja illatát, hol csókoltak ajkaim.

Di bíró hátratolta a süvegét, a feje búbjára tűzött kontyból kihúzott egy hajtűt, amivel óvatosan felvágta a borítékot. Egy elefántcsont dugaszos, faragott zöld jádéből készült lapos fiola hullott ki belőle, és egy másik, kisebb boríték. Ez alaposan le volt zárva, és ismét csak az akadémikus kézírásával volt megcímezve: „Őméltóságának, Li Vei-csingnek, az irodalomtudományok doktorának, a korábbi császári cenzornak, stb., stb… kegyes figyelmébe.”

A bíró kinyitotta, s egy papírlapot talált benne. Rövid levél volt, kitűnő, tömör stílusban fogalmazva.

Tiszteletre méltó atyám! Tudatlan és méltatlan fiadként felismertem, hogy sohasem kelhetek versenyre megingathatatlan bátorságoddal és acélos akaraterőddel, s nincs elég bátorságom szembenézni a jövőmmel. Elértem karrierem csúcsára, amiről immár lemondok. Tájékoztattam Ven Jüant is, hogy nem folytathatja tovább, s megbíztam, hogy intézkedjen ennek megfelelően.

Nem merek szigorú tekinteted elé kerülni, így ezt a levelet az Őszi Hold nevű kurtizán közvetítésével juttatom el nagytiszteletű személyednek. Utolsó napjaimat e lány páratlan szépsége ragyogta be.

Méltatlan fiad, Lien, a hetedik holdhónap huszonötödik napján, a holtak ünnepének idején, térdre borul előtted, s homlokát háromszor a padlóhoz érinti.

Di bíró homlokát ráncolva dőlt hátra a székben. A levél olyannyira tömör stílusban volt megfogalmazva, hogy nem volt könnyű kihámozni, pontosan mit is akart mondani a szerzője. Az első bekezdés azt sejtette, mintha a visszavonult Li cenzor, akadémikus fia és Ven Jüan, a régiségkereskedő valamilyen aljas szervezkedésben vett volna részt, de az akadémikus az utolsó pillanatban ráeszmélt, hogy nincs meg benne a kellő bátorság és akaraterő, hogy végigvigye; és mivel képtelen volt követni apja útmutatásait, az öngyilkosságot látta az egyetlen kiútnak. De ez azt

jelentette, hogy ez a szervezkedés több volt annál a szánalmas tervnél, hogy koholt vádakkal félreállítsák a felügyelőt. A jó ég tudhatja, mennyire komoly dolgok forogtak itt kockán, élet és halál, de lehet, hogy még államérdekek is! Ki kell újra kérdezni az alattomos régiségkereskedőt, ha szükséges, akár a törvény biztosította kínvallatás alkalmazásával. Utána pedig fel kell keresnie az akadémikus apját. Neki biztosan…

Letörölte a verejtéket a homlokáról. A szobában fojtogatóan meleg volt, és a gyertya kellemetlenül füstölt. Összeszedte magát. Nem szabad kapkodnia, először az események sorrendjét kell rekonstruálnia. Amikor az akadémikus meghozta a döntését, és átadta a borítékot a virágkirálynőnek, végül is nem követett el öngyilkosságot, hiszen mielőtt megölhette volna magát, a lány, akit megpróbált megerőszakolni, végzett vele. A bíró öklével az asztalra csapott. Ennek az egésznek semmi értelme! Egy férfi, aki elhatározza, hogy véget vet az életének, megpróbál megerőszakolni egy lányt! Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy ilyesmi lehetséges lenne!

A levél azonban nem lehet hamisítvány. És azt pedig, hogy az akadémikus csakugyan fel akart hagyni korábbi tervével, bizonyítja Csia Jü-po vallomása is, amit Ma Dzsungnak tett. Őszi Holdra teljesen jellemző volt, hogy nem továbbította a rá bízott levelet. Bármilyen kapcsolatban állt is az akadémikussal, a férfi halálát követően azonnal továbblépett, s máris következő áldozata, vagyis a bíró kollégája, Lo járásfőnök elcsábításával foglalatoskodott. A borítékot bontatlanul behajította a fiókba, és elfeledkezett róla. Egészen a vacsora estéjéig, amikor is Lo járásfőnök szókése miatt gyászolni kezdte halott rajongóját. Néhány tény a képbe illett, a többi viszont nem. A bíró összekulcsolt kezét széles ruhaujjába rejtette. Összehúzva bozontos szemöldökét a fényűző ágyat nézte, ahol virágkirálynők sok nemzedéke hancúrozott választott szeretőivel.

Ismét sorra vette, mit tud arról a három személyről, akinek halála odaát, abban a másik hálószobában történt, a Vörös Pavilonban. Megpróbálta pontosan felidézni Feng Dai és a lánya szavait, továbbá Ven Jüan részleges vallomását és a Ma Dzsung gyűjtötte hasznos kiegészítéseket. Attól a furcsaságtól eltekintve, hogy az akadémikus a tervezett öngyilkossága estéjén megpróbált megerőszakolni egy lányt, a halálának körülményei hellyel-közzel tisztázottan tűntek. Miután Feng kisasszony véletlenül végzett vele, az apja öngyilkosság látszatát keltve rendezte el a helyszínt. A karmolások az akadémikus karján Feng kisasszonytól származnak, csak a nyakán talált duzzanat eredete tisztázatlan. Őszi Hold halálát illetően pedig megállapítást nyert, hogy a karján lévő karmolásokat Ezüst Tündér ejtette, amikor megpróbálta kivédeni a virágkirálynő gonosz pofonjait. Az ő esetében viszont a nyakán talált kék zúzódásra nincs kielégítő magyarázat. A bírónak az volt az érzése, hogy ha össze tudná kötni ezt a két tisztázatlan dolgot, akkor a vörös szoba rejtélye megoldódna.

Hirtelen felötlött benne a lehetséges magyarázat. Felpattant és izgatottan járkálni kezdett. Egy idő múlva megállt a hatalmas ágy előtt. Igen, összeállt a kép! Minden részlet logikus egységbe rendeződött, beleértve az akadémikus erőszakkísérletét és a Ma Dzsungék elleni támadást. A Vörös Pavilon titka kimondhatatlanul visszataszító volt, még annál a rémálmánál is szörnyűbb, amelyet a vörös szőnyegen heverő fehér, meztelen női holttest megtalálása után álmodott! Megborzongott.

A bíró a virágkirálynő pavilonjából egyenesen az Örök Boldogság szállóba ment. Megállt a pultnál, és átadta vörös névkártyáját az igazgatónak. Megparancsolta, hogy azonnal juttassa el a felügyelőnek azzal az üzenettel, hogy a lehető leghamarabb találkozni akar Feng Dai úrral és a lányával.

Amikor visszatért a Vörös Pavilonba, a bíró kiment a teraszra. A mellvéden áthajolva gondosan vizsgálgatni kezdte a sűrű bozótot és az aljnövényzetet.

Ezt követően visszasétált a nappaliba, és behúzta a kétszárnyú ajtót. Miután a keresztléc felhelyezésével bezárta, az ablakon lévő zsalut is becsukta. Amikor leült a teázóasztal mellé, rádöbbent, hogy a zárt szobában nemsokára nagyon meleg lesz. De nem kockáztathatott. Most már pontosan tudta, hogy egy kétségbeesett, mindenre elszánt, könyörtelen gyilkossal van dolga.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Ma Dzsung egy étteremben megvendégelte magát egy kiadós vacsorával, amit két kancsó erős borral öblített le.

Aztán vidám dallamot dudorászva sétált az utcán a kurtizánok szálláshelye felé. Ünnepi hangulatban volt.

A „másodosztály, négyes szám” feliratú ajtót egy idős nő nyitotta ki, aki szúrós pillantással mérte végig, majd azt kérdezte:

– Mit akarsz itt ilyenkor?

– Az Ezüst Tündér nevű kurtizánhoz jöttem.

Az asszony felvezette a lépcsőn, miközben aggodalmasan kérdezte:

– Remélem, nem kevert minket bajba az a lány. Az irodából jelentették délután, hogy kivásárolták. De amikor közöltem vele a jó hírt, riadtnak tűnt. Egyáltalán nem örült neki.

– Majd akkor nézd meg, ha elmegyünk innen! Egyébként meg ne fáradj tovább! Magam is megtalálom a szobáját.

Felbaktatott a lépcsőn és bekopogott az ajtón, amelyen Ezüst Tündér neve állt.

– Beteg vagyok, nem akarok látni senkit – hallatszott a lány hangja odabentről.

– Még engem sem? – kiáltott be Ma Dzsung az ajtón keresztül.

Menten kinyílt az ajtó, és Ezüst Tündér behúzta magához a férfit.

– Annyira boldog vagyok, hogy eljöttél! – mondta könnyein át mosolyogva a lány. – Szörnyű dolog történt! Segítened kell nekünk, Ma Dzsung!

– Nekünk? – kérdezte a férfi csodálkozva. Aztán megpillantotta Csia Jü-pót, aki törökülésben ült az ágyon. Ugyanolyan kétségbeesettnek tűnt, mint mindig. Ma Dzsung elképedve elvette a zsámolyt, amit a lányt tolt oda neki. Ezüst Tündér leült az ágyra, az ifjú költő mellé, és izgatottan belekezdett a mondókájába:

– Csia Jü-po feleségül akart venni, csakhogy elveszítette az összes pénzét, és aztán az rettenetes Feng kisasszony kivetette rá a hálóját. Szegény fiúnak mindig ilyen balszerencséje van. – Szeretetteljes pillantást vetett a költőre. – De ma este mindennél rosszabb dolog történt. Képzeld csak, egy nyomorult fickó kivásárolt engem! Abban bizakodtunk, hogy majd csak találunk valami kiutat, de itt a vége! Te bírósági tisztviselő vagy, ugye? Nem tudnád rávenni valahogy a bírót, hogy tegyen valamit ez ügyben?

Ma Dzsung hátratolta a sapkáját, és lassan vakargatni kezdte a fejét. Gyanakvó pillantást vetett a költőre, majd azt kérdezte:

– Miféle házasságról fecsegsz te itt? Miért nem mész előbb a fővárosba, hogy letedd a vizsgáidat és egy hivatalnoki állást szerezz?

– Isten ments! Ez csupán elhibázott törekvéseim gyönge pillanatában fogant terv volt. Minden vágyam egy házikó valahol vidéken, egy hozzám illő asszonyka, és az, hogy verseket írhassak. Vagy szerinted jó hivatalnok válna belőlem?

– Nem – mondta meggyőződéssel Ma Dzsung.

– A főnököd is pontosan ezt adta az értésemre. És igaza van. Ha lett volna elég pénzem, kivásároltam volna ezt a jóravaló lányt, és letelepedtem volna vele egy szerény zugban. Elégedettek lennénk napi egy tányér rizzsel, meg néha egy kis kancsó borral. Pénzt pedig kereshetnék tanítóskodással.

– Tanítóskodás! – kiáltott fel Ma Dzsung, beleborzongva a felvetésbe.

– Remek tanár! – mondta büszkén Ezüst Tündér. – Elmagyarázott nekem egy roppant bonyolult verset. Nagyon türelmes!

Ma Dzsung figyelmesen vizsgálta a párocskát.

– Hát jó – mondta végül. – Tételezzük fel, hogy tudok értetek tenni valamit. Megígéred, költő uraság, hogy visszaviszed ezt a lányt a szülőfalujába, és ott illendően feleségül veszed?

– Természetesen! De miről beszélsz, barátom? Délután még azt tanácsoltad, hogy vegyem feleségül Feng kisasszonyt, és aztán…

– Na, persze! – intette le sietve Ma Dzsung. – Csak próbára tettelek, fiatalember! Mi, bírósági tisztviselők, dörzsölt fickók vagyunk ám, én mondom neked! Mindig többet tudunk, mint azt hinnéd! Természetesen mindvégig tisztában voltam az egymás iránti vonzalmatokkal, mert a nőszemélyt is, hogy úgy mondjam, próbára tettem. Nos, miután szerencsés voltam a játékasztaloknál, és mivel ez a leányzó a szülőfalumból származik, és szeret téged, ma délután úgy döntöttem, hogy kivásárolom a számodra. – Köntöse ujjából előhúzta a nyugtát, és átadta Ezüst Tündérnek. Az ezüsttel teli vörös csomagot pedig odadobta az ifjúnak. – Ez itt meg az útiköltségre és a kezdésre, hogy belevághass a tanítóskodásba. Ne légy olyan bolond, hogy visszautasítod, van ott még több is, ahonnan ez jött. Sok szerencsét!

Felkelt és gyorsan kiment.

Már lent járt az előcsarnokban, amikor Ezüst Tündér utánaszaladt.

– Ma Dzsung! – mondta, kifulladva a futástól. – Csodálatos vagy! Hívhatlak fivéremnek?

– Bármikor – felelte a férfi kedélyesen. Majd elkomorult és így folytatta: – Hanem a főnököm igencsak érdeklődik a fiatalúr iránt. Gondolom, semmi komoly, de megkérnélek, hogy holnap délig ne hagyjátok el a szigetet. Ha addig nem hallanál rólam, nyugodtan útnak indulhattok!

Amikor kinyitotta az ajtót, a lány gyorsan közelebb lépett hozzá, és így szólt:

– Úgy örülök, hogy mindvégig tudtad, hogy Csia és én… Most, hogy betoppantál, nagyon aggódtam ám, fivérem. Mert amikor próbára tettél ott az özvegy Vang asszonynál, tudod… egy percre azt hittem, hogy belém szerettél!

Ma Dzsung felnevetett.

– Ne áltasd magad, húgocskám! Ha én belefogok valamibe, azt szeretem rendesen csinálni, hogy úgy mondjam. Ennyi volt az egész.

– Te szemtelen csirkefogó! – mondta duzzogva a lány.

Ma Dzsung játékosan a fenekére csapott egyet, és továbbállt.

Miközben bandukolt az utcán, csodálkozva állapította meg, hogy valójában nem is tudja, boldog-e, vagy szomorú. Megrázta a köntöse ujját, amit nagyon könnyűnek talált: mindössze néhány garas maradt benne. Nem futotta már belőle a Mennyei-sziget gyönyöreire. Úgy döntött, sétál még egy keveset a parkban, de a feje már nagyon elnehezült. Jobbnak látta, ha korán nyugovóra tér. Bement az első útjába kerülő éjszakai szálláshelyre, és a maradék pénzéből egy ágyat bérelt éjjelre.

Kibújt a csizmájából, meglazította az övét, és kinyújtózott az egyszerű deszkapriccsen, két hortyogó csavargó között. Fejét összekulcsolt kezén nyugtatva bámulta a pókhálólepte repedezett mennyezetet.

Felötlött benne, hogy elég különös módja ez az éjszaka eltöltésének az élvezeteiről híres Mennyei-szigeten. Először egy padlásszoba padlóján, aztán öt garasért egy deszkapriccsen.

– Biztos az az átkozott Lélekváltó híd tehet róla, amin át idejöttem – dörmögte. Majd elszántan lehunyta a szemét, és szigorúan magára parancsolt: – Aludj már… fivér!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Miután Di bíró megivott néhány csésze teát, bekopogott az öreg portás, és jelentette, hogy a felügyelő gyaloghintója megérkezett a ház elé. A bíró felállt, hogy udvariasan fogadja Feng Dait és a lányát a folyosón.

– Elnézéseteket kérem a kései háborgatásáért – mentegetőzött a vendégeinek. – Ismételten új tények jutottak a tudomásomra, és abban bízom, hogy ezek megvitatása jelentős mértékben leegyszerűsíti a függőben maradt kérdéseket.

Bevezette őket a nappaliba, és ragaszkodott hozzá, hogy ezúttal Jádegyűrű is foglaljon helyet az asztalnál. Feng Dai arca szokás szerint kifürkészhetetlen volt, a lánya nagy szemében azonban aggodalom tükröződött. Di bíró teát töltött a vendégeinek, majd azt kérdezte Fengtől:

– Hallottad, hogy ma délután banditák támadták meg két emberedet?

– Igen, hallottam, uram. A támadást a folyó túlpartjáról szervezték a zsiványok, mert azt a három társukat akarták megbosszulni, akikkel a csendbiztosaim végeztek egy fegyveres rablótámadás közben, nemrégen. Mélységesen sajnálom, hogy járásfőnök úr segéde is jelen volt a támadáskor.

– Egyáltalán nem bánta, fel van készülve az ilyesmire. Még kedvére valónak is találja. – A lányhoz fordulva megkérdezte: – Meg tudnád nekem mondani, azon az estén hogyan jutottál be ebbe a szobába? Csak hogy tisztázzuk.

A lány gyors pillantást vetett a zárt teraszajtóra.

– Megmutatom – mondta, majd felállt.

A bíró is felpattant, és megfogta a karját, miközben a lány az ajtó felé indult.

– Ne fáradj! Mivel a parkon keresztül érkeztél, középen, a széles lépcsőn jöttél fel a teraszra. Így volt?

– Igen – felelte, de rögtön beharapta az alsó ajkát, ahogy észrevette, hogy apja hirtelen elsápad.

– Éppen, ahogy gondoltam! – mondta szigorúan a bíró. – Most pedig fejezzük be a komédiázást! A teraszra csak jobb és bal felől vezet lépcső. Ifjú hölgy, te soha nem jártál itt. Ma délután, amikor apádat kihallgattam, szép kis történetet rögtönöztél, amikor meghallottad, hogy én már értesültem arról, hogy az akadémikus meg akart szerezni magának, valamint hogy az apádat látták errefelé a halála éjjelén. Felettébb eszes lány vagy, ezért ott helyben kitaláltál egy mesét, hogy te ölted meg az akadémikust, miközben ő meg akart erőszakolni, hogy ezzel megvédd apádat. – Látva, hogy a lánynak pirosodik az arca és sírásra görbül a szája, szelídebb hangon folytatta: – Természetesen, részben igaz a történeted. Az akadémikus csakugyan megpróbált megerőszakolni, csakhogy nem három napja és nem ebben a nappaliban. Mindez tíz nappal ezelőtt történt, a hajó fedélzetén. A sérüléseid, amelyeket voltál szíves olyan készségesen megmutatni, elszíneződtek, tehát korántsem annyira új keletű zúzódások, mint ahogy azt állítottad. Továbbá a küzdelmetek leírása sem volt túl meggyőző. Ha egy erős férfi azt látja, hogy a lány, akit megtámadott, tőrt ragad, megpróbálja kicsavarni a kezéből a fegyvert, nem pedig ölelgetni kezdi a fegyver dacára. És arról is megfeledkeztél, hogy a szúrás a jobb oldali nyaki eret érte. Ez inkább öngyilkosságra utal, mint gyilkosságra. Ám eltekintve ezektől a kis hibáktól, meg kell hagyni, szép történetet kerekítettél!

Jádegyűrűből kitört a zokogás. Feng aggódva pillantott rá, majd fáradt hangon így szólt:

– Ez az egész az én hibám, uram! Csak segíteni akart nekem. Amikor úgy látszott, hogy elhiszed a meséjét, nem voltam elég bátor ahhoz, hogy elmondjam az igazat. Nem öltem meg azt a nyomorult akadémikust, azzal viszont tisztában voltam, hogy engem állítanának bíróság elé a meggyilkolása miatt. Mert aznap éjjel csakugyan itt jártam a Vörös Pavilonban. Én…

– Nem – szakította félbe a bíró. – Nem fognak bíróság elé állítani a megölése miatt. Bizonyítékom van rá ugyanis, hogy az akadémikus öngyilkos lett. Te pedig a holttest és helyszín megbolygatásával

még inkább hangsúlyoztad az öngyilkosság tényét. Feltételezem, azért jöttél ide aznap éjjel, hogy számon kérd rajta azt a tervet, amit a régiségkereskedővel együtt agyaltak ki ellened.

– Így volt, uram. Az embereim azt jelentették, hogy Ven Jüan egy nagyobb pénzösszeget akar egy ládikában a házamba csempésztetni. Ezt követően pedig az akadémikus figyelmeztette volna a tartományi hatóságokat, hogy hamis adókimutatást nyújtok be. Ha pedig tagadtam volna, a hiányzó pénzt „megtalálták” volna a házamban. Véleményem szerint…

– S miért nem jelentetted ezt azonnal? – kérdezte röviden Di bíró.

Feng zavartan pillantott rá. Némi habozás után így válaszolt:

– Mi, itt, a szigeten, nagyon egymásra vagyunk utalva, uram. Ha bármilyen viszály támadt, mindig megoldottuk magunk között, megtaláltuk… vagyis kínosnak éreztem volna, ha egy helyi viszályba bevontam volna egy kívülállót. Talán ez nem helyes, de mi…

– Az biztos, hogy nem helyes! – vágott közbe ingerülten a bíró. – Folytasd a történetet!

– Amikor az embereimtől értesültem Ven Jüan ellenem tervezett csapdájáról, úgy döntöttem, elmegyek és beszélek az akadémikussal. Kérdőre akartam vonni, hogy egy olyan nagyszerű úriember fia, akit nekem is volt szerencsém jól ismerni, miért vesz részt egy ellenem szőtt összeesküvésben. Ugyanakkor azt is a fejére akartam olvasni, hogy rátámadt a lányomra a hajón. Útközben azonban a parkban összefutottam Ven Jüannal. Nagyon furcsa volt, a találkozás valahogyan arra a másik éjszakára emlékeztetett, amikor harminc évvel ezelőtt ugyancsak belebotlottam Venbe, amint Tao Kuanghoz igyekeztem. Közöltem Vennel, hogy tudomásom van álnok tervéről, és éppen az akadémikushoz készülök, hogy beszéljek vele erről. Ven Jüan a bocsánatomért esdekelt, és bevallotta, hogy egy gyönge pillanatában valóban tárgyalt az akadémikussal arról, miként lehetne engem elmozdítani a felügyelői posztomról. Mivel az akadémikusnak sürgősen pénzre volt szüksége, először beleegyezett. Később aztán, ki tudja, mi okból, meggondolta magát, és közölte Vennel, hogy nem vesz részt a tervben. Ven sürgetett, hogy menjek és beszéljek az akadémikussal, aki igazolni fogja az állításait.

– Mihelyt beléptem a szobába, tudtam, hogy rossz előérzetem nem volt alaptalan. Az akadémikus ott ült összeroskadva a székében, holtan. Vajon Ven tudott erről, és azt akarta, hogy a holttest mellett találjanak rám, hogy megvádolhasson a gyilkossággal? Harminc évvel ezelőtt Ven hasonló csapdát állított nekem, Tao Kuang meggyilkolásával kapcsolatban. Felötlött bennem, hogy a régi gyilkosságot öngyilkosságnak rendezték meg, és elhatároztam, hogy én is megpróbálom ugyanazt a trükköt. A többi pontosan úgy történt, ahogy azt délután elmondtam, uram. Amikor megállapították, hogy az akadémikus Őszi Hold iránti viszonzatlan szerelmi bánatában lett öngyilkos, mindenről beszámoltam a lányomnak. Ezért ragadtatta magát arra a próbálkozásra, hogy elleplezze a holttesttel való ügyködésemet. – Megköszörülte a torkát, majd szomorú hangon folytatta: – Nincsenek rá szavak, uram, mennyire sajnálom mindezt. Soha életemben nem szégyelltem magam annyira, mint amikor rád hagytam, hogy tévesen értelmezd az akadémikus utolsó írásának jelentését. Én valóban…

– Nem bánom, ha olykor megpróbálnak bolondot csinálni belőlem – mondta Di bíró szárazon. – Hozzászoktam már. Szerencsére többnyire még idejében rájövök, mielőtt túl késő lenne. Az akadémikus utolsó írása valóban Őszi Holdra utal, de nem miatta végzett magával. – Hátradőlt a székében, végigsimította hosszú, fekete szakállát, és lassan folytatta: – Az akadémikus kiemelkedő tehetséggel, ugyanakkor hideg és számító természettel volt megáldva. Túl gyorsan lett sikeres, és ez a fejébe szállt. Akadémikus lett, de még magasabbra akart jutni és minél gyorsabban. Csakhogy ehhez sok pénzre volt szüksége, ami nem állt a rendelkezésére: a családi birtok hanyatlásnak indult a rossz termés és a kockázatos befektetések miatt. Ezért régi ellenségeddel, Ven Jüannal kitervelték, hogyan tehetnék rá kezüket a Mennyei-sziget mesés vagyonára. Tíz nappal ezelőtt megérkezett, hogy végrehajtsa a tervet, magabiztosan és erőszakosan. Amikor azon az éjjelen megpillantotta a lányodat a hajón, ostoba önérzete csorbát szenvedett az elutasítás miatt, és megpróbálta megerőszakolni. Később

találkozott a régiségkereskedővel a kikötőben, de még mindig a kudarca miatt fortyogott. Megparancsolta Vennek, hogy segítsen megkaparintani a lányodat, emlékeztetve őt arra, hogy téged nemsokára úgyis le fognak tartóztatni adócsalás bűne miatt, és a fővárosba visznek. Ven erre elmondta neki, hogyan vehetné rá a lányodat, hogy kénye-kedve szerint a rendelkezésére álljon. Az a hitvány régiségkereskedő egyúttal saját személyes bosszúját is ki akarta elégíteni.

Di bíró kortyolt egyet a teájából, majd így folytatta:

– Azonban a megérkezését követően az akadémikus annyira belevetette magát a Szegfű, Bazsarózsa és a többi gyönyörű kurtizán nyújtotta örömökbe, hogy megfeledkezett a lányodról. Nem úgy a tervről, hogy téged félreállítsanak. A játékasztal mellett aztán találkozott egy fiatalemberrel, akiről azt gondolta, hogy pont megfelel arra a feladatra, hogy a pénzt a házadba csempéssze.

– Huszonötödikén, a halála napján, az akadémikus rájött valamire, legalábbis azt hitte, hogy rájött valamire, ami mindent teljesen megváltoztatott a számára. Kifizette a három kurtizánt, akivel addig szerelmeskedett, és visszaküldte az ivócimboráit a fővárosba. Úgy döntött, hogy véget vet az életének. Este, még mielőtt a tervét végrehajtotta volna, átsétált a virágkirálynő pavilonjába, hogy még utoljára találkozzék vele.

– Mivel már mindketten halottak, soha nem fogjuk megtudni, pontosan milyen kapcsolat volt közöttük. Azt hallottam, hogy bár az akadémikus a lányt minden mulatságára meghívta, hogy emelje az est fényét, soha nem töltötte vele az éjszakát. Talán életének utolsó óráiban a lány jelképévé vált mindannak a földi gyönyörnek, amiről lemondani készült. Ebben az érzelgős hangulatában bízta rá az apjának írt búcsúlevelet, amit azonban Őszi Hold elfelejtett továbbítani. A lány soha nem próbált a szeretője lenni, talán azért, mert érezte, hogy a férfi éppolyan hideg és önző alkat, mint ő. És az is biztos, hogy az akadémikus soha nem ajánlotta fel neki, hogy kiváltja.

– Soha nem akarta kivásárolni? De hiszen ez lehetetlen, uram! – kiáltotta Feng. – A lány maga állította!

– Valóban. Csakhogy hazudott. Amikor hírét vette, hogy az akadémikus végzett magával, és egy vele kapcsolatos írást hagyott hátra, úgy gondolta, ez remek lehetőség arra, hogy tovább erősítse hírnevét a „virágok és fűzek” világában. Bátran hangoztatni kezdte, hogy visszautasította a híres fiatal tudós hízelgő ajánlatát.

– A példamutató élet íratlan szabályait sértette meg ezzel! – fakadt ki Feng dühösen. – A nevét ki kell törölni a virágkirálynők listájából!

– Nem volt jobb, mint amilyennek lennie kellett – jegyezte meg szárazon Di bíró –, de hát éppen a ti üzletágatok, a mestersége tette ilyenné. A másik ok pedig, amiért nem kellene róla elítélően szólni, az, hogy a legborzalmasabb halállal halt meg.

A bíró gyors pillantást vetett a zárt teraszajtó felé. Végigsimított az arcán. Mélyen két látogatója szemébe nézett, és így folytatta:

– Te, Feng, meghamisítottad egy öngyilkosság bizonyítékait. Te pedig, Jádegyűrű, egy sor hazugsággal traktáltál. De annak ellenére, hogy nem hivatalos beszélgetéseink során mind a ketten hazudtatok, szerencsétek van, mert a hamis tanúvallomást soha nem írtátok le és nem hitelesítettétek pecséttel vagy hüvelykujjlenyomattal. Azt sem felejtettem el, hogy te, Feng amikor megesküdtél, hogy a teljes igazságot mondtad el, azt is hozzátetted, hogy az esküd a harminc évvel ezelőtti események elbeszélésére korlátozódott. Nos, a törvény úgy rendelkezik, hogy az igazságszolgáltatás végső célja, hogy orvosolja a bűncselekmény okozta károkat, amennyire csak lehetséges. A nemi erőszak kísérlete bűncselekmény, az egyik legsúlyosabb. Éppen ezért elfelejtem azokat a hibákat, amiket te és a lányod ejtett, az akadémikus halálesetét pedig öngyilkosságként zárom le, amelynek feltételezett oka a viszonzatlan szerelmi bánat. Nem sok értelme lenne a szerencsétlen sorsú virágkirálynő hírnevét megtépázni, ezért te se emlegesd fel a hazugságait és ne töröltesd a nevét a listáról.

– Ami pedig a régiségkereskedő Ven Jüant illeti, ő bűnös aljas szándékkal elkövetett összeesküvés kitervelésében. Ezt azonban olyan hatástalan módon tette, hogy ügyetlen terve még azelőtt meghiúsult, mielőtt elkezdte volna megvalósítani. Feltehetően soha nem követett el komoly bűncselekményt, mert jelleméből fakadóan nincs meg benne a bátorság, hogy gyáva és alattomos szándékait valóra váltsa. Megteszem a kellő intézkedéseket, hogy egyszer és mindenkorra megakadályozzam abban, hogy tovább szervezkedjen ellened és védtelen lányokat gyötörjön.

– Két főbenjáró bűncselekményt követtek el itt, a Vörös Pavilonban. Azonban sem neked, sem a lányodnak, sem Ven Jüannak nem volt része egyikben sem. Nem akarok most beszélni ezekről a sötét ügyekről. Ez volt minden, amit meg akartam osztani veletek.

Feng felállt, majd rögtön térdre borult Di bíró előtt, a lánya pedig követte a példáját. Hálájukat akarták kifejezni az irántuk tanúsított nagylelkűségéért. A bíró azonban türelmetlenül félbeszakította őket. Intett nekik, hogy álljanak fel, és így szólt:

– Helytelenítem a Mennyei-sziget létét, Feng, és mindazt, ami itt zajlik. De belátom, hogy valamilyen módon az efféle helyek léte szükséges rossz. És egy olyan derék felügyelő, mint te, legalább féken tudja tartani ezt a rosszat. Elmehettek.

Feng már az ajtóban állt, amikor a bíróhoz fordult, és bátortalanul azt kérdezte:

– Tiszteletlenség lenne a részemről, uram, ha megkérdezném, hogy mi az két főbenjáró bűncselekmény, amit az imént említettél?

A bíró egy darabig töprengett a válaszon, majd így felelt:

– Nem, egyáltalán nem tiszteletlenség. Elvégre te vagy a felügyelő, jogod van tudni. De még túl korai lenne. Az elméletemre még nincs bizonyítékom. Mihelyt lesz rá bizonyíték, azonmód tudatom veled.

Feng és a lánya meghajolt előtte, majd távozott.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Másnap reggel Ma Dzsung nagyon korán jelentkezett szolgálatra. Di bíró még a reggeli rizsadagját fogyasztotta a teraszon. A csöndes parkra vékony ködréteg telepedett, a színes selyemgirlandok petyhüdten kornyadoztak a fák között.

A bíró röviden beszámolt segédének a Fenggel és a lányával folytatott beszélgetésről.

– Most pedig induljunk, próbáljuk megtalálni Ling kisasszonyt. Mondd meg az igazgatónak, hogy készítsenek elő két lovat a számunkra! Ha Ling kisasszony nem ment vissza a kunyhójába, hosszú lovaglás áll előttünk a sziget északi végéig.

Amikor Ma Dzsung visszatért, Di bíró éppen letette az evőpálcikáit. Felállt, bement a szobába, és utasította a segédet, készítse elő barna utazóköntösét. Miközben segített átöltözni a bírónak, Ma Dzsung így szólt:

– Ugye, Csia Jü-po egyik rendkívüli eseményben sem érintett?

– Így van. Miért? – kérdezte a bíró.

– Tegnap véletlenül hallottam, hogy távozni készül a szigetről a lánnyal, akibe szerelmes. A Feng kisasszonynak tett ígérete többé-kevésbé kényszerűségből történt.

– Hadd menjenek. Nincs már rá szükségem. Úgy tervezem, hogy ma mi is elindulhatunk. Remélem, fölös óráidban kiszórakoztad magad, Ma Dzsung.

– Megvolt, uram! Bár, meg kell hagyni, a Mennyei-sziget elég drága hely.

– Nem kétlem – mondta a bíró, miközben széles fekete selyemövét a derekára tekerte –, de az a két ezüst csak elég kellett hogy legyen.

– Az igazat megvallva, uram, nem volt elég! Jól éreztem magam, de az összes pénzem elúszott.

– Hát, remélem, megérte! Szerencsére még mindig ott van a bácsikádtól örökölt aranyad.

– Az is odalett, uram – jegyezte meg Ma Dzsung.

– Micsoda? Az a két aranyrúd, amit öregkorodra tettél félre? Ez hihetetlen!

Ma Dzsung szomorúan bólogatott.

– Hát, ez van, uram. Túl sok csinos lányt találtam itt, túlságosan sokat! És túlságosan drágákat!

– Ez gyalázatos! – fakadt ki Di bíró. – Képes voltál két rúd aranyat elverni borra és nőkre? – Dühös mozdulattal megigazította a fövegét, majd megrántotta a vállát és nagyot sóhajtva így folytatta: – Sosem tanulsz, Ma Dzsung.

Szótlanul kisétáltak az elülső udvarba, és felültek a lovakra. Ma Dzsung haladt elöl. A bírót a mellékutcákon keresztül vezette, át a senki földjén. A fák közötti ösvény elején megállította a lovát, és megjegyezte, hogy ezen a helyen támadtak rájuk az útonállók, majd azt kérdezte:

– Feng tudja, hogy mi állhat a támadás hátterében, uram?

– Azt hiszi, tudja, de nem tudja. Én viszont tudom. Rám vadásztak.

Ma Dzsung szerette volna megkérdezni, hogy ezt hogyan érti, de a bíró továbblovagolt. Amikor felbukkant a terebélyes tiszafa, Ma Dzsung rámutatott a göcsörtös törzs mellett álló viskóra. Di bíró bólintott. Leszállt a lováról, a gyeplőt Ma Dzsung kezébe nyomta, s így szólt:

– Itt várj rám!

Keresztülgázolt a nedves füvön. A reggeli napsütés még nem hatolt át egészen a viskó teteje fölé boruló sűrű lombon. Az árnyékban nyirkos, rothadó avar szaga érződött. A viskó koszos olajos papírral bélelt egyetlen ablakából halvány fény szűrődött ki.

Di bíró a rozoga ajtóhoz lépett, és hallotta, amint valaki furcsán gyönyörű hangon egy régi dalt dúdol. Emlékezett rá, hogy az ének valamikor a gyerekkorában nagyon népszerű volt. Kinyitotta az ajtót, és belépett. A rozsdás sarokvasakon lógó ajtó nyikorogva becsapódott mögötte.

A szobát olcsó olajmécses halovány fénye világította meg. Ling kisasszony törökülésben ült a

bambuszheverőn, és átkarolva ringatta a leprás koldust, aki visszataszító fejét az ölébe hajtotta. A férfi a hátán feküdt a kanapén, a végtagjait borító hegek kilátszottak a sovány testét fedő koszos rongyok alól. Megmaradt ép szeme tompán ragyogott a lámpa fényében.

A nő felemelte a fejét, és vak tekintetét a bíró felé fordította.

– Ki van itt? – kérdezte elbűvölő, meleg hangján.

– A bíró vagyok.

A leprás elkékült ajka féloldalas vigyorba torzult. Egyetlen szemével mereven bámulta a bírót, aki így szólt hozzá:

– Te Li Vei-csing doktor vagy, az akadémikus apja. Ő pedig itt Zöld Jáde, az a kurtizán, akiről úgy hírlett, hogy harminc éve meghalt.

– Szeretők vagyunk! – jelentette ki büszkén a vak nő.

– Azért jöttél a szigetre – mondta a bíró a leprásnak –, mert azt hallottad, hogy a fiad Őszi Hold, a virágkirálynő miatt lett öngyilkos, és meg akartad bosszulni a halálát. Tévedtél. A fiad azért ölte meg magát, mert felfedezte a nyakán lévő duzzanatokat, és azt hitte, hogy ő is elkapta a betegséget. Hogy jól gondolta-e, nem tudom, nem volt módomban megvizsgálni a holttestét. Mindenesetre nem volt meg benne a kellő bátorság ahhoz, hogy szembenézzen a bélpoklosok nyomorúságos sorsával. Őszi Hold azonban mit sem tudott erről. Fiad halála után ostoba gőgjében elhíresztelte, hogy az akadémikus miatta lett öngyilkos. Te pedig mindezt a saját szájából hallottad, amikor a Vörös Pavilon terasza alatt a bokrok között bujkálva hallgatóztál.

Elhallgatott egy pillanatra. Csak a leprás reszelős légzésének hangja hallatszott.

– A fiad azonban bízott Őszi Holdban. Egy levelet adott át neki, amelynek te voltál a címzettje, és amelyben magyarázatot adott a tettére. Csakhogy a lány elfeledkezett a levélről, fel sem nyitotta. Én találtam meg, miután te megölted.

Előhúzta a levelet a köntöse ujjából és felolvasta.

– A fiadat hordtam a szívem alatt, drágám – mondta a vak nő gyengéden. – Ám azt követően, hogy meggyógyultam, elvetéltem. Pedig a mi fiunk éppen olyan jóképű és bátor lett volna, mint te!

Di bíró a heverőre dobta a levelet.

– Miután a szigetre érkeztél, minden pillanatban szemmel tartottad Őszi Holdat. Azon az éjjelen, amikor láttad bemenni a Vörös Pavilonba, utána mentél. A teraszon állva, a rácsos ablakon keresztül láttad, ahogyan meztelenül fekszik az ágyon. A nevén szólítottad. Az ablak mellé álltál, háttal a falnak. Amikor a lány az ablakhoz lépett, és az arcát talán szorosan a vasrácsnak nyomta, hogy lássa, ki szólította, hirtelen előléptél. Mindkét kezedet bedugtad, és a rács között megragadtad a torkát. Fojtogatni kezdted. De a kacska kezeddel nem bírtál vele. A lány az ajtóhoz rohant, hogy segítséget hívjon. Ekkor szívrohamot kapott, és elvágódott a padlón. Te vagy a gyilkosa, Li doktor!

A férfi vörös, gyulladt szemhéja remegni kezdett. A nő gyöngéden a torz arc fölé hajolt, és azt súgta:

– Ne hallgass rá, drágám! Pihenj csak, édesem, nem vagy jól.

A bíró elfordította tekintetét. A nyirkos, döngölt földpadlót bámulta, majd így folytatta:

– A fiad jól írta a levelében, hogy megingathatatlanul bátor ember vagy, Li doktor. Halálos betegen és elszegényedve, még mindig ott volt neked a fiad. Azt remélted, nagy ember válik belőle, mégpedig gyorsan. A Mennyei-sziget valóságos kincsesbánya, a birtokod közvetlen szomszédságában. Először haramiákat küldtél, hogy rabolják el Feng aranyszállítmányát, csakhogy túl jól őrizték. Majd kiötlöttél egy sokkal jobb tervet. Elmondtad a fiadnak, hogy a régiségkereskedő Ven Jüan gyűlöli Fenget, és leghőbb vágya elmozdítani felügyelői tisztségéből. Meghagytad a fiadnak, hogy vegye fel a kapcsolatot Ven Jüannal, és vele együtt hajtsa végre azt a tervet, amelynek következménye Feng szégyenteljes bukása lett volna. Akkor a fiad kineveztethette volna Feng helyére Vent a sziget felügyelőjének, és rajta keresztül hozzáférhettél volna a Mennyei-sziget kincseihez. A fiad halálával

azonban mindez füstbe ment.

– Korábban még nem találkoztunk, Li doktor. De ismerted a hírnevemet, miként én is a tiedet, és féltél, hogy kiderítem rólad az igazságot. Miután megölted a virágkirálynőt, visszatértél a Vörös Pavilonhoz. A teraszon állva figyeltél a rácsos ablakon keresztül. Gonosz jelenléted hatására rossz álmom volt. Nem tudtál tenni semmit, mert az ablaktól túl messze van az ágy, ahol aludtam, az ajtót pedig eltorlaszoltam.

Felpillantott. A leprás arca borzalmas, gúnyos maszkká torzult. A bűz egyre elviselhetetlenebbé vált a kis szobában. A bíró a szája és az orra elé húzta a kendőjét, és azon keresztül beszélve folytatta:

– Mindezek után megpróbáltad elhagyni a szigetet, csakhogy a hajósok nem voltak hajlandók felvenni. Gondolom, a part menti erdőkben bujkáltál, és eközben véletlenül találkoztál harminc évvel ezelőtti szeretőddel, Zöld Jádéval. Gyanítom, a hangjáról ismerted fel. Ő figyelmeztetett arra, hogy Tao Kuang halálát vizsgálom. Mi késztetett arra, Li úr, hogy ennyire ragaszkodj az élethez, amely csak nyomorúságot tartogatott számodra? A hírnevedet akartad menteni bármi áron? Vagy egy nő szerelme miatt, akit harminc évvel ezelőtt szerettél, de akit halottnak hittél? Netán a gonosz vágy hajtott, hogy mindig győzz? Nem tudom, hogy egy gyógyíthatatlan betegség milyen hatással lehet egy nagy elmére. – Mivel nem érkezett válasz, a bíró folytatta: – Tegnap délután, immár harmadízben, ismét utánam kémkedtél. Tudnom kellett volna, fel kellett volna ismernem ezt a semmi máshoz nem hasonlítható szagot. Meghallottad, amikor azt mondtam a segédemnek, hogy szándékomban áll idejönni. Hívattad a bérenceidet, hogy lesben várjanak a fák között, és végezzenek velem. Nem tudhattad, hogy miután bementem a nappaliba, megváltoztattam a tervemet. A banditák így helyettem a segédemre és a felügyelő embereire támadtak. Ők hárman valamennyi támadóval végeztek, ám egyikük a halála előtt megemlítette a nevedet.

– Miután elolvastam a fiad levelét, egyszeriben mindent megértettem. Tudom, ki voltál, Li doktor. Feng úgy írt le téged, mint délceg ifjú hivatalnokot harminc évvel ezelőtt. Zöld Jáde pedig azt mondta a szerelméről, hogy vad, vakmerő férfi, aki kész a vagyonát, a rangját, mindenét eldobni azért a nőért, akit szeret.

– Ez te voltál, kedvesem – mondta a nő csendesen. – Ilyen voltál, az én jóképű, vakmerő szerelmem.

Csókokkal borította el a férfi arcát.

Di bíró elfordította a tekintetét, majd fáradt hangon folytatta:

– A gyógyíthatatlan betegek kívül esnek a törvényen és az igazságszolgáltatás hatáskörén. Nem tudok eljárni ellened, sem büntetést kiszabni, csupán megállapítom, hogy te ölted meg Őszi Holdat, a kurtizánt a Vörös Pavilonban, miként harminc évvel ezelőtt Tao Kuangot is!

– Harminc év! – csendült fel a szépséges hang. – És mi annyi év után újra együtt vagyunk! Azok az évek meg sem történtek, kedvesem, rossz álom volt csupán, szörnyű rémálom! Csak tegnap volt, hogy találkoztunk a vörös szobában… vörös, mint a szenvedélyünk, vörös, mint lángoló szerelmünk. Senki nem tudott róla, hogy ott találkozunk, hogy te, a jóképű, tehetséges, fiatal tisztviselő beleszerettél a leggyönyörűbb, legtehetségesebb kurtizánba, a Mennyei-sziget virágkirálynőjébe! Feng Dai, Tao Kuang és még oly sok más férfi versengett a kegyeimért. Biztattam őket, úgy tettem, mintha nem tudnék dönteni, csak hogy védjem a titkunkat, a mi közös, édes titkunkat.

– Aztán eljött az utolsó éjszaka… Mikor is volt? Tegnap éjjel? Remegő testem erős karod ölelésében pihent, amikor egyszer csak zajt hallottunk a nappaliból. Te kiugrottál az ágyból, és ahogy voltál, anyaszült meztelen kirohantál. Én pedig utánad. Láttalak, ahogy ott állsz, és a lenyugvó nap tüzes sugarai bearanyozzák drága tested. Amikor Tao Kuang megpillantott minket, ahogy meztelenül álltunk, szorosan egymás mellett, rettentő düh öntötte el. Tőrt rántott, és engem olyan jelzővel illetett, amit kimondani is szégyen. „Öld meg!” – kiáltottam. Te rávetetted magad, kicsavartad a tőrt a kezéből, és a nyakába döfted. A vére rád fröccsent, a vörös vére ott csorgott a mellkasodon, izmos,

vörös mellkasodon. Soha, soha nem szerettelek annyira, mint akkor…

Az emlékezés láza különös szépséget kölcsönzött a mámoros vak arcnak. A bíró lehajtotta a fejét. A nő csengő hangja ismét megszólalt:

– Azt mondtam: „Öltözz fel gyorsan, és meneküljünk!” Visszamentünk a vörös szobába, de hallottuk, hogy jön valaki. Kimentél és megpillantottad azt az ostoba kölyköt. Szinte azonnal elrohant, de te azt mondtad, hogy esetleg felismert. Jobbnak láttad, ha a holttestet a vörös szobába visszük, a kezébe adjuk a tőrt, az ajtót bezárjuk, a kulcsot pedig az ajtó alatt becsúsztatjuk… így majd azt fogják hinni, hogy Tao öngyilkos lett.

– A teraszon vettünk búcsút. Akkor gyújtották meg a lampionokat a kis kioszkban, a parkban. Azt mondtad, néhány hétre elmész, megvárod, amíg öngyilkosságként lezárják az ügyet. Utána… utána pedig visszajössz hozzám.

A nő köhögni kezdett. Egyre rosszabbul lett, végül a roham már az egész testét rázta. Véres hab jelent meg az ajkán. Gyorsan letörölte, és gyönge, rekedt hangon folytatta:

– Megkérdezték tőlem, hogy szerelmes volt-e belém Tao. Azt feleltem, hogy igen, nagyon szeretett, mert ez volt az igazság. Akkor azt kérdezték, hogy azért halt-e meg, mert nem lettem az övé, én pedig azt feleltem, hogy igen, miattam halt meg, mert ez is igaz volt. Aztán jött a betegség… én pedig elkaptam… az arcom, a kezem… a szemem. Meghalhattam volna, és meg is akartam halni… inkább meg akartam halni, semmint hogy így láss viszont… ami lett belőlem… Aztán jött a tűz, a többi beteg lány pedig magával vitt, át a hídon, be az erdőbe.

Nem haltam meg, éltem. Én, aki annyira vágytam a halált! Magamhoz vettem Ling kisasszony, vagyis Arany Jáspis papírjait. Ő meghalt egy szántóföldi csatornában, mellettem. Visszatértem, de te azt hitted, halott vagyok. Azt akartam, hogy halottnak higgy. Mennyire boldog voltam, amikor hallottam, hogy hatalmas és híres ember lettél! Ez volt az egyetlen, ami életben tartott. És most végre visszatértél hozzám, itt vagy a karomban.

Hirtelen elhallgatott. Amikor Di bíró felpillantott, látta, amint a nő vékony, póklábszerű ujjaival az ölében nyugvó fejet tapogatja. A férfi egyetlen szeme csukva volt, a rongyokba burkolt test nem mozdult.

A nő két karjával a melléhez szorította a rút fejet, és így kiáltott:

– Visszajöttél, hála az égnek! Visszatértél, hogy a karomban halj meg… én pedig veled vagyok!

Ringatni kezdte a holttestet és kedves szavakkal becézgette.

A bíró sarkon fordult, és kiment. A nyikorgó ajtó becsapódott mögötte.

HUSZADIK FEJEZET

Amikor Di bíró odakint csatlakozott hűséges segédéhez, Ma Dzsung azt kérdezte:

– Jó ideig odabent voltál, uram. Mit mondott a nő?

A bíró megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát, felpattant a lovára, és nagyon halkan csak annyit mondott:

– Senki nem volt ott. – Mélyet lélegezve beszívta a friss reggeli levegőt, majd hozzátette: – Alaposan átkutattam a lakhelyét, de semmit nem találtam. Volt egy elméletem, ami helytelennek bizonyult. Gyerünk vissza a szállóba!

Miközben a kietlen senki földjén haladtak keresztül, Ma Dzsung egyszer csak a távolba mutatott a lovaglóostorával, és így kiáltott:

– Nézd azt a füstöt, uram! Úgy látszik, elkezdték elégetni az oltárokat. Vége a holtak ünnepének.

A bíró nézte a háztetők felett gomolygó sűrű, fekete füstoszlopokat.

– Igen – mondta –, a túlvilág kapui immár bezárultak.

Arra gondolt, hogy a múlt szellemeit is bezárták. Harminc évig kísértettek a Vörös Pavilon éjjelének sötét árnyai, elsötétítve az élők életét. És most, harminc hosszú esztendő után, az árnyak végre átköltöztek ebbe a dohos, bűzös kalyibába, egy halott férfi és egy haldokló nő mellé. Hamarosan mindörökre eltűnnek, és soha többé nem jönnek vissza.

Amikor visszatértek az Örök Boldogság szállóba, Di bíró meghagyta az igazgatónak, hogy készítse el a számlájukat. A lovászfiúra rábízta a két lovat, ő pedig Ma Dzsunggal a Vörös Pavilonba ment.

Miközben Ma Dzsung a nyeregtáskákba pakolt, a bíró az asztalhoz telepedett és átolvasta az akadémikus haláláról szóló jelentését, amelyet még az előző éjjel fogalmazott. A jelentés befejezéseképpen most hozzáfűzte Őszi Hold halálának körülményeit. Erősen ittas állapotban bekövetkezett szívroham volt a halál oka, állapította meg a jelentésben.

Ezután rövid levelet fogalmazott Feng Dainak, amelyben leírta, hogy Tao Kuang és Őszi Hold gyilkosa egy és ugyanaz a személy, de mivel a bűnelkövető halott, jobb nem bolygatni ezeket az ügyeket. Levele végén így rendelkezett: „Tudomásomra jutott, hogy a lepra lefolyásának utolsó szakaszában Li Vei-csing doktor megháborodott, a környéken kóborolt, és az egykori kurtizán, Ling kisasszony viskójában érte a halál. Nevezett hölgy halálos beteg. Elrendelem, hogy halálát követően gyújtsák fel a viskót, a bent lévő két holttesttel, megakadályozva ezzel a betegség további terjedését. Tájékoztassák Li családját. A nőnek nem ismertek a rokonai.” Aztán aláírta a levelet. Amikor újraolvasta, megnedvesítette az íróecsetet, és utószóként a következőket fűzte hozzá: „Az is tudomásomra jutott, hogy Csia Jü-po elhagyta a szigetet egy lánnyal, akivel szeretik egymást. Egy régebbi és mélyebb vonzalom meg fogja vigasztalni a lányodat, akinek ezúton is sok boldogságot kívánok.”

Elővett egy újabb levélpapírt, és írt Tao Pan-tének: közölte vele, hogy apja gyilkosát sikerült ugyan azonosítani, a gyilkos azonban hosszú és fájdalmas betegségben elhunyt. Majd hozzátette: „Ekként vett bosszút az ég, és immár semmi nem áll útjába a Tao és a Feng család bensőséges kapcsolatának, a régi barátság jegyében.”

Mindkét levelet lezárta, és ellátta a „személyes” megjelöléssel. Majd összetekerte a hivatalos jelentést, az ügy dokumentumaival együtt, és a vastag tekercset a köntöse ujjába rejtette. A székéből felállva így szólt Ma Dzsunghoz:

– Csinhuán keresztül indulunk haza. A jelentésemet át kell adnom Lo járásfőnöknek.

Együtt mentek vissza a szálló előcsarnokába, Ma Dzsung vitte a nyeregtáskákat.

Di bíró rendezte a számlájukat. A Feng Dainak és Tao Pan-tének szóló leveleket átadta az igazgatónak, azzal az utasítással, hogy azonnal kézbesíttesse a címzetteknek.

Amikor kiléptek az udvarra, hogy lóra szálljanak, hangos gongszót és kiáltozást hallottak: „Utat! Utat!”

Tucatnyi izzadó hordszékvivő érkezett egy nagy hivatalos gyaloghintóval a szállóba. Az őket kísérő poroszlók hatalmas vörös transzparenseket emeltek a magasba, Lo járásfőnök teljes rangjával és titulusaival. Parancsnokuk a gyaloghintóhoz lépett, és mélyen meghajolva elhúzta a függönyt. Lo járásfőnök kiszállt a hintóból. Fényes zöld hivatali köntöst, fején szárnyas bírói föveget viselt. Kis összecsukható legyezőjével erőteljes mozdulatokkal legyezte magát.

Amikor megpillantotta Di bírót, aki éppen indulni készült, szapora léptekkel odasietett hozzá, és izgatottan így kiáltott:

– Kedves bátyám! Micsoda szörnyűség! A Mennyei-sziget virágkirálynője elhunyt, ráadásul titokzatos körülmények között! Az egész tartomány ettől hangos! Mihelyt meghallottam a borzalmas hírt, a nagy hőség ellenére rohantam vissza! Természetesen álmomban sem mernélek újabb feladatokkal terhelni!

– A halála nyilván nagyon megrázott – jegyezte meg Di bíró szárazon.

Lo gyanakodva pillantott rá, majd fesztelenül folytatta:

– Mindig is vonzottak a gyönyörű nők, Di, mindig! Az élet küzdelmes mindennapjainak poros útján ritkán virágzik ilyen gyönyörű rózsa, amely elárasztja az utazót harmatlepte ragyogásával és édes kéjt bocsát rá – ahogy a legutolsó költeményemben írtam. Még mindig keresem a megfelelő igét az utolsó sorhoz. Nem rossz, ugye? De mi történt azzal a szegény lánnyal?

Di bíró átnyújtotta neki a feltekert iratokat.

– Itt a jelentésem, Lo. Benne van minden. Úgy terveztem, hogy útba ejtelek Csinhuában, de élve a lehetőséggel, engedd meg, hogy átadjam. Alig várom már, hogy otthon legyek.

– Természetesen! – Lo összecsukta legyezőjét, és könnyedén a gallérja mögé tűzte. Aztán gyorsan kitekerte a dokumentumot. Egy pillantást vetett a jelentésre, majd bólogatva így szólt:

– Látom, megerősítetted azon megállapításomat, hogy az akadémikus öngyilkos lett. Mondtam neked, hogy rutineljárás.

Továbbolvasta a jelentést a virágkirálynő haláláról. Miután meggyőződött arról, hogy a neve nem került említésre a lánnyal kapcsolatban, elégedetten bólogatott. Összecsavarta az iratokat és szélesen mosolyogva azt mondta:

– Kiváló munka, Di! Remek írás. Szinte változtatás nélkül tovább tudom küldeni a megyefőnöknek. Bár a stílusod, már ha szabad ilyet mondanom, elég nehézkes. Majd kissé átírom, néhány helyen, hogy könnyebben lehessen olvasni. Tudod, modern stílusban, amit a nagyvárosi hivatalnokok kedvelnek manapság. Talán itt-ott belecsempészek egy kis humort is, persze nagyon visszafogott módon. És természetesen nem felejtem el megemlíteni értékes segítségedet! – A papírokat a köntöse ujjába rejtette, majd azt kérdezte: – Nos, akkor ki a felelős a virágkirálynő haláláért? Feltételezem, már le van tartóztatva.

– Ha majd végigolvasod a jelentésemet – mondta szárazon Di bíró –, láthatod, hogy a virágkirálynő halálát hirtelen szívleállás okozta.

– De mindenki arról beszél, hogy nem voltál hajlandó elfogadni a halottkém jelentését! A Vörös Pavilon rejtélye – ahogy emlegetik. Szentséges ég, Di, ugye nem azt akarod mondani, hogy folytatnom kell a nyomozást?

– Valóban van valami rejtélyes benne. Döntésemet azonban, hogy a halál oka baleset volt, megfelelő bizonyítékok támasztják alá. Megnyugodhatsz, a felsőbb hatóságok ennek alapján lezártnak tekintik majd az ügyet.

Lo alig leplezett megkönnyebbüléssel sóhajtott fel.

– Csak egy dolog maradt hátra – folytatta Di bíró. – A papírok között ott találod majd Ven Jüan régiségkereskedő vallomását is. Ő az, aki hamis tanúvallomást tett a bíróságon, és megkínzott egy

kurtizánt. Korbácsolást érdemelne, de valószínűleg belehalna. Azt javaslom, hogy állíttasd pellengérre egy napig, azzal a meghagyással, hogy amennyiben újabb feljelentés érkezik ellene, a korbácsolást végrehajtják.

– Örömmel teszem! A gazembernek szép porcelánjai vannak, de méregdrágán adja őket. Most majd enged az árból egy keveset! Ha jól sejtem. A lekötelezetted vagyok, Di. Sajnálattal látom, hogy indulni készülsz. Én még maradok egy kis ideig… hogy alaposabban áttanulmányozzam az ügy következményeit. Láttad az új táncoslányt, aki tegnap érkezett? Nem? Azt rebesgetik, hogy tökéletes szépség, páratlan tehetség, bájos hang… na, és az alakja… – Lo ravaszkás mosollyal, kisujját elegánsan eltartva pödörgette a bajuszát. Fürkész tekintettel nézett Di bíróra, majd szemöldökét felvonva, dölyfösen így szólt: – Csalódott vagyok, Di, amiért nem sikerült a Vörös Pavilon rejtélyét megoldanod. Egek, a te hírneveddel, mint a tartomány legokosabb bírója! Mindig azt hittem, hogy a legbonyolultabb gyilkossági ügyet is könnyedén megoldod két csésze tea között, hogy úgy mondjam!

– A hírnév nem mindig alapul a tényeken! – jegyezte meg a bíró fanyar mosollyal. – Most pedig indulok, haza, Pu-jangba. Látogass meg egyszer, ha éppen arra jársz! A viszontlátásra!

UTÓSZÓ

Di bíró valóságos személy volt, 630 és 700 között élt, a Tang-dinasztia idején. Bonyolult bűnesetek felgöngyölítésével tett szert hírnévre, majd kiváló államférfi vált belőle. Pályája második szakaszában az udvarnál szolgált miniszterként, és komoly befolyást gyakorolt a Tang-birodalom bel- és külpolitikájára. A regényben megírt kalandok ugyanakkor mind a képzelet szülöttei – noha jó néhány részlet alapjául eredeti kínai források szolgáltak.

Di bíró életének második feléről jó leírás olvasható Lin Jü-tang *Lady Wu: A True Story* (Vu úrhölgy: egy igaz történet) című könyvének 37–41. fejezetében. A bíró neve itt Di Renjiay formában szerepel (1957, Heineman Verlag).

A rajzokat én készítettem XVI. századi, fametszetes kínai illusztrációk stílusában, ezért az öltözékek és a szokások inkább a Ming-korszakot, mintsem a Tang-dinasztia korát idézik. Megjegyzendő, hogy Di bíró idejében a kínaiak nem hordtak copfot – ezt a szokást csak az 1644-es mandzsu hódítás után erőltették rájuk. Addig a férfiak kis kontyba kötötték a hajukat a fejük búbján. A házban és a házon kívül egyaránt fejfedőt viseltek. Nem dohányoztak. A dohány és az ópium csak sok évszázaddal később terjedt el Kínában.

1961. március 1.

Robert van Gulik

TARTALOM

Szereplők
Térkép
Első fejezet
Második fejezet
Harmadik fejezet
Negyedik fejezet
Ötödik fejezet
Hatodik fejezet
Hetedik fejezet
Nyolcadik fejezet
Kilencedik fejezet
Tizedik fejezet
Tizenegyedik fejezet
Tizenkettedik fejezet
Tizenharmadik fejezet
Tizennegyedik fejezet
Tizenötödik fejezet
Tizenhatodik fejezet
Tizenhetedik fejezet
Tizennyolcadik fejezet
Tizenkilencedik fejezet
Huszadik fejezet
Utószó

::=mojo68=::